

Christelijke overwegingen voor al de dagen der vasten volgens het evangelie der Mis, bijzonderlijk aangeboden aan de vrienden van het Heilig Hart van Jesus, en gevuld van een groot getal gebeden

<https://hdl.handle.net/1874/236343>

Vak 88

WINTER 1905

840

mm 13323

ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN.

Vak 88
840

CHRISTELIJKE
OVERWEGINGEN

VOOR
AL DE DAGEN DER VASTEN

VOLGENS
HET EVANGELIE DER MIS,

Bijzonderlijk aangeboden aan de vrienden van het Heilig
Hart van Jesus, en gevolgd van een groot getal gebeden

DOOR DEN
Eerw. P. Fr. A. M. PORTMANS, OP
VAN DE ORDE DER PREDIKHEEREN.

NAAR HET FRANSCH.

LUIK
H. DESSAIN, DRUKKER.

's BOSCH
W. VAN GULICK, BOEKH.

1881

GOEDKEURINGEN.

Attenta relatione duorum revisorum a nobis desinatorum super opera cui titulus: *Christelijke Overvingen voor al de dagen der Vasten, volgens het Evangelie der Mis, bijzonderlijk aangeboden aan de den van het H. Hart van Jesus, door den Eerw. A. M. Portmans, van de Orde der Predikanten*, eam typis mandari permittimus.

Conventu nostro B. M. Virginis Sartensis, die 25 Decembris 1879.

Fr. P. VAN BERKEL, Mag. Sacr. Theol.
ac Prior provinc. St^e Rosæ Ord. Præd.

Imprimi potest.

31 Decembris 1879.

† VICTOR JOS, EPISC. LPODIEN.

AAN DEN LEZER.

De heilige vastentijd is een tijd van ingetogen- en boetvaardigheid. De ouderdom, een wettig ontslag, eene gekrenkte gezondheid, een aanhoudend en moeilijk werk, ontzeggen misschien aan velen de onthouding en het vasten; maar welke reden kan men bijbrengen om zijne, eilaas! zoo verzwakte ziel, niet door krachtige en ware gedachten te spijsen?

De mensch vergeet maar al te dikwerf zijne ziel, het verhevenste deel zijns wezens, en blijft als een slaaf aan zijn lichaam onderworpen. En nogtans, in

GOEDKEURINGEN.

Attenta relatione duorum revisorum a nobis designatorum super opera cui titulus: *Chistelijke Overwegingen voor al de dagen der Vasten, volgens het Evangelie der Mis, bijzonderlijk aangeboden aan de vrienden van het H. Hart van Jesus, door den Eerw. P. Fr. A. M. Portmans, van de Orde der Predikheeren*, eam typis mandari permittimus.

In conventu nostro B. M. Virginis Sartensis, die 25^a Novembris 1879.

Fr. P. VAN BERKEL, M^og. Sac. Theol.
ac Prior provinc. St^a Rosæ Ord. Præd.

Imprimi potest.

Leodii, 31 Decembris 1879.

† VICTOR JOS, EPISC. LEODIEN.

AAN DEN LEZER.

De heilige vastentijd is een tijd van ingetogen- en boetvaardigheid. De ouderdom, een wettig ontslag, eene gekrenkte gezondheid, een aanhoudend en moeilijk werk, ontzeggen misschien aan velen de onthouding en het vasten; maar welke reden kan men bijbrengen om zijne, eilaas! zoo verzwakte ziel, niet door krachtige en ware gedachten te spijzen?

De mensch vergeet maar al te dikwerf zijne ziel, het verhevenste deel zijns wezens, en blijft als een slaaf aan zijn lichaam onderworpen. En nogtans, in

zige orde zoeken te stellen : (1) Wij hebben ons tevreden gesteld met iederen morgen aan de Kerk te vragen, welk Evangelie onzen geest moest geleiden. Konden wij, die gedragslijn volgende, in dwaling geraaken? Wij denken het niet. Er zal zelfs daardoor verandering en verrassing zijn: Zoude het een kwaad zijn in een zoo woelend tijdstip als het onze, waar men heden den dag van morgen niet kent?

Zoo men in de verscheidene overwegingen eene zekere nalatigheid vindt, wille men zich wel den titel van dit eenvoudig werkje en van iedere afdeeling herinneren : het zijn christelijke overwegingen en geen zedeleer of theologische verhandelingen die wij het godvruchtig volk aanbieden. Ook hebben wij de eerste overweging getiteld : *Over de zuiverheid der*

(1). Aan het einde van het werk voegen wij, buiten de inhoudstafel, twee afzonderlijke tafels : de eene aanwijzende de orde en de reeks der overwegingen die men in de maand Juni zoude kunnen volgen ; de andere, de overeenkomende hoofddeelen voor eene geestelijke oefening.

mecning; en alzoo de andere deelen, om aan te duiden dat ons doel eenvoudiglijk was over ieder onderwerp eenige voordeelige gedachten onzen lezer in te boezemen.

Nog een woord: buiten onze weet, en zonder voordacht van onzen kant is de naam van 't Heilig Hart dikwijls onze pen ontsnapt, of liever, wij gelooven het gaarne, is dikwijls uit ons hart gesproten. Wij hebben niet noodig geacht het te veranderen: welke geur evenaart den geur van het Heilig Hart? misschien zullen onze nederige en zedige gedachten door hem gebalsemd den weg des harten en het ware middel vinden om eenig goed te doen.... Dit is ons vurigste verlangen en het voorwerp onzer gebeden die wij den goddelijken Zaligmaker, door Maria's onbevleete handen toesturen.

CHRISTELIJKE OVERWEGINGEN.

EERSTE DAG.

A S S C H E W O E N S D A G .

OVER DE ZUIVERHEID DER MEENING.

(Evangelië volgens den H. Mattheüs, VI, 16-21.)

Bij den aanvang der Vasten, doet ons de Kerk deze woorden van Christus hooren: *Wanneer gij vast, toont dan geen treurig gezicht, gelijk de huichelaars doen; want zij mismaken hunne aangezichten, om zich als vastende aan de menschen te vertoonē. Voorwaar zeg ik u, zij hebben hun loon al ontvangen. Maar gij, als gij vast, zalf uw hoofd en wasch uw aangezicht, opdat gij den menschen niet toeschijnet te vasten, maar aan uwen Vader die in het verborgen is; en uw Vader die in het verborgen ziet, zal het u vergelden.*

Welk is de beduidenis dezer onderwijzing van onzen goddelijken Meester? De Zaligmaker beveelt ons de zuiverheid der

meening aan, een der twee vleugelen waarmede de mensch, volgens den schrijver der Navolging (De imitatione Cristi, L. II, C, IV.), zich boven het aardsche verheft. Onze Heer past aan de vasten deze grondspreuk toe op dewelke hij zoozeer heeft aangedrongen : *Ziet toe dat gij uwe goede werken niet voor de menschen doet, om van hun gezien te worden!*

«Ziet toe!» zegt Jesus. Ik heb slechts tot inkeer te komen en mijne eigene ondervinding te raadplegen, om te begrijpen hoe zeer de vrees, die de Zaligmaker mij wil inboezemen rechtmatig is. Hoe dikwijls heb ik niet gehandeld om den menschen te behagen, en hunne toejuichingen te behalen? Hoe dikwijls heb ik zelfs, in mijne godvruchtige oefeningen, mij niet alleenlijk opmerkzaam zoeken te maken, en hoogachtingen op te wekken? Mijn hart, in plaats van zich ten hemel te verheffen, bleef geboeid in de wereld.

Mijn gedrag is dwaas geweest; het

wordt tijd dat ik mijne hoogste belangen beter begrijpe. Is het geen ijdelheid den roem der wereld na te vorschen, rijkdommen te verzamelen, zoo men de zaligheid zijner ziel verwaarloost? Wat baat het den geleerde of den vorst, op aarde roem en macht te hebben gehad, zoo hunne ziel voor altijd ongelukkig is! Wereldminnaars, wat is uwe behendigheid ijdel, uwe wijsheid krankzinnig! Gij meent ware goederen te omarmen, en gij grijpt slechts eene schaduwe die u ontvliedt,

En ik die eenen glimlach, een vlelend woord opzoek, ben ik verstandiger dan zij? Ik herhaal met den Wijze: alles is ijdelheid, behalve God dienen! Ik leg mij toe op de studie en de beoefening van Gods wet, omdat daar de eeuwigheid van afhangt, en terzelve tijd zoek ik mij van eenige betoovering te omringen! Is mijne verblindheid, in zekeren zin, niet grooter dan die der wereldkinderen? Zij achtervolgen, wel is waar, eene schaduwe, maar ik, die in de godvruchtigheid mijne eer

stel, ik geluk zelfs niet die schaduwe te vangen. De wellustigen hebben hunne genoegens; de baatzuchtigen hun goud en hunne rijkdommen; de heerschzuchtigen zijn verrukt bij den weergalm van hunnen naam, en ik die mijne goede werken in aanzien der menschen verricht, waar is mijn gewin? waar mijne vreugde? en mijne vleiers waar zijn zij? O! zullen misschien eenigen zeggen, wat is hij godvruchtig! met welke edelmoedigheid offert hij zich op! wie weet het? zijn leven zal misschien geschreven en door de pers geopenbaard worden! maar vervolgens? Bij den hemelschen Vader zal ik mijn loon verloren hebben, en in de diepste vergetelheid gedompeld blijven. Elders is in onze dagen het middel om te schitteren; elders is de weg des rijkdoms en der vermaardheid. En aldus, van weder zijde ongelukkig, zou ik mislukken bij den hemel, en de aarde zoude mij niet 't minste toerijken!

O zwakheid van den mensch,— ja zelfs

van den beste, — hoe zeer laat gij u door den ijdel en roem verleiden! Ik zal voortaan mijne toevlucht tot God nemen: Neen, ik wil geen gevaar loopen van alles te verliezen, en geef geen deel meer mijner goede daden aan aardsche belangen.

Ten opzichte van God alleen handelen: wat is edeler dan een dergelijk gedrag? Het hart zweeft boven de schepping, klimt tot God, en tusschen 's menschen hart, zoo ellendig als het aan de aarde is verkleefd, en het goddelijk HART van Jesus, is er gemeenschap van gedacht en liefde: er zal ook gemeenschap zijn van belooning: waar Jesus is, daar zal ik ook zijn! En daarbij welke zielkracht voor het goed doen zal ik in deze gedachten niet vinden? van de verhevenheid des hemels aanschouwt mij God met liefde; Hij schrijft in het boek des levens iedere goede daad welke ik verricht; ja de minste wordt met zorg aangeteekend: niets ontsnapt zijne aandacht, niets gaat verloren! *De*

hemelsche Vader ziet in het verborgen en zal loon naar werken....

Ja, mijn God! Ik neem het vast voor-
nemen : ik wil alleenlijk handelen om u
te behagen. Alzoo zal ik mijn eigen ge-
luk verzekeren, want tot heden toe heb ik
maar al te vergeefs gewerkt! Ik heb den
raad van uw vaderlijk HART vergeten.
*Vergader u geene schatten op de aarde,
waar roest en mot verderven, en waar die-
ven uitgraven en stelen ; maar vergader u
schaten in den hemel, waar noch roest,
noch mot ze verderven, en waar geen dieven
uitgraven noch stelen.*

Toepasselijk besluit.

De zuiverheid der meening trachten te be-
komen, en tot dat einde beschouwen hoe
kinderlijk het is ten opzichte der menschen
te handelen.

TWEEDE DAG.

DONDERDAG.

OVER DEN GEEST DES GELOOFS.

(Evangelie volgens den H. Mattheüs, VIII, 5-13.)

Voorwaar, zoo groot een geloof heb ik in Israël niet gevonden!

Waarom ontsnapt die verwonderingskreet aan het HART van Jesus? Ziehier wat ons het Evangelie leert. Een hoofdman kwam den Zaligmaker te gemoet, en bad hem op deze wijze: *Heere! mijn dienstknecht ligt te huis aan eene verlamdheid, en lijdt zware pijnen!*

Jesus volgt terstond de beweging van zijn zoo medelijdend en liefderijk HART: *Ik zal komen, zegt Hij, en zal hem genezen!* Dit woord, alhoewel vol teederheid verbaast den nederigen hoofdman! *Heere,* antwoordt hij, *ik ben niet waardig dat gij onder mijn dak inkomt...* Wel hoe? gaat hij aan de genezing van den dienaar welken hij als een zoon lief heeft afstaan?

Neen ; maar zich op de vleugels des geloofs verheffende : *Zeg het maar met een enkel woord*, sprak hij, *en mijn dienstknecht zal genezen worden. Want ook ik, voegt hij er bij, ben een mensch onder de macht van anderen gesteld, en wederom krijgsknechten hebbende onder mij : en ik zeg tot den eene ; ga, en hij gaat ; en tot een ander, kom, en hij komt ; en tot mijn dienstknecht : doe dit, en hij doet het !* Alsof hij zeggen wilde : Des te meer zal men aan u gehoorzamen, die de Meester zijt der wereld, en onder niemands bevel staat !

Inderdaad, roept Jesus van verwondering getroffen uit, zoo groot een geloof heb ik in Israël niet gevonden !

Wonderbaar was het geloof des romeinschen krijgsoversten. Met wat volmaakt begrijp, met wat zuivere klaarheid aanschouwde hij het vermogen der goddelijke goedheid ! Hij verstond dat de macht van den Heer Jesus zich zoowel van verre als van nabij uitoefent, en dat

ervoor de Almogendheid geen afstand bestaat ! Hij werd niet bedrogen, want zonder hem te zien of te raken genas de Zaligmaker zijnen dienaar : *Ga heen*, zegt hij, *en gelijk gij geloofd hebt*, zoo geschiede u.

Is mijn geloof gelijk aan dat van den hoofdman ? Versta ik zoo goed als hij, dat er voor u, o mijn God, noch nabijheid, noch afstand is ? Overal zijt gij tegenwoordig ! Gij behoeft in mijn hart niet neder te dalen, gij zijt er, en mijne gedachten zijn u allen bekend. Waar ik mijne treder ook zet of mijne oogen sla, o oneindige God : overal ben ik van uwe oneindigheid doordrougen.

Was dat de zang niet van den koninglijken propheet ! *Heere, gij hebt mij gekend, gij kent den tijd van mijn zitten en van mijn opstaan ! van verre hebt gij mijne gedachten ontwaard, ja zelfs voor dat mijne tong een woord had uitgesproken !... Heere, al is u bekend, het verledene zoo als het toekomstende !... Waar zal ik gaan om mij*

aan uwen geest te onttrekken ! Waar zal ik vluchten om mij voor u aanschijn te bergen ? Klim ik ten hemel, gij zijt er, daal ik ter helle, gij zijt er ook !... Ik zeide: misschien zullen de duisternissen mij verbergen... Maar neen ! De duisternissen zijn voor u niet duister en de nacht is voor u zooals de dag. (Ps. 138.)

David, die in dier voege zong, was door het Evangelie niet verlicht ! De hoofdman die een zoo levend geloof had, was reeds geen Jood ! O ! Heere, hadde ik het onverschrokken geloof dier mannen, met welke vurigheid zou ik aan de zaligmaking mijner ziel niet werken ? Met welke snelheid zoude ik den weg der volmaaktheid niet doorloopen ! Gij zoudet mij zeggen, Heere : Ga ! en zonder het geroep der eigenliefde te aanhooren, zou ik gaan. Kom ! en ik zou komen. Doe dat, en in weerwil van allen afkeer zou ik het doen. Ja ! Ik zou het doen ! Geeft het oog des meesters geene onwederstaanbare aandrijving aan de handelskracht der dienaars !

Kom dan, Heere Jesus, kom dan door uwe genade den blinddoek die mijne oogen dekt en mij belet u te erkennen, afnemen! mij geschiede volgens het verlangen dat gij mij inboezemt!

Toepasselijk besluit.

Zich naarstig toeleggen om de tegenwoordigheid van God, gedurig voor oogen te hebben.

DERDE DAG.

VRIJDAG.

OVER HET VERGEVEN DER BELEEDIGINGEN.

(Evangelie volgens den H. Mattheüs, V, 42-48; VI, 1-4.)

Eene der zwaarste en tevens zoetste plichten van het christelijk leven is de vergeving der beledigingen, de liefde der vijanden. Die plicht pijnigt de vervallene natuur die ons toeroept: Geefst kwaad voor kwaad, en haat uwe vijanden!

Aanhooren wij in het vervolg de stem

der driften nimmer, maar schikken wij ons met oplettendheid naar de verhevene woorden van Jesus, en laten wij ze onze ziel doordringen: « *Hebt uwe vijanden lief, doet wel aan die u haten, en bidt voor hen die u vervolgen en belasteren, opdat gij kinderen moogt zijn van uwen Vader die in den hemel is, die zijne zon doet opgaan over goeden en kwaden, en regenen doet over rechtvaardigen en onrechtvaardigen.* »

Ja, laten wij die goddelijke woorden onze ziel overmeesteren, en zoo eene kwijtschelding over de menigvuldige bestormingen der eigenliefde behaald, van onze lippen valt, O! dan zal eene zoete vreugde ons hart doen kloppen!

Waarom onbuigbaar blijven? De hemelsche Vader heeft voor mij noch goedheid, noch liefde gespaard, en zou ik zonder wederliefde blijven? De hemelsche Vader heeft mijne ongerechtigheden uit zijn geheugen gewist, en zou ik de feilen mijner broederen niet vergeten? O! bedriegen wij ons niet; mijne ongevoeligheid

jegens den evenaasten zou mijne schuld bij de goddelijke Majesteit doen herleven, en de vergiffenis die de barmhartigheid Gods mij zoo edelmoedig geschapen heeft geheel vernietigen. Ik heb mij slechts de leenspreuk te herinneren van den onbarmhartigen schuldenaar die niet betalen kon. De Koning had hem zijne schuld, die groot was, kwijt gescholden; doch hij, verre van het voorbeeld van grootmoedigheid, dat hem zoo verheugde na te volgen, was onhandelbaar jegens een zijner mededienaars, die hem eene geringe som schuldig was: *Hij greep hem aan en verworgde hem zeggende: Betaal wat gij schuldig zijt!* Als de koning dat smadelijk gedrag vernam, deed hij zijnen dienaar terug komen: *De geheele schuld heb ik u kwijt gescholden, dewijl gij mij gesmeekt hebt; moest ook gij dan u niet ontfermen over uwen mededienaar, zooals ik mij over u ontfermd heb?.....* En zender antwoord af te wachten, leverde hij hem in de handen der beulen.... De Heer voegt er deze be-

teekenisvolle woorden bij : *Aldus zal ook mijn hemelsche Vader u doen, indien gij niet een iegelijk zijnen broeder van harte zult vergeven hebben.* (Matth. Hoofdstuk, XVIII).

Wezen wij dan ware zonen van den hemelschen Vader ! Zijn wij Jesus onzen oudsten broeder waardig ! De eenige zoon Gods heeft de menschelijke natuur ten huwelijk aangenomen, en door zijne onderwijzingen, maar nog meer door zijn voorbeeld geleerd, hoe en waarom men vergeven moet.

Jesus aan het kruis gehecht zijnde en op het punt van zijnen geest te geven bad voor zijne beulen : *Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen !* Kreet des HARTEN van mijnen stervenden Jesus, doorſting mijn rampzalig hart !

Zij weten niet wat zij doen, zegt Jesus. En mijne vijanden die mij aanvallen en beleedigen, hebben zij kennis van hunne handelwijze ? Dikwijls handelen zij ter goeden trouwe; zij denken eene zaak van

recht en waarheid te verdedigen, en de drift verblindt hen menigmaal. Misschien is het onrecht van mijnen kant, en gebeurt zulks niet dikwerf? maar veronderstellen wij dat zij onrechtvaardig zijn en door niets verontschuldigd kunnen worden. Broeder, nu vooral, vergeef; vergeef uit ganscher harte, *want zij weten niet wat zij doen!*... Uwe vijanden halen zich eene eeuwige vermaledijding op den hals, en bereiden zich schrikkelijke pijnen. En reeds van dit oogenblik, welke hel is hun hart niet! Aanschouw ze: hunne dwalende en donkere oogen, de bleekheid van hun aangezicht, hunne samengetrokkene wezenstrekken, hunne onzekere voetstappen, alles verraadt de benauwdheden eener onrustige ziel.

Neen, *zij weten niet wat zij doen!* Wilt gij, vergiffenis weigerende, hunne schuldige onwetenschap mededeelen. De haat doet den vijand vergeten dat hij Jesus-Christus herkruisigt; wilt gij in uwe ongevoeligheid, u aan hem verbinden, en

het HART van Jesus doorsteken? Hij heeft u een stoffelijk verlies veroorzaakt en gaat eene oneindige kastijding te gemoet. Zijt gij van zin hem voor een vluchtig scheldwoord in de hel te dompelen, en er hem te volgen? Hij heeft u gelasterd, en ten onrechte vervolgd... O de weldoende vijand! Indien gij langmoedig zijt, zullen zijne handen u eene kroon van glorie vlechten... Hoe kunt gij dan een man die uwe kostelijke belangen zoo goed verstaat haten en verwenschen? Neen, mijn God, ik wil het niet doen! Ik vergeef uit den grond mijns harten aan al die jegens mij booze inzichten hebben gehad. Ik vergeef aan allen! Dat ik uw zoon zij, o hemelsche Vader, en de broeder van Jesus, mijn welbeminde Zaligmaker! Ruk den bitteren haat uit mijn hart, en verspreid er den honig der christelijke zachtmoedigheid, omzet mijne lippen door den glimlach der liefde; dat mijne blikken de goedgunstigheid uitdrukken en mijn mond zich slechts voor liefdevolle woorden openen.

Toepasselijk besluit.

Bidden voor diegenen die u beledigd hebben en u vriendelijk jegens hen gedragen.

VIERDE DAG.

ZATERDAG.

OVER HET BETROUWEN OP GOD.

(Evangelie volgens den H. Marcus. VI, 47-56.)

Mijne ziel, o Heere, heeft bij het lezen van het hedendaagsche Evangelie schatten van vertroosting gevonden.

Met den avond was het schip, waarin de leerlingen waren, midden in het meer, en Jesus was alleen op het land. Ziende dat zij met veel moeite voortroeiden (want de wind was hun tegen) kwam hij tot hen, wandelende op het meer.

Dit is de geschiedenis van mijn ellendig hart. Dikwerf is het in eene diepe duisternis gedompeld; de nacht breekt aan; alles is somber en bedreigend rond mij... Zijn die beproevingen genoeg?

Neen : de wind der vervolging is tegen mij losgelaten en huilt met geweld : de achterklap, de ondankbaarheid, de ver-smading, de onverschilligheid, ziedaar de woedende baren van den storm... En ik worstel ! Ha ! wat heb ik moeite om tegen den stroom op te varen, en de schrikkelijke golven te bevechten.... maar ben ik alleen ?

Geenszins, o mijn Jesus ! gelijk gij van het strand, waar gij u bevondt, uwe leerlingen aanschouwdet en uw HART medelijden met hen had, zoo ook houdt gij van den hemel uwe blikken op mij gevestigd en lacht mij toe in mijne pogingen : gij verheugt u over mijne kleine roembehalingen... Wat zeg ik ! van den glorietroon waar Gij zijt nedergezeten waakt uw Hart op mij ? Maar neen : Gij gewaardigt U tot mij te komen, gij nadert tot mij : *mijn dienaar*, hebt gij gezegd, *mijn dienaar zal tot mij roepen en ik zal hem aanhooren ; ik zal tot hem neder dalen ten tijde der verdrukking : ik zal hem redden en met roem overladen.* (Ps. 90.)

Maar, Heere, het Evangelie van den dag voortlezende, vind ik woorden die mij ontstellen : *wandelende op het meer, wilde hij de leerlingen voorbijgaan.* Uw Evangelist geeft het mij te kennen. Ja, maar terstond onderricht hij mij over de oorzaak : hun hart was verblind ; *zij nu den Zaligmaker op het meer ziende wandelen, meenden dat het een spook was, en schreeuwden luid !* Arme leerlingen ! De menigvuldige mirakelen van Jesus hebben dus hunne oogen nog niet geopend ! Zijne macht en goedheid blijven hun onbekend ! Maar Jesus, door de vlammen zijner liefde, zal hunne oogen verlichten, en hun hart verroeren. Hij zag ze verschrikt : *En terstond sprak hij met hen en zeide tot hen : Weest gerust, Ik ben het ; vreest niet ! Hij klom met hen in het schip, en de wind hield op !*

O welbeminte Zaligmaker ! Ik weet hoe zeer uw HART ons bemint ; ik geloof het met liefde en vreugde ; gij zijt met mij, te midden der beproevingen ! Neen,

dit is geen schim mijner inbeelding : het is de zoete wezenlijkheid ! Moge ik nooit, o mijn God, aan uwe liefde jegens mij twijfelen. Fluister mij gedurig deze troostvolle woorden in de ooren : wees gerust ; ik ben het ; vrees niet !

Ja, mijne ziel, vertrouwen ! Jesus ziet uwe smarten, hij kent den stormwind die tegen u is opgestaan : hij zelf heeft het toegelaten om u te reinigen, u te verheffen, en u de gelegenheid te verschaffen om aan uw God getuigenis van uwe belanglooze liefde te geven. Vrees dus niet : de droefheid zal in blijdschap veranderen en de Zaligmaker spaart u eene oneindige belooning !

Ik weet, o mijn God ! dat gij alles weet en kent ; ik weet dat uw HART een Oceaan van liefde is, en uwe teederheid voor mij geene grenzen heeft ; ik smeed u, breid deze kennis uit, opdat ook mijn betrouwen op u vergrootte !

Toepasselijk besluit.

In voor- en tegenspoed zijne hoop op God stellen.

EERSTE ZONDAG.

OVER DE BEKORINGEN.

(Evangelie volgens den H. Mattheüs, IV, 1-11.)

Jesus werd door den Geest in de woestijn geleid. En toen hij veertig dagen en veertig nachten had gevast, had hij daarna honger. En de bekoorder trad toe.

Welk schouwspel! Jesus in de wildernis, alleen met den duivel! Welke samenkomst! God en zijn oude vijand tegenover elkander. De Godmensch laat zich door een gevallen engel bekoren, wat zeg ik! hij laat zich geleiden, vervoeren, en geeft zich ten spot aan zijn overwonnen vijand! Ach! de goddelooze, die van de verhevene uitzinnigheid van het vleesch geworden Woord niets begrijpt, is verergerd, wanaer hij den Zoon Gods, de uit-

dagingen van den trouwloozen geest ziet onderstaan. Wat kan het schillen? De christen zal in deze gedachte eene groote les en verlichting vinden: Mijn Zaligmaker is bekoord geweest gelijk ik!

De wet der bekoringen is algemeen. Geen sterveling kan de aanvallen van den brieschenden leeuw ontvluchten. Neen, niemand! Zoowel uit het diepste der woestijn als van de tinne des tempels en de kruin des bergs, zegt ons de Zaligmaker: *De dienstknecht is boven zijnen meester niet.* Zoo de helsehe legioenen mij aangerand hebben, zullen zij ook u niet sparen: gelukkig zoo gij dit verstaat.

Ik heb wel is waar de wereld verlaten, en mij in de eenzaamheid des kloosters begraven: Maar, o mijne ziel, verwacht geen leven zonder strijd. Jesus had zich in de wildernis verborgen, en hij is bekoord geweest. Ik leid een boetvaardig leven; ik verscheur mijn vleesch, en weiger den slaap aan mijne

sluimerige oogen : mijne ziel, vrees ! vrees het uur der bekoring. Jesus had veertig dagen en veertig nachten gevast, en de bekoorder is tot hem genaderd. Ik wil mij geheel aan liefdewerken en aan de vermoeyenis van 't Apostelschap opofferen, en ik gevoel dat God zelf mij dit verheven en grootmoedig voornemen heeft ingeboezemd. En hier nog, is er te strijden ! Jesus ging het rijk Gods in deze wereld herstellen ; de hemelsche Vader had hem deze getuigenis gegeven : *Deze is mijn welbeminde Zoon !* en de bekoringen zijn hem komen aanvallen.

En welke bekoringen, rechtvaardige hemel ! Satan is door eene onverzadelijke hoovaardigheid gekweld : daags na zijne schepping, niet tevreden zijnde over de glorie, waardoor hij zich omringd zag, deed hij den hemel door dezen trotschen schreeuw weergalmen : *Ascendam !* Ik zal opklimmen ! Ik zal Gods gelijke wezen ! Op hetzelfde oogenblik in den afgrond der helle nedergeplofd, zwoor hij aan God

de aanbiddingen der wereld te zullen ontnemen, en nu zien wij hem Jesus naderen: *« Ik zal U al de koninkrijken der wereld geven, indien gij voor mijne voeten nedervalt en mij aanbidt! »* Waar ben ik! Satan durft den Zone Gods voorstellen zich van zijne majesteit te ontkleeden, en hem zelve te aanbidden, hem, dien ont-eerden geest, welke de adem der goddelijke wraak in den afgrond heeft doen nederzinken. Eene dergelijke vermetelheid, al komt zij van den duivel, doet mij beven!

Na eene zoo groote hoovaardigheid, moet ons geene bekoring, hoe hevig, hoe verschrikkelijk zij ook weze, verbazen. Kuische ziel wees er op voorbereid, onkuische gedachten zullen u, ja tot in den tempel, tot op de heilige tafel, onophoudelijk volgen. En gij, nederige dienaar van Christus, gij die uwe nietigheid gevoelt en uwen God bemint, reken op den aanval des duivels; hij zal u voor uwe eigene oogen trachten te verheffen en u

aanzetten om uw hoofd door uwe handen zelf te omkransen.

Wat moet er geworden van de wereldminnaars, van hen die de verleidingen en gevaren te gemoet gaan? O! zoo de genade Gods geen wonderwerk verricht, zullen zij bezwijken, en de bekoorder zal hen zonder moeite onder zijn gewicht verpletteren.

Ik sidder! Ik zal bekoord worden, dewijl Jesus zelf het geweest is, altijd, gedurig, ja tot den laatsten zucht en dan vooral, wanneer ik den laatsten strijd zal moeten leveren, zal ik bekoord worden! Jesus heeft drie verscheidene aanvallen willen ondergaan en *nog week hij maar voor eenigen tijd* voor den door de nederlaag schaamrood geworden duivel. Het Evangelie bevestigt het. (H. Luk. IV, 13.) Ik herhaal het, ik sidder... Maar Gij, Heere, zult niet toelaten, dat ik boven mijne krachten bekoord worde: uw apostel verzekert het mij. (H. Luk. IV. 13.) Gij hebt mij ook het geheim geleerd om

den vijand mijner zaligheid te overwinnen. De vasten, de verwijdering van de wereld, het gebed, en vooral de kennis van de Heilige Schrift, kennis die ik door gedurige overweging moet verkrijgen, ziedaar de wapens, welke gij gebruikt hebt, en die mij de zegepraal zullen bekomen! O! dat ik uw heilig woord altoos overwege: het spruit uit uw goddelijk HART, en jaagt diensvolgens den vijand van het menschelijk geslacht den grootsten schrik in.

Toepasselijk besluit.

Zich gewennen van het eerste oogenblik der bekoring zijn hart door een kort en vurig gebed tot God te verheffen, en hem bijstand af te smeeken.

VIJFDE DAG.

MAANDAG DER EERSTE WEEK.

OVER DE GEDACHTE DES OORDEELS.

(Evangelie volgens den H. Mattheüs, XXV, 31-46).

Ziehier hoe onze Heer Jesus-Christus in

het Evangelie, dat de H. Kerk ons heden voor oogen stelt, zich uitdrukt: *« Als nu de Zoon des menschen zal gekomen zijn in zijne heerlijkheid, en al de engelen met hem, dan zal Hij gaan zitten op den troon zijner heerlijkheid ! En voor hem zullen al de volken vergaderd worden en Hij zal ze van eikander scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt. De schapen zal Hij stellen aan de rechterzijde en de bokken aan de linkerzijde. »*

Welke verschrikkelijke verdeeling door een nog verschrikkelijker vonnis opgevolgd ! *Deze zullen gaan in de eeuwige straffe, maar de rechtvaardigen in het eeuwige leven !*

Aan welke zijde zal ik mij bevinden ? God zal dan alleenlijk het vonnis dat Hij over mij bij het uitgaan des levens geveld heeft, bevestigen. Oordeel mijns Rechters, dat ik vergeet, en waarmede ik mij alleenlijk zoude moeten bezig houden, vul mijne ziel met eene heilige vrees !

Onmiddelijk na den dood volgt het

oordeel. Op het oogenblik en op de plaats zelve, waar ik den geest zal geven, zal mijne ziel voor God verschijnen, terwijl eene wanhopige moeder en weemoedige broeders mijne koudverstijfde en levenlooze leden met hunne zoenen zullen overladen!

Voor God! Tot Hem heb ik zoo menigmaal mijne gedachten verheven; zijn naam is zoo dikwijls mijne lippen ontvallen; ik heb hem met driftigheid gezocht, en aan alle schepselen gevraagd hem mij te doen kennen... Voor God! de grenzelooze oceaen der volmaaktheid, in wiens tegenwoordigheid het heelal als een schim verdwijnt! Voor God! Ik heb hem zoo dikwijls miskend en beleedigd, en voor hem zal ik mij alleen bevinden! Welke ure van onuitsprekelijke benauwdheden!

Ik zal mij alleen bevinden... alleen, zonder reddingsmiddel, zonder steun, zonder beveiling! De wereld zal voor mij verdwenen zijn; blijdschap en verdriet,

eer en versmading, vrienden en tegenstrijders, gij zijt niet meer, ik zal mij in de tegenwoordigheid mijns Rechters met mijne goede werken en zonden bevinden. Het goed en het kwaad zullen mij in de andere wereld volgen.

Maar God spreekt. Hij zegt slechts een woord, maar wat geheimen bevat het niet in zich? *Ego sum!* Ik ben het, de almachtige God, die het heelal geschapen en u het leven geschonken heb! *Ego sum!* Ik ben het, de God van goedheid, wiens hart van liefde voor u brandt, en die om u te redden den dood heb willen onderstaan. *Ego sum!* Ik ben het die al uwe gedachten doorgrond, en in de verborgenste hoeken uws gewetens gelezen heb... Gij zelf, antwoord aan uwen Rechter, ben ik het dien gij bemind en gediend hebt? *Ik had honger!* hebt gij mij gespijzigd? *Ik had dorst!* hebt gij mij gelaafd? *Ik was zonder schuilplaats!* hebt gij mij geherbergd? Antwoord... En wat zal ik antwoorden? Rechtvaardige hemel!

en van dit antwoord hangt mijne eeuwigheid af ! Op dit oogenblik zelf waarop ik dit schrikwekkend geheim overweeg, meer dan eene ziel ondergaat die verhooring en aanhoort haar vonnis !

Mijne beurt zal misschien ook weldra komen !

O mijn God ! druk de vrees uws oordeels diep in mijn hart. Verleen mij de genade alles, onder het licht van dien schrikkelijken dag, te oordeelen... Diervoege zal ik de ijdelheid en het gevaar, de waarde en de zoetheid des lijdens leeren kennen... Moge ik, o mijn God, in naam van U zelve en van uw liefderijk HART, u in den minste mijner broeders erkennen en dienen, en gij, welbeminde Zaligmaker, plaats mij in de verdeling die gij doen zult, aan uwe rechterzijde ! Moge ik op dat oogenblik nit uwen mond deze laatste uitnoodiging hooren : Kom, met de gezegenden mijns Vaders, en bezit het rijk dat u bereid is van het begin der wereld ! Zoo zij het, o mijn God, zoo zij het !

Toepasselijk besluit.

U dikwijls de ure des oordeels herinneren ; dan vooral wanneer gij op het punt zijt van zonde te bedrijven.

ZESDE DAG.

DINSDAG DER EERSTE WEEK.

OVER HET GEBED.

(Evangelie volgens den H. Mattheüs, XXI, 10-17.)

Mijn huis zal een huis des gebeds genoemd worden, zeide onze Heer aan degenen die hij uit den tempel dreef.

Bidden, de mensch kan het overal : het gansche heelal is een onmeetbaar tempel, heel door de goddelijke Majesteit vervuld. Maar God bewoont nogtans onze kerken op eene bijzondere wijze : zij zijn bij voorkeur *het huis des gebeds*, en daar behaagt het de oneindige Barmhartigheid vooral de verlangens der menschen te verhooren. Heb ik altijd aan onze kerken deze geestelijke waardigheid erkend, en

verdien ik niet zooals de handelaars des Tempels dat God mij uit zijne tegenwoordigheid verbanne? Heb ik mij altoos een juist gedacht van de grootheid en verhevenheid des gebeds gemaakt?

Het gebed! Wat is dan bidden? Wanneer ik bid, klim ik boven de schepselen op; de beuzelingen der wereld vergeet ik, en door de gedachte, de liefde en het gevoelen mijner zwakheid, neem ik mijne intrede in Jesus HART; tot Hem verheft zich mijne stem!

Wanneer ik bid, spreek ik tot God... tot God oneindig, eeuwig, almogend... Wie is hem gelijk in schoonheid, grootheid en wetenschap? vooral, wie is gelijk hij overvloedig in goedheid en liefde? Want ziet, hij vernietigt zich om tot den mensch te komen; hij verbergt zich onder de gedaante van brood en wijn; hij vestigt zijne woning te midden van de kinderen der menschen, en maakt letterlijk van onze kerken zijn huis, zijn tabernakel! Hij noodigt mij tot het altaar

uit: hij aanschouwt mij met teederheid, en leent zijn oor aan de verlangens mijns harten. Mij dunkt, ik hoor hem zeggen: Hier ben ik, mijn zoon, spreek, ik luister....

Gij hoort mij, o God van liefde, en waarover moet ik u dan in mijn gebed spreken? Heere, gij zelf zijt er het voorwerp van. Rijkdommen, waardigheden, genoegens zouden mijn hart te vergeefs voldoening trachten te verschaffen. God kennen, God beminnen, ziedaar wat mijn verstand, mijn hart gedurig en gebiedend vragen. God van aanschijn tot aanschijn aanschouwen, dat is het doelwit mijns wezens. Zoodus, o mijn God, hetgeen ik voor mij en voor anderen heden en in de eeuwigheid verlangen en vragen moet is niets anders dan U!

Kan dus niets van al het overige in mijn gebed plaats vinden? Ja, voorwaar, onder de ziekten bezwijkend, mag ik naar mijne herstelling streven; door de boosheid der menschen vervolgd, mag ik

wenschen dat mijne onschuld erkend worde; het is mij geenszins verboden aan God te vragen dat Hij aan mijne liefde eene teedere moeder beware, en mijne vrienden en bloedverwanten met aard-sche goederen overlade. Maar al die verlangens moet ik stellen onder het groot belangen van de glorie Gods en de zaligheid der zielen.

Heb ik het gedaan? Helaas! Hoe menigmaal heb ik den koopers en verkoo-pers van den Tempel niet gelijk geweest? Aan alles heb ik in de Kerk gedacht, behalve aan Hem, in wiens tegenwoordig-heid ik mij bevond, en die alleen het vermogen had mij en de mijnen geluk-kig te maken!

Voortaan, vergeet het nimmer, o mijne ziel! Als gij bidt, spreekt gij tot God, en God moet gij vragen. Maar welke reden zal mijne vraag goedgunstig doen aanne-men? Door eene heilige vrees vervuld, neem uwe opvlucht, mijne ziel, en neem God zelve in uw bezit. Aanhoor den

priester die altijd zijne gebeden, door deze woorden, die misschien de wereldkinderen vervelen, maar goedgunstig aan het HART van Jesus kloppen: *Per Christum Dominum nostrum!* als zeide hij: O almachtige God, aanhoor mijn gebed! Ik bouw niet op mijne eigene verdiensten, maar op de verdiensten van uwen eenigen Zoon die mensch geworden is om de menschen te redden! Ik smeek u in den naam van de bloedige wonden zijns lichaams, in den naam van zijn doorstoken HART dat deze liefdekreet laat ontsnappen: *Ecce venio!* hier ben ik, Vader genade voor den misdadigen mensch!.. Zou God zoo een gebed, dat hem in den naam van zijnen eenigen en welbeminden Zoon toegestuurd is, kunnen verstooten?

Moget gij dit altijd indachtig zijn, o mijne ziel! De kerk is het huis des gebeds, en bidden is tot God spreken, 't is God in Gods name vragen. Wat groot, wat verheven werk!

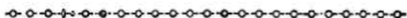
O gelukkig, zoo ik bidden kan gelijk

het behoort ! Hoezeer zou mijn gebed aan God behagen, en welke genade zou het niet verwerven ! Denzelfden dag waarop Jesus de handelaars en kooplieden uit den tempel verdreven had, naderde hij tot de blinden en kreupelen en genas ze. Hij heeft erkend dat de kinderen die Hem toejuichten eene volmaakte hulde bewezen. Heer, ik ben verblind ! wees het licht mijner ziel ; ik wankel op den weg der deugd, richt mij op en wees mijne kracht.

Gij zult het wezen, Heer, zoo gij mij leert bidden gelijk het betaamt, en van mijne lippen en uit mijn hart een gebed doet vloeien dat U aangenaam zij !

Toepasselijk besluit.

Al zijne aandacht en goeden wil verzamelen om altijd, doch vooral in de kerk, te bidden zooals het behoort.

ZEVENDE DAG.

WOENSDAG DER EERSTE WEEK.

OVER DE ONDERWERPING AAN DEN WIL GODS.

(Evangelie volgens den H. Mattheüs, XII, 38-50.)

Jezus sprak tot de scharen, toen iemand hem zeide: zie, uwe moeder en uwe broeders (1) staan buiten en verlangen naar U. Dengene, die hem dit zeide, antwoordde de Zaligmaker: Wie is mijne moeder, en wie zijn mijne broeders? En zijne hand over zijne leerlingen uitstreckende, zeide hij: Ziedaar mijne moeder en mijne broeders! Want al wie den wil doet van mijnen vader, die in den hemel is, die is mijn broeder, en zuster, en moeder!

Welke tegenstrijdingen heeft het gedrag van Jesus op dit oogenblik in de wereld niet doen opstaan? Men heeft den

(1) In de taal van het heilig Schrift, heeft het woord *Broeder* eene zeer uitgebreide beteekenis: het betekent dikwerf bloedverwant-neef: somtijds zelfs bedoelt het medeburger.

Zaligmaker verweten zich jegens zijne moeder stoutmoedig te hebben gedragen, en deze beschuldigd, zich door ijdel en roem te hebben laten misleiden.... Maar waarom zich die godslasteringen herinneren? O Jesus! ik loof, ik aanbid uw goddelijk woord: ik aanbid en groet uw HART dat alle menschen in zijne oneindige liefde omhelst!

O Jesus! gij aanschouwt, op dezen stond, met liefdevolle blikken uwe leerlingen en al degenen die in het vervolg der eeuwen in uwe voetstappen moeten wandelen. Aan cenieder die het begeert reikt gij het voorrecht toe van Maria en van allen die voor uwe bloedverwanten aanschouwd wierden. Gij berispt uwe goddelijke moeder niet, neen, maar menigen maakt gij van hare eer en haar geluk deelachtig. Ja, zoo ik den wil van den hemelschen Vader volbreng, zal Jesus mij als zijnen broeder en zijne zuster erkennen! Maar wat wil dit zeggen: mij als zijnen broeder en zijne zuster er-

kennen? Mij dunkt, ik versta dit geheim der genade. *Mijne spijs*, heeft de Zaligma-ker gezegd, *mijne spijs is dat ik den wil doe van Hem die mij gezonden heeft, dat ik zijn werk volbreng!* (Joan. IV, 34). En insgelijks, zoo ik van de vervulling van Gods wil mijn voedsel maak, zullen Jesus en ik door onze werken broeders wezen! Tot welke verhevene waardigheid kan de volbrenging van den goddelijken wil mij verheffen!

Is het ook niet nadat de nederigheid aan den Aartsengel geantwoord had: *Zichier de dienstmaagd des Heeren; mij geschiede naar uw woord* (Luk. I, 38), is het dan ook niet, zeg ik, dat het Woord in den maagdelijken schoot van Maria is nedergedaald, en de heilige Maagd moeder van Christus geworden is?

Maar welk is de wil Gods die zulke wonderen verricht? De tien geboden Gods, de vijf geboden der H. Kerk, de plichten van zijnen staat, de stem des gewetens, zijn als zooveel uitdrukkingen

van den wil des hemelschen Vaders. Wat zeg ik? al de gebeurtenissen des levens veropenbaren mij zijne inzichten. Ha! Ziedaar eene waarheid die ik tot heden niet genoeg begrepen heb: De menschen handelen, maar God geleidt ze. Blijf niet aan de oppervlakte, klim op tot de grondoorzaak, tot den algemeenen bestierder van het heelal, zonder wiens toelating geen haartje van uw hoofd valt!

Waarom zich hardnekkig jegens God gedragen? Kan men zijne macht ontvluchten? Kan men de grenzen zijns vermogens eenen voetstap te buiten gaan? Het is te vreezen, dat men, voorwendende den mensch te wederstaan, zich tegen den oppersten Rechter verzet! O welbeminde Zaligmaker! dat ik uw broeder weze in het volbrengen van den wil uws hemelschen Vaders! De offering die God ons vraagt valt somtijds, wel is waar, een weinig zwaar; maar vergeten wij het niet, de beproeving bevat schatten; het kruis geldt eene kroon... Ha! als

wanneer ik door de zwakheid der natuur overwonnen, bezwijk en zucht zooals gij : *dat die kelk zich van mij verwijdere !* als gij, wil ik er altoos bijvoegen : *dat nogtans uw wil, o mijn Vader, en niet de mijne geschiede !*

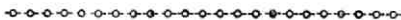
Gelukkig zij die hun leven in de onderwerping aan den goddelijken wil doorbrengen : hun hart is aan uw aanbidde-lijk HART verkleefd ; eene zelfde liefde bezielt ze ! Zij aanvaarden den kelk der smarten uit de handen des hemelschen Vaders ; zij drinken hem met eene heilige onverzadelijkheid, en vallen door eene hemelsche bedwelming in eene onuitsprekelijke vreugde en verrukking.... Zij slepen het kruis niet ; het kruis draagt hen ! Zij zijn uwe broeders, o Jesus !

Dat ik het insgelijks zij, o goddelijke Zaligmaker ! *uw wil geschiede op de aarde als in den hemel !* dit is de begeerte mijns harten.

Toepasselijk besluit.

Zich gewennen, in alle voorvallen des

levens, Gods heiligen wil te erkennen en te loven.

ACHTSTE DAG.

DONDERDAG DER EERSTE WEEK.

OVER DE BEPROEVINGEN.

(Evangelie volgens den II. Mattheüs, XV, 21-28.)

De Cananeesche vrouw heeft alle soorten van beproevingen onderstaan. Hare eenige dochter lag op 't sterven. Waar moederhart, zij zelve schijnt te lijden. *Ontferm u mijner! Ontferm u mijner!* roept zij uit. Indien zij niet van haar kind spreekt is het om reden dat, de moederlijke teederheid haar met hare dochter vereenigt: de smarten van het kind zijn immers de pijniging der moeder!

Zij nadert tot Jesus, zij volgt hem, gedurig hetzelfde gebed herhalende: *Heb medelijden met mij!* en de Zaligmaker die gezegd heeft: *Komt tot mij gij allen die belast en beladen zijt, en ik zal u verkwik-*

ken ; de Zaligmaker, zeg ik, antwoordt haar geen woord !

En de apostelen die den Heer vergezellen? Zij schijnen voor de cananeesche vrouw het woord te voeren : maar in den grond zoeken zij zich slechts van haar te ontlasten. *Zend haar weg*, zeiden zij, *want zij schreeuwt ons achterna*. Ha ! het is dan waar, de klachten en tranen der armen vervelen ! Zijt gij bedroefd ? doe geen klachten hooren, want in plaats van medelijden te verwekken, zullen zij het verlangen doen ontstaan zich van u te ontslagen ; het hooren dier jammerklachten zou kunnen vervelen !

De Cananeesche vrouw heeft er de treurige ondervinding van. Wat zal zij aanvangen, terwijl zij in hare billijkste toegenegenheden beproefd is, van God uitwendiglijk verlaten, en den mensch, dien zij door hare weeklachten ongeduldig maakt, tot last dienende? O ! deze verlatene vrouw zal ons, door hare diepe nederigheid en kloekmoedige volharding,

als overwinnares van God en van de menschen te voorschijn komen. Mijne ziel, moget gij, op den dag der beproeving, u dit voorbeeld herinneren!

Zij aanbidt met diepen eerbied den Zaligmaker; zij scheidt nieuwen moed in haar geloof en in het gevoelen van haar ongeluk! *Heere*, roept zij uit, *kom mij ter hulp! Het is niet genoeg*, antwoordt Jesus, *het brood der kinderen te nemen en het voor de honden te werpen!...* Wat hoor ik, Heere, hebt gij niet gezegd: *Uit den overvloed des harten spreekt de mond?* Is uw zoo liefdevol HART, koud, onverschillig, en laat mij het zeggen, wreed en onbeweeglijk geworden voor die arme vrouw? Ver van daar: Jesus kent het onverschrokken geloof der Cananeesche vrouw, en daar hij weet wat diepe en sterke wortels hare ziel in de nederigheid geschoten heeft, wil hij hare edele deugd doen schitteren en als voorbeeld doen strekken aan alle volksgeslachten. Hij schikt de beproeving naar de grootheid der deugd.

Het is niet goed, had de Zaligmaker geantwoord, het brood der kinderen te nemen en het voor de honden te werpen. Ziehier het antwoord of liever den verhevenen kreet der vrouw : *Zoo is het, Heere, want ook de kleine honden eten de kruimeltjes, die van de tafel huns meesters vallen.* Zij verdraagt al den hoon en de laagheid welke die toegeworpen bijnaam in zich bevat, en wat meer is, zij maakt er zich meester van en trekt er gevolgen uit die over God zelve zegepralen. Jesus door zooveel nederigheid overwonnen roept uit : *O vrouw, groot is uw geloof! u geschiede gelijk gij wilt.*

De dochter der Cananeesche vrouw was van dien stond af genezen.

Ha, ik zie het, o mijn God, de nederigheid, het geloof, de volharding zijn bij U alvermogend : zij zegevieren over uwe schijnbare strengheden, en veranderen de bitterste beproeving in onuitsprekbare blijdschap.

Mijne ziel vergeet dat niet, wanneer de

het hedendaagsche Evangelie, is het zoo gezegde schaapsbad, in het Hebreeuwsch bijgenaamd Bethsaïda, hebben de vijf gaanderijen. In deze lag eene groote menigte van zieken, blinden, kreupelen, lammen, wachtende op de beweging des waters. Een Engel des Heeren nu daalde van tijd tot tijd in het bad neder, en het water werd bewogen. En die, na de beweging des waters het eerst in het bad nederkwam werd gezond, van welke krankheid hij ook bevangen was...

Hoe geheimzinnig is dit alles! Wat was het schaapsbad? Volgens de meening van velen beduidt zijn hebreuwsche naam: liefdadigheidsgesticht. De geliefkoosde leerling alleen heeft van dit water en zijne wonderlijke kracht gesproken. Waarom was de taak van ons de gedachtenis dezes wonderbads te bewaren, aan den H. Joannes, aan hem die zijn hoofd op de borst des Zaligmakers heeft mogen rusten, gespaard gebleven? Wie zal het ons zeggen?

Ha! er zijn in Godes Kerk wonderbare

vergelijkenissen. Iederen vrijdag der vasten, viert men het feest der werktuigen van het lijden onzes Heeren, of liever van de gedeelten zijns aanbiddelijk lichaams welke die verschrikkelijke werktuigen gefolterd hebben. Vandaag, op den tweeden vrijdag der vasten, zingt men in het Christelijk Heelal: *Gegroet, speer en nagels! in Christus lichaam geboord zijnde, zijt gij door zijn kostelijk bloed geverwd!*

Wat is dat te zeggen? Ha! de speer van den romeinschen soldaat het HART van Jesus doorstekende heeft er de bron van genade uit doen vloeien en het liefdadigheidsbad dat geneest en zuivert gegraven! *Op dezen dag, heeft de profeet gezegd, is er in Davids huis, eene openbare bron, om de vlekken der zonden te wasschen.* (Zach. XIII, 1).

Geleerde vertolkers van de II. Schriftuur, staakt uwe navorschingen: ik heb het ware schaapsbad gevonden: het is het HART van mijnen God! De vijf gaanderijen zijn dat de vijf werelddeelen niet?

Komt, geestverblinden, komt met uwe eigene oogen zien, hoe zeer God de menschen bemind heeft. Gij kreupelen, die al wankelende den weg der deugd doorloopt, komt en drinkt aan deze immer geopende bron het bloed dat hart en sterkte geeft! Zijn uwe leden verdord en levenloos, is uwe ziel aan Gods genade gestorven? stort u in den Oceaan der liefde en reinigt u van de smetten der zonden.

O HART van Jesus! wat overvloed van liefde zoudet gij in de wereld niet verspreiden, indien men U kende! Die, na de beweging des waters, het eerst in het bad van Jerusalem nederkwam, werd gezond, van welke krankheid hij ook bevangen was. Het HART van Jesus is eene gedurig geopende bron: zijne liefde zoekt slechts weldaden te verspreiden en voor Hem is er noch eerste noch laatste. Beteekent Bethsaïda liefdadigheidsgesticht, Jesus HART is de liefdadigheid zelve.

Er was aldaar bij het bad een mensch die, om reden dat er niemand was die

hem, wanneer het water door den Engel bewogen werd, in het bad wierp, zijne krankheid reeds acht en dertig jaren lang had. Niemand vertoeve, niemand kwijne dus : Jesus vraagt aan allen : *Wilt gij genezen?* En tot allen zegt hij : Komt, ziet en gaat binnen : ziehier het Hart dat zoozeer bemind heeft !

Ja, Heer Jesus, ik zal komen, ik zal zien en ingaan ! Ik wil, zoo dicht bij de bron zijnde, niet langer kwijnen ! Ik kom tot uw aanbiddelijk HART : Geef dat ik binnen kome en door uwe liefde gansch doordrongen en ontvlamd worde ! O zoete Jesus ! ik beloof u voortaan aan de deur uws HARTEN mijn verblijf te nemen ! Geen enkelen dag mijns levens zal ik voorbij laten gaan zonder er, ten minste tweemaal daags, s'morgens en s'avonds, door een nederig gebed en een akte van liefde in te treden ! Ha ! kon ik er mij reeds van heden af, voor altijd in verbergen.

Toepasselijk besluit.

Eene ware godsvrucht tot het H. HART van Jesus hebben en het dagelijks op eene bijzondere wijze vereeren.

TIENDE DAG.

ZATERDAG DER EERSTE WEEK.

OVER HET INWENDIG GEBED.

(Evangelie van den H. Mattheüs, XVII, 1-9.)

Het hedendaagsche Evangelie lezende woon ik, in den geest, Jesus verheerlijking bij. Er bestaat, tusschen dit wonder en de oefening der overweging eene innige overeenkomst. Gelukkig de inwendige zielen die het geheim bezitten om den Thabor des gebeds te bewonen. De overweging is des christelijke levens de noodzakelijkste oefening. Menigmaal heeft men het herhaald, de aarde is, sinds Jeremias, door eenen grooten rouw overdekt, omdat er niemand is die tot inkeer weet te komen. Vandaar zooveel ver-

flauwde, zooveel lafhartige, zooveel onmachtige christenen die, in plaats van den weg der volmaaktheid met rasse schreden te doorloopen, met de grootste moeite voortkruipen. Het geheim der verheerlijking zal hen, zoo zij dit verlangen, doen kennen, hoe zij zich tot de overweging moeten voorbereiden en welke er de vruchten van zijn.

Jesus neemt met zich Petrus en Jacobus en diens broeders Joannes en geleidt hen op eenen hoogen berg afzonderlijk. Laten wij ons geen woord ontsnappen! Jesus neemt met zich zijne leerlingen : wanneer wij ons tot het gebed begeven, is het ook noodig dat God ons bij de hand neme en dat zijn arm ons van de aarde ophesse : zijn licht moet mij bestralen, het vuur zijns HARTEN den ijver in mijne ziel doen ontvlammen, want zonder dat, blijf ik koud, onbekwaam, onvruchtbaar. Niets kan ik uit mij zelve, zelfs geen goede gedachten ontwerpen ! Dit is de leering van den Apostel. (2 Cor. 3, 5). Ik moet

dus, alvorens het werk te beginnen, de verlichtingen van den H. Geest afsmeeken en uit den grond mijns harten zeggen : *Heere, kom mij te hulp ! Heere, haast u mij te helpen !*

Gods genade zal mij niet te kort blijven : maar ik, zal ik haar beantwoorden? *Jesus neemt met zich Petrus, Jacobus en Joannes* : maar zij moeten de volksmenigte verlaten, de vermoeidheden eener lastige en moeielijke opklimming trotseren : dat is de medewerking van den menschelijken wil. Jesus leidt zijne Apostelen, *op eenen hoogen berg, afzonderlijk*. Ha ! zoo ik mij in vollen ernst tot het gebed wil begeven, moet ik in die eenzaamheid die al de schepsels van mij verwijdert, maar die den goddelijken gastvriend doet naderen, geheel alleen wezen ! Alsdan zal ik de verhevenste hemelstreek bewonen : mijne ziel zal boven de verachtelijke belangen der aarde zweven en, terwijl ik mij met de Apostelen op den Thabor der bespiegeling zal bevinden, zal er niets van al hetgene

de grofzinnelijke menschen beweegt, in staat zijn mij te ontroeren.

En nu ik de oogen mijner ziel open, wordt Jesus voor mij van gedaante veranderd. *Zijn aangezicht schittert als de zon, zijne kleederen worden wit als sneeuw*, zijn HART staat stralend in het midden zijner borst. De geheimenissen van het leven en van de dood des Zaligmakers vertoonen zich vol leeringen aan mij en het woord dat zoo menigmaal te vergeefs aan mijne ooren weêrklonk, veropenbaard mij wonderen van liefde en macht... O! mijne ziel open u voor de lichtstralen die u omringen, drink aan de voor u openstaande bron der waarheid! Mozes en Elias ja, al de heiligen van het Nieuw en Oud Testament volgen den Heer Jesus: Hij vertoont zich aan u als het begin en het einde van alles!

Wat zal mijne verrukking groot zijn! Door welke vreugde gaat mijne ziel overstroomd worden. Ik zal met Petrus uitroepen: *Heere, wij zijn hier goed!* Mijne

ooren zijn voortaan voor het gewoel der aarde gesloten, mijns Heeren stem alleen wil ik aanhooren! De kinderen der menschen heb ik verlaten, bij de gelukzaligen is mijne verblijfplaats, want daar heb ik mijn geluk gevonden!

Maar neen, ik kan niet gedurig de zoete rust des gebeds smaken: mijn plicht roept mij elders. Alvorens mij nogtans naar mijne bezigheden te begeven, moet ik mij deze woorden van den hemelschen Vader herinneren: *Deze is mijn welbeminde Zoon: hoort naar Hem!* Ja ik moet den Heere Jesus toelisteren: Hij zal, gedurende de overweging tot mijn hart spreken en zeggen: *leert van mij! want ik ben zachtmoedig en nederig van harte; leert van mij! want ik ben gehoorzaam geweest....* Het is noodzakelijk dat ik goede en werkelijke voornemens make, en het gebed verlatende alle vrees verbanne; want de Heer heeft tot mij, evenaïs aan de Apostelen gezeid: *Staat op, en vrees niet!*

Vreest niet! Jesus zal mij volgen en het licht, dat ik in het gebed geput zal hebben, zal mij tot geleider dienen. Meermaals door den dag, zal ik in het geheim de vruchten der overweging herinneren en ze nu en dan smaken. Aan niemand, als mogen het misschien zijn aan mijnen biechtvader, zal ik de verlichtingen en vertroostingën die de Zaligmaker in mijne ziel gestort zal hebben, toevertrouwen. Dit is de aanbeveling van Jesus: *Zegt aan niemand, gebod hij den Apostelen, zegt aan niemand dit gezicht*, Alzoo handelende zal ik eens, ondanks de menigvuldige zorgen des levens, van den Thabor des gebeds mijne opvlucht nemen tot den Thabor der glorie.

Toepasselijk besluit.

Zich dagelijks, zooveel mogelijk s'ochtends, tot de zoo belangrijke oefening der overweging begeven.

TWEEDE ZONDAG.

OVER DE GEDACHTE DES HEMELS.

(Evangelie volgens den II. Mattheüs, XVII, 1-9.)

Heden nog plaatst de Kerk het verhaal van Jesus' gedaante-verandering voor mijne oogen. Ik zal, van den Thabor des gebeds mijne opvlucht tot den Thabor der glorie nemen : ziedaar mijn besluit van gisteren.

Inderdaad, mij dunkt dat de Verheerlijking een visioen van den hemel is. Gelijk de berg zich boven het dal verheft en het beheerscht, zoo ook overtreft gewis de hemel al wat het oog des menschen zien, al wat zijne ooren hooren, al wat zijn hart, alhoewel zoo uitgebreid, begeeren en droomen kan.

In den Hemel zal Jesus, dien ik, onder den schijn van brood en wijn aanbid, zich voor mij van gedaante veranderen : *zijn aangezicht zal schitteren als de zon* ; ik zal zijne heilige menschheid, in het

hoogste des Hemels verheerlijkt, lichtstralen zien verspreiden. Mozes en Elias niet alleen, maar alle engelen en heiligen zullen onophoudelijk en in der eeuwigheid het vaderlandsch loflied aanheffen, en ik, ik zal het onuitsprekelijk geluk genieten van mijne stem met hunne zoete stemmen te mogen vereenigen, immer, in de verrukking der blijdschap, herhalende : *Wij zijn hier goed*. De God van Liefde heeft ons een rijk van wellusten bereid ! Is dit genoeg ? O neen ! de hemelsche Vader zal mij nog zeggen : *Gij zijt mijn welbeminde Zoon* : uw hart heeft aan Jesus'HART gelijk trachten te zijn en zijne stem hebt gij toegeluisterd. O ! dan zullen mijne ziel en mijn lichaam van vreugde en dankbaarheid opspringen. Geen vrees, noch angst meer : *mijn welbeminde behoort aan mij en ik aan Hem !*

Hij behoort aan mij en ik aan Hem ! voor hoelang ? Voor altijd ! Doordring ik het toekomstige, stapel ik eeuwen op eeuwen, nooit zal deze gelukzalige vereeniging

ophouden. Dat de avond ras op den morgen des levens volge : het kan niet schillen ! Ik zal den tijd verlaten om in de gelukzalige eeuwigheid mijne intrede te nemen : het vergankelijk leven moet mij tot een eindeloos leven geleiden ; de tijd is het portaal der eeuwigheid !

Gij moet dus, mijne ziel, den tijd doen dienen om den Hemel te winnen. De uren, de dagen, de jaren, die gij tot dien grooten strijd niet gebruikt hebt, zijn voor altijd verloren ; de uren, de dagen, de jaren, die gij hem in het vervolg niet besteedt, zijns insgelijks verloren !

Om nu de tijdelijke zaken met verstand te oordeelen, aanschouw ze van de kruin des glorieijken berg Thabors, waar Jesus u uitnoodigt. Zijt gij de vreugde des Hemels, die de bedriegelijke vermaken der wereld u zouden doen verliezen, indachtig, dan zult gij niet gedoogen, dat zij hunnen bekoorlijken doch vergiftigen beker uwe lippen doen raken. Het lijden zult gij niet meer vreezen, integendeel,

gij zult de smarten, in de gedachte dat ze u recht geven op de eeuwige genietingen, met de allergrootste vreugde omhelzen. Is de aarde u een tranendal? aanschouw den Hemel, daar is uw Vaderland! Vervolgen u de menschen, mishagt u hun gezelschap? Denk dan aan de heiligen van het Paradijs en aan God die u roept!

Klim, klim dikwijls, geestelijker wijze, op den Thabor der glorie. De gedachte des hemels versterkt de ziel te midden der moeielijkheden, zij vertroost de bedruktheid, en verlicht de duisternis.

O Hemel! paleis van mijnen God, verblijf der gelukzaligen en mijn waar Vaderland! trek tot u, ja van nu af aan, mijne gedachten en genegdheden, en de aarde zal mij tot trap dienen om mij tot u te verheffen.

Toepasselijk besluit.

Zich herrinneren dat de aarde slechts een ballingschap en de Hemel het waar vaderland is.

ELFDE DAG.

MAANDAG DER TWEEDE WEEK.

OVER DE DOODZONDE.

(Evangelie volgens den H. Joan. VIII, 21-29.)

De gedachte des Hemels heeft mijn hart verheugd ; maar hoe verschrikkelijk zijn de woorden die heden aan mijne ooren klinken. *Ik ga heen, en gij zult mij zoeken, en in uwe zonde zult gij sterven. Waar ik heenga, kunt gij niet komen !*

Jesus ! God van liefde ! zal deze vreeselijke bedreiging zich voor mij verwezenlijken ? Zal ik het ongeluk hebben van met eene doodelijk besmette ziel te sterven, en vervolgens, helaas ! ik sidder... U altijd zoeken, zonder u ooit te vinden ? Zal ik uit het diepste des afgronds, waar ik gedompeld zal liggen, uwe stem gedurig moeten hooren herhalen : *Waar ik ben, kunt gij niet komen ?* Zullen deze woorden, mijne ziel gedurende de gansche eeuwigheid kwellen ?

Helaas ! Ja, indien ik in staat van doodzonde sterf. De zonde bouwt eenen scheidsmuur tusschen mijne ziel en God, en graaft tusschen Jesus en mij, eenen onoverschreibaren afgrond. Waarom ? omdat ik, mij tot de zonde overgevende, mij tegen God verzet, mijnen Schepper het recht van mij te gebieden ontken en geen en anderen meester meer aanvaard dan mij zelve. Ik zie, rondom mij al de schepsels zich voor den eeuwigen God buigen en zijne wetten volbrengen, en ik, in mijne hoovaardigheid, verhef mij boven de schepping en roep uit : *Ascendam!* ik zal boven alles opstijgen en mij voor den Meester des Hemels niet bukken : den Almachtige zal ik gelijk wezen : mijn vrije wil is mijne wet en mijne wellusten mijne grondregel... Rampzalige nietigheid, gij zoudt u tot de verhevenheid Gods niet kunnen verheffen, en uwe hoovaardigheid belet God tot u neder te dalen. *Waar ik ben, zegt Jesus, kunt gij niet komen !*

De zonde is een opstand tegen God. Zelden is de hoovaardigheid alleen ; de ondankbaarheid volgt haar dikwijls. De erkenenis is een last dat de schouders des hoogmoedigen pijnigt : Ja, de erkenenis is een zware last, ik heb er de betreurige ondervinding van gehad, wanneer ik U, o mijn God, vergramd heb ! Al wat ik ben, is eene weldaad der goddelijke goedheid, en zondigende, keer ik al wat ik bezit tegen mijnen goddelijken Weldoener. God heeft van alle eeuwen aan mij gedacht, en ik, ik verban zijne gedachtenis uit mijn geheugen en vervul mijnen geest met zondige gedachten... Jesus' HART brandt voor mij van eene oneindige liefde, en ik, in plaats van hem wederliefde te beloonen, ik haat en verracht Hem.... Waar ben ik ? Rechtvaardige Hemel ! Neen, waar God zich bevindt, is het den zondaar onmogelijk te komen, vermits de haat zich met de liefde niet kan vereenigen.

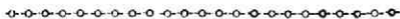
O wat is mijne dwaasheid groot, wan-

neer ik, zondigende, God den oorlog verklaar ! Antwoord, mijne ziel, antwoord ronduit : zijt gij in staat om tegen den Almachtigen God te strijden ? Neen ? Wat onbegrijpelijke dwaasheid is het dan het vuur te gemoed te gaan en u in eenen jammerpoel te storten !

O mijn God, zoo dwaas is mijne handelwijze geweest. In name van U zelve, in name van uw zoo vurig beminnend HART, laat niet toe dat ik in zonde sterve; ik heb ze in afschuw, ik verfoei ze ! O ! ik weet het, reden hebt gij wel om mij te veroordeelen, maar, o Jesus ! gedenk dat gij voor mij aan het Kruis gehangen hebt ; voor mij door uwen hemelschen Vader zijt verlaten geweest ; voor mij gewond en doorstoken ! O Jesus ! verlaat mij niet, maar geef dat ik tot den laatsten zucht mijns levens deze door U uitgedrukte woorden die het hedendaagsche Evangelie sluiten, moge herhalen : *Die mij gezonden heeft is met mij; en hij heeft mij niet alleen gelaten, omdat ik altijd doe wat behagelijk is!*

Toepasselijk besluit,

Zich afschrik inwekken tegen de doodzonden en liever alles lijden dan er eene enkele te bedrijven.

TWAALFDE DAG.

DINSDAG DER TWEEDE WEEK.

OVER DE WAARE VRIJHEID.

(Evangelië volgens den H. Mattheüs, XXIII, 2-12.)

Wilt niet dat men u Rabbi noeme ; want één is uw Meester, en gij allen zijt broeders! Welke woorden ! Verstaat men ze slecht, zoo kunnen zij de grootste verwoestingen veroorzaken in de wereld en de geweldadigheden der volksheerschappij wettig maken ; doch zijn ze begrepen, gelijk zij het zijn moeten, dan verschaffen zij den geest de ware vrijheid en vestigen de ziel in de zoetheid des vredes.

Wilt niet dat men u Rabbi noeme. De raad van Jesus wordt weinig gevolg. Van alle tijden heeft men Phariseërs ontmoet

en in onze dagen ziet men er nog *die op de gastmalen de eerste plaatsen, in de Synagogen het voorgestoelte gaarne hebben, begeeren dat men hen op de marktplaatsen groete en dat zij Rabbi genoemd worden door de menschen.* Men bemindt ze, ja, dat kan zijn ! Het gaat hen misschien goed voor eenen tijd : van alle kanten bewijst men hen eerbied, maar daarna ? Er verheffen zich weldra onovereenkomende stemmen ; men verwijdert zich en laat hen alleen... O ! alsdan wat spijt, wat verdriet, wat bittere misleiding ! Wie zal de bittere jammerklachten van den armen verwaanden uitdrukken ; hij had gaarne de eerste plaats en is tot de laatste vernederd : hij wilde dat men hem begroette en men gaat hem voorbij ; hij zocht de waardigheden en nu keert men hem den rug ; aan dien en dezen geeft men den voorrang... Welke wonden voor de eigenliefde : het hart breekt en bloedt... Bloed, ja bloed, o arm hart, jammer en wees bedroefd... Gij maait

wat gij gezaaid hebt, mits gij het woord van Jesus vergeten hebt : *Wilt niet dat men u Rabbi noeme.* Ondervind de waarheid zijner voorzegging : *Die zich zelven verheft, zal vernederd worden !*

Eén is uw Meester. En wie is die meester ? Gij zelf zijt het niet, neen, gij gevoelt dat er iemand boven u is ; een ander mensch is het ook niet, wijl niemand noch het recht, noch het vermogen heeft in het binnenste uwer ziel te dringen en uwen wil te gebieden. Wie is die eenige meester dan ? *Eén is uw Meester, Christus.* Hem alleen moet gij dienen, Hem alleen moet gij behagen... En hoe handelen de oude en de hedendaagsche Phariseërs ? *Al hunne werken doen zij om van de menschen gezien te worden.* O, de uitzinnigen ! zij hebben zooveel meesters, als er menschen zijn wier stemmen zij opzoeken ! De verwaanden ! zij zoeken en loopen naar eenen glimlach, eenen blik, een goedkeurend teeken, en in deze nietigheid, in deze schim vinden zij hun geluk ! Maar ont-

snapt hen deze nietigheid of bekroont zij hunne pogingen niet, o alsdan, is hun hart terstond door onrust en droefheid ontsteld en laat zich somtijds door gramschap en nijd vervoeren ! Dat zij naar Jesus hooren : *Eén is uw Meester*, zegt Hij, *Christus*.

Ja, mijn Jesus, gij zijt mijn Meester, gij alleen zijt mijn Meester en mijn eenige Meester ! Om uwentwille, gehoorzaam ik aan mijne oversten, vermits gij hen met uwe macht bekleed hebt : de gehoorzaamheid onteert noch verlaagt mij niet ; niet aan den mensch, maar aan U ben ik onderdanig. Gedurig hebt gij uwe blikken op mij gevestigd ; hetzij ik werk, hetzij ik lees, hetzij ik denk of schrijf, gij weet het, en zoo ik dus wil, kan ik uw goddelijk HART behagen. Ja, gij zijt mijn Meester : het is mij aangenaam mijne knieën voor u te buigen. Is het geene groote eer, den gebieder van het Heelal te gehoorzamen ? Wat dus de menschen betreft, ik wil hun slaaf niet wezen, noch

aanbiddende en iets van Hem verzoekende. En Hij zeide tot haar : Wat wilt gij ? Zij spreekt tot Hem : Zeg, dat deze, mijne twee zonen zitten mogen, één aan uwe rechter-- , en één aan uwe linkerhand in uw Koninkrijk... Wie zou dezelve vraag niet doen, hetzelfde verlangen niet koesteren ? Maar wat antwoordt Jesus ? Kunt gij den kelk drinken, dien ik drinken zal ? Wat hoor ik ? Lijden, smarten gevoelen, door droefheid overstelpt worden, dusdanig is de weg der glorie. Wat zullen Zebedeüs' zonen antwoorden ? Wij kunnen het, zeggen zij.

Is die verzekering van hunnen kant geene laatdunkendheid ? De Zaligmaker heeft hen verzekerd, dat zij niet geweten hebben wat zij verzochten ; waarschijnlijk hebben zij ook niet begrepen hetgeen zij beloofden. Er is daar evenwel eene groote waarheid en het is ons van groot belang die wel te verstaan : het geluk en de glorie des hemels zijn de verdiensten en de belooning der aardsche tranen en

smarten. En ziedaar wat de martelaars met eenen zoo ontcmbaren moed bezielde.

Den kelk van Jesus drinken ! Maar het is de natuur des menschen eigen, het lijden te duchten, de kwellingen als een ongeluk te aanschouwen, te klagen, wanneer zij bedrukt zijn, en ziet, eene reeks van eeuwen weërgalmen door duizende stemmen die met Jacobus en Joannes antwoorden : wij kunnen den lijdenskelk drinken ! Wij beminnen de pijnen : lijden is ons zoet !

Vanwaar die koene moed ! Waar gaan die maagden en die kinderen, die met de bedreigingen den spot drijven en te midden der folteringen van blijdschap opspringen, die over zwaard en brandstapel zegepralende, moed en onuitsprekelijke geestrust putten ? Zij hooren Jesus hun vragen : gij begeert in mijn Koningrijk aan mijne rechterhand te zitten, maar kunt gij mijnen kelk drinken ? Ik heb, om in de glorie te treden, moeten lijden en sterven : andere wegen zijn er niet....

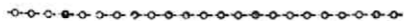
O! Heer, ware ik dat altijd indachtig! Mij dunkt dat gij mij, gelijk uwe leerlingen, afzonderlijk neemt en aan het oor mijns harten fluistert: de Zoon des menschen is aan de Opperpriesters en Schriftgeleerden overgeleverd geweest en deze hebben Hem ter dood veroordeeld... Men heeft Hem aan de Heidenen overgelaten en zij hebben Hem gegeeseld, bespot, aan het kruis gehecht, ja zelfs na zijne dood het HART doorstoken, maar Hij is verreezen! Mijn Zoon, vergeet het niet, het lijden is een spruit van verrijzenis tot het eeuwig leven, een waarborg voor het hemelsch geluk. De doornen der aarde vlechten de kroon des hemels; hoe grooter de vernedering, hoe verhevener de troon. Mijn zoon vergeet het niet!

O Jesus! herinner mij dit in de ure der droefheid en verlating! Wanneer gij mij den bitteren lijdenskelk zult aanbieden, o maak mij alsdan indachtig dat gij de eerste geweest zijt om uwe goddelijke lippen door dien bitteren wijn te bevoch-

tigen en hem tot den bodem geledigd hebt. O! laat ons het kruis niet verstooten : het is een geschenk uws HARTEN. Indien ik den strijd vrees, zal ik de overwinning niet behalen ; en hoe tot het eeuwig leven verrijzen, zoo ik noch lijden noch sterven kan? Het tarwezaad moet sterven wil het vruchten voortbrengen : de Heer heeft het gezeid en zijn woord is algemeenlijk waar.

Toepasselijk besluit.

Dikwerf aan het geluk des hemels denken om de rampen der aarde geduldig te verdragen.

VEERTIENDE DAG.

DONDERDAG DER TWEEDE WEEK.

OVER DE VREES DER HELLE.

(Evangelie volgens den H. Lukas, XVI, 19-31.)

Het verhaal des rijken vreks, dat de H. Kerk ons heden voor oogen houdt, is eene verschrikkende verzinnelijking van deze

woorden van Jesus : *Wee u, gij verzadigden! want gij zult hongeren. Wee u die thans lacht! want treuren zult gij en weenen.* (Lukas, VI, 25.)

Die mensch was rijk; hij ging in purper en fijn lijnwaad gekleed, en hield alle dagen een kostelijken maaltijd. Wat gelukkige sterveling! zal het weelderige volk zeggen.... En nogtans verachtte hij den armen Lazarus, die vol zweren aan de poort van zijn prachtig paleis lag. O! de gevoellooze: hij weigerde zelfs de kruimels die van zijne tafel vielen. Maar zie, de tijd zet een stap vooruit: deze twee menschen sterven: de bedelaar werd door de Engelen gedragen in den schoot van Abraham, en de rijke werd begraven in de hel.

De hel! wat verschrikkend woord: mijne ziel, daal er in gedachte met den rijken vrek neder, uit vreeze van er eens wezenlijk in neder te moeten dalen! Aanhoor de stem van hem die in deze wereld zoo gelukkig was, maar zich meêdoogen-

loos toonde: *Crucior in hac flamma*. Ik word vreeselijk in deze vlam gefolterd, roept de rijke vrek uit. En over welk vuur klaagt hij? De hoedanigheid is er ons niet van bekend, maar men weet er genoeg van om te sidderen.

Gelijk koning Nabuchodonosor drie joodsche jongelingen in eenen brandenden oven deed werpen, alzoo zal de onsterfelijke Koning der eeuwen zijne vijanden in een vuurpoel, wiens vlammen hen langs alle kanten omringen zullen, nederstorten. De zwaluw verlaat tegen den winter de koude noordstreken; de mensch, de stekende zonnestralen vluchtende, zoekt de frische lommer. Rampzalige doemeling! gij hebt schoon van plaats te veranderen, overal, ja overal ontmoet gij vlammen die tot in het binnenste uwer ingewanden doordringen. Evenals het vuur het ijzer rood maakt, zoo verslindt het wraakzuchtige vuur den betreurenden Gehennas bewoner.

Wat schroomelijk vuur! De H. Augus-

tinus de goddelijke natuur willende afpeilen, en trachtende met zijnen stoutmoedigen blik de Oneindigheid te meten, vraagt al beurtelings aan vloed, aan berg en ster: Wat is God? En berg en vloed en gestarnte antwoorden hem: *Quære super nos!* Augustinus, hooger uwe blikken, hooger uwe gedachten, hooger uwe berekeningen. Ik stel mij die moorddadige mullen voor die overal verwoesting en verdelging verspreiden; ik zie den vuurspuwendenden berg in gramschap stroommen van lava uitbraken; de bliksem die de trotschste gebouwen te gronde richt en tot pulver verbrandt; het wraaklustig vuur dat Sodoma en Gomorrha verslindt... Is dat het vuur der hel? *Quære super nos!* Het vuur der hel is afgrijselijker: het is te gelijk regen, vloed, orkaan, zwaard, honger, ziekte: God heeft het in zijne gramschap geschapen en met den stempel zijner wraak geregeld.

Het brandt, het brandt onophoudelijk. Wie is er zoo ongelukkig op aarde dat

hij niet een oogenblik vreugde geniet? De dag komt naar den nacht, na onweder komt zonneshijn. Het vuur der hel brandt en brandt gedurig. *Vader Abraham!* zoo roept de rijke vrek uit, *ontferm U mijner, en zend Lazarus, opdat hij den top van zijn vinger in water doope en mijne tong verkoele!*... Een druppel water, een enkele, in eenen zoo grooten brand, en evenwel zal zij er niet vallen!

O! Heere, hoe lang zal dat vuur branden? Altijd! het hout, dat door het vuur verslonden is, verdwijnt en laat slechts asche over, terwijl de door schroomelijke vlammen gefolterde doemeling eeuwig voort blijft leven en altijd leeft om te lijden!

Maar dit is niet genoeg! De rijke vrek, zijne oogen, uit de onpeilbare diepte, waar hij zoo hevige foltering en uitstaande, opslaande, ziet Lazarus in den schoot van Abraham. O gruwzame wanhoop! Zoo ik hem eens in de hel moest volgen, zou ik mijne vrienden, mijne broeders, mijne

goede en deugdzame moeder in den schoot van God, zich aan eenen uit Jesus' HART ontsnapten stroom van wellusten zien verzadigen : ik zoude hen in het zoet gezelschap der heiligen, der engelen, van Maria, zien en eene stem mij altoos hooren toeroepen : *Mijn zoon, tusschen ons en u is eene groote klove gevestigd, opdat zij, die van hier tot u willen overgaan, het niet kunnen, noch die van daar herwaarts kunnen overkomen.* O uiterste droefheid ! Voor altijd van die ik bemin verwijderd zijn en, in het gezelschap der duivelen, die mij mijne zondige genoegens wreedelijk zouden doen uitboeten, eeuwig lijden ! Welk lot, welke eeuwigheid !

O Jesus ! druk de vrees der helle diep in mijn hart : wedersta ik uwe liefde, dat dan de schrik mij ten minste beteugele. Van uit de dooden moet tot mij niemand komen : gij zelf, Heere, zijt uit den hemel nedergedaald om mij over die verschrikkelijke waarheid te onderrichten en uw aanbiddelijk HART heeft al zijn bloed ver-

goten om mij van de eeuwige pijnen der helle te bevrijden ! Dat goddelijk Bloed, o Jesus, vang ik met eerbied op en laat er mijne ziel in baden ; ha ! dat het voor mij het vuur der helle uitblussche en dat de schrik van dit vuur mij terughoude, wanneer ik op punt wezen zal van U te beledigen.

Toepasselijk besluit.

Zich dagelijks, al is het slechts een oogenblik, het bestaan der hel herinneren ; dit zal het zekerste middel zijn om de zonde, die er naar toeleidt, te vermijden.

VIJFTIENDE DAG.

VRIJDAG DER TWEEDE WEEK.

OVER DE NOODZAKELIJKHEID DER GOEDE WERKEN.

(Evangelië volgens den H. Mattheüs, XXI, 33-46.)

Welk is die wijngaard waarover de Verlosser in het hedendaagsche Evangelie spreekt? Hij is in letterlijken zin, het joodsche volk, hetwelk God onder allen

uitverkoren had : maar daar dit ondankbaar volk de profeten verstiet en den eenigen Zoon Gods deed sterven, verwierpen hen God op zijne beurt.... Het rijk Gods ging tot de Heidenen over en van toen af leefde Israël in diepen rouw.

Wat verbeeldt die wijngaard nog? Het menschelijk geslacht, ieder natie in het bijzonder. Wee de volkeren die de zendingen Gods verwerpen en mishandelen ! Wee de natiën welke Petrus, die als hoeksteen zoowel van maatschappij als van Kerk door Jesus-Christus aangesteld is, verslooten. *Wie op dezen steen zal gevallen zijn, zal verbrijzeld worden ; en op wien hij zal gevallen zijn, dien zal hij verpletteren.* Oude Christene natiën, verstaat dit geheim : het rijk Gods reist de wereld rond en met hem de voorspoed en vrede.

Welk is die wijngaard nog? De menschelijke ziel. God, de Vader van de talrijke familie der menschen, haar door zijne scheppende hand voortgebracht hebbende, heeft er de natuurlijke wet in-

geprent, haar naar het goed doen streven en met zijne heiligmakende genade besproeit. *Zeg mij*, zoo spreekt de Verlosser, *wat had ik voor mijnen wijngaard nog te doen, dat ik niet gedaan heb?* (Is. V. 4.) Groei dus, heeft hij er bijgevoegd, en draag vruchten! Ik ben dan op het tooneel des levens getreden en de familie Vader verbergt zich... Mijne ziel hoort mij niet toe ■ zij komt van God, tot God zal zij wederkeeren en voor God vruchten dragen. De akkerlieden zeiden onder elkander: *Deze is de erfgenaam: komt, laat ons hem dooden, en wij zullen zijn erfgoed hebben.* Zoo uitzinnig ben ik niet: God is eeuwig, het leven van den erfgenaam aller goederen heeft geen einde; maar het mijne zal eens eindigen. De dood is de oogsttijd. O arme wijngaard! De Oppermeester zal komen om uwe vruchten te plukken, en wat zult gij hem opleveren? God had u het licht der rede, de knagingen des gewetens, goede en vrome ingevingen, de raadgevingen der vriendschap,

het woord der Kerk, de Sakramenten, vooral het H. Sakrament des Altaars...., als zooveel voorloopers van zijnen goddelijken Zoon toegezonden.... Zeg mij, wat hebt gij voortgebracht? Waar is uw oost? Waar uwe goede werken? Helaas! gij hebt dan al deze zoo menigvuldige en zoo krachtige genaden gansch verkwist? Hebt gij, gelijk een wilde wijngaard, slechts kwade vruchten opgeleverd? Hebben bram en doornen uwe scheuten versmacht en de oorzaak uwer vruchteloosheid geweest?

O verschrikwekkende stond! O nijpende openbaring! God, welke Israël en de ongetrouwe volkeren, omdat zij het goed niet oefenden, noch aan het ontwerp zijner liefde beantwoordden, verworpen heeft, God, de rechtvaardige en almachtige Rechter, roept uit: *Inwoners van Jerusaleem, en gij mannen van Juda, oordeelt tusschen mij en mijnen wijnberg! Wat had ik voor mijnen wijnberg nog te doen, dat ik niet gedaan heb? Ik wachtte dat hij goede drui-*

ven droeg, waarom heeft hij klaretdruiven voortgebracht? Nu zal ik u toonen, wat ik mijnen wijnberg doen wil; ik zal zijne haag wegnemen, opdat hij geplunderd, zijnen muur nedervellen, opdat hij vertreden worde... (Is. V. 3-5.) O mijn God! in name van uw H. HART, spreek tegen mij dit vreeselijk vonnis niet uit! Stel mijne ziel niet bloot aan de woede des duivels en laat niet toe, dat de vijanden haar onder de voeten treden. Ik herken het: mijne ziel behoort U toe; voor U moet zij vruchten dragen. Ook wil ik in het vervolg, o Heere, slechts werken om U te behagen; omring mijne ziel met uwe genade, verspreid er uw geest in en doe mij vruchten van zaligheid voortbrengen!

Toepasselijk besluit.

Eens voor goed besluiten zijn leven niet vruchteloos voorbij te laten gaan, maar het gansch te besteden aan het beoefenen der goede werken.

ZESTIENDE DAG.

ZATERDAG DER TWEEDE WEEK.

OVER DE GODDELIJKE BARMHARTIGHEID.

(Evangelie volgens den H. Lukas, XV, 11, 32.)

Wat is het verhaal van den Verloren Zoon aandoenlijk! De vertolkers der Schriftuur vragen zich of dat eenvoudig een parabel of een geschiedenisverhaal is. Voor het oogenblik schijnt mij alle bekommering voor deze oplossing overtoellig: ik zelf ben de Verloren Zoon! De jongeling van het Evangelie zeide tot zijnen Vader: *Vader, geef mij van 't goed het gedeelte dat mij toekomt. En hij verdeelde het goed onder hen. En niet vele dagen daarna, toen de jongste zoon alles bijeen vergaderd had, reisde hij weg naar een vergelegen land; en aldaar verkwistte hij zijn goed, een ongebonden leven leidende. En ik, ik heb ten dage mijner losbandigheden, mijn deel in vrijheid en zinnelijke genotlen*

wedergeëischt ; ik heb mij van mijnen hemelschen Vader verwijderd en ben naar een vergelegen land vertrokken... Ja ! ik was verre van U, o mijn God ! door mijne begeerten, mijne gedachten, mijne genegenheden ; ik was verre van U, want in de plaats van uw voorbeeld te volgen en uwe wet te volbrengen, gaf ik een vrijen loop aan mijne driften, gebruik en misbruik makende van uwe schepselen. Alles heb ik geproefd, doch slechts onlust, verdriet, ijdelheid en verveling voor mijne ziel gevonden !

Te midden mijns noods, o barmhartige God, hebt gij mij niet verlaten, want de droefheid, die mijne ziel overmeesterd had, was eene akte van liefde. Ik heb begrepen dat er buiten U niets in staat is om mijnen heilzucht te voldoen ; daarom ook heb ik op den vrede en rustige vreugde uwer dienaren nagedacht en gezegd : *Ik zal opstaan en tot mijnen Vader gaan !* Of liever, o barmhartige God, gij hebt mij bij de hand genomen en tot uw aanbid-

delijk HART getrokken. Gij hebt mij in uwe armen ontvangen, als wanneer ik, aan de voeten uws dienaars nedergeknield tegen mij zelveu getuigd en gezeid heb: *Vader, ik heb gezondigd tegen den hemel en tegen U; ik ben niet waardig uw zoon genoemd te worden: maak mij als een uwer huurlingen...* Maar misgrijp ik mij niet? Is mijne biecht gelijk die des Verloren Zoons nederig en rechtzinnig geweest? Ben ik, na hem in zijue verwijdering van den hemelschen Vader gevolgd te hebben, gelijk hij, waarlijk bekeerd? Neen, mijn God! ik beken het tot mijne schaamte, ik heb dezelfde beweging van verheven leedwezen en vertrouwen des Verloren Zoons, waarvan het Evangelie spreekt, niet gehad! Neen, ik heb ze niet gehad! Maar gij, o barmhartige Vader! gij hebt voor mij geen teederheid gespaard.

Gij hebt mij het livreikleed aangetrokken en mijne ziel uwe heiligmakende genade wedergeschonken. Het gemeste kalf hebt gij niet geslacht, maar U zelveu

voor mij geslachtofferd en mij met uw aanbiddelijk vleesch gespijzigd. Wanneer ik het geluk heb te communiceeren, dan neigt gij U, door medelijden getroffen en door liefde bewogen, tot mij, en noemt mij : Mijn Zoon ! O zoete Jesus ! ik heb uw HART van vreugde voelen opspringen ! Uw zoon was dood, en hij herleefde ; hij was verloren en is wedergevonden ! Alle dagen noodigt gij mij tot eenen hemelschen maaltijd uit : bij de wederkomst van den verloren Zoon, was er slechts één enkel feest ! Doch sedert dat ik tot U, o mijn God, wedergekeerd ben, verzoekt gij mij op een gedurig vreugdemaal, want alle dagen, aan de heilige Tafel, geeft gij U aan mij, en zegt mij, gelijk degenen die u geheel hun leven gediend hebben : *Kind ! gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is het uwe !*

Ja, het is waar, al wat God toebehoort bezit ik, vermits Hij zich zelve aan mij geeft !

O mijn Jésus ! gedoog niet dat ik U

nog verlate, doch maak dat de gedachte mij overal volge! Wanneer ik verloren was, hebt gij mij gezocht, wanneer ik, door de genade overwonnen, aan uwe voeten gevallen ben, hebt gij mij met teederheid ontvangen en uw HART is voor mij een Vaderhart geweest! Sinds ik U dien, ben ik gelukkig. Moge ik dit geluk nooit verliezen? O liefderijke God, voeg bij al uwe goedheden nog deze: dat ik tot het einde toe volharde!

Toepasselijk besluit.

Het vast voornemen maken, van nooit meer tot zijne verledene dwalingen terug te keeren, en tot dat einde God vuriglijk de genade afsmeeken.

DERDE ZONDAG.

OVER HET VERMETEL OORDEEL.

(Evangelië volgens den H. Lukas, XI, 14-28.)

De Verlosser heeft hier een dubbel mirakel gedaan: hij drijft den boozen geest

uit eenen bezetene en doet eenen stomme spreken (1). Waarom ontnemt hij ook terzelfder tijd het woord niet aan de benijders die hem omringen! Pas is de geest der duisternissen, die gedurig voortlevende oorsprong der leugentaal, door de goddelijke macht uit den ongelukkige dien hij met stomheid geslagen had, gedreven, of ten zelfden tijde, maakt hij zich, zou men zeggen, van verscheidene anderen meester. Want ziet, terwijl het volk over de wonderen welke de Zaligma-ker verrichtte, verbaasd stond, waren er sommigen onder de Phariseërs die zeiden: *Door Beëlzebud, den overste der booze geesten, drijft hij de booze geesten uit. Dat hij ons een teeken geve uit den hemel!*

Dat uwe addertongen zich verdroogd aan uwe keel hechten, o Phariseërs en schriftgeleerden aller tijden! De Heer Jesus doet nogtans hunne onrechtvaardigheid en de gevolgstrijdigheid hunner be-

(1) Het schijnt volgens den H. Mattheüs, XII, 22, dat deze bezetene en stomme man ter zelfder tijd blind was: er zijn dus drie mirakelen.

schuldigheden uitkomen. *Alle Koningrijk, dat tegen zich zelf verdeeld is, zal verwoest worden, en het eene huis zal op het andere vallen. Zoo nu ook Satan tegen zich zelven verdeeld is, hoe zal dan zijn rijk stand houden?* Alsof hij zeide: Ziet gij niet, hoe weinig gezonde rede in uw oordeel is? Vervolgens toont de Zaligmaker duidelijk aan deze vrijwillige blinden, dat Hij door Gods vinger, den duivel overwint.

O! Heere, wat maakt uwe bedaardheid en zachtmoedigheid mij over mijne verhaasting beschaamd! Ik vertoornde mij op uwe benijders, en gij doet hen met waardigheid en goedheid de valsheid hunner oordeelen zien! In plaats van mij op de joodsche leeraars te vergrammen, zou ik tegen mij zelven mijne verontwaardiging gekeerd kunnen hebben, en evenwel, hoe menigmaal heb ik niet, gelijk zij, over het gedrag, de redevoeringen, de meenigen mijner broeders, een ongunstig oordeel gestreken? Moge

ik eens goed begrijpen, hoe verfoeilijk en strafbaar een dergelijke handelwijze is.

Anderen met vermetelheid oordeelen, is jegens U, o Heere, onrechtvaardig zijn, en U het recht dat U toekomt, ontnemen. *De Heer zal zijn volk rechten* (Ps. 134, 14.) heeft de H. Geest gezegd, en dat is billijk.

De menschen zijn het werk uwer handen; gij doorgrondt de harten en lenden; hunne gedachten zijn U allen gekend; voor U is er geen schaduw en niets ontvliedt uw gezag... Wat mij betreft, het binnenste der menschen ontsnapt mij, en welk recht heb ik om er met eenen uitvorschenden blik binnen te dringen?

Welk recht heb ik? Geen. Wanneer ik mijnen broeder naar het believe mijner luimen en vooringenomenheden oordeel, dan ben ik onrechtvaardig jegens hem, te meer dat hij zijne eer zooveel prijst als zijn leven en de achting, die hij bij zijnen evennaaste geniet, zeer

hoog schat... En ik, door een onbedacht oordeel ontnem hem dat goed! De schijn is misschien rechtstrijdig; maar weet ik niet dat schijn bedriegt? En dan, wat droevige gevolgen heeft eene valsche meening dikwijls niet! Wat vriendschap door een enkel achterdenken verbroken! Wat gevoelloosheden en misverstanden! Wat zeg ik, welk gevolg van teleurstellingen en ongelukken! Want het oordeel dat men over iemand gestreken heeft, houdt men niet verborgen: het komt aan het licht en verspreidt overal oneenigheden rond zich.

In het vervolg, wil ik het gedrag en de meeningen mijner broeders niet meer beoordeelen: dit oordeel behoort U toe, o Heere! Mij zelve zal ik met alle aandacht en naarstigheid bewaken, en alvorens den splinter uit het oog mijns evennaasten te trekken, zal ik den balk die mij verblindt weggappen. De Phariseërs beschuldigden U, de booze geesten slechts door den overste der booze geesten uit te

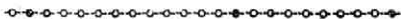
drijven en zij zelf waren Beëlzebud's slaven ! Alzoo handelen die strenge beoordeelaars, die zich voor de anderen onverbiddelijk toonen en zich zelven met de allergrootste zoetheid streelen !

O Jesus ! gij hebt het gezegd, het grootste geluk is uw woord te aanhooren en uit te oefenen en dit geloof ik gaarne, vermits uw woord uit den overvloed uws HARTEN, uws liefderijken HARTEN gesproken is ! En wat zegt gij mij ? *Oordeelt niet opdat gij niet geoordeeld wordet ! Want met het oordeel, waarmede gij geoordeeld zult hebben, zult gij ook geoordeeld worden ; en met de maat, waarmede gij gemeten zult hebben, zal u toegemeten worden !*

O mijne ziel ! De Heer heeft dit orakel uitgesproken en zal het volbrengen : vergeet het nooit !

Toepasselijk besluit.

Zich wachten van nog ooit, in het vervolg, over iemand het een of ander oordeel te strijken, tenzij dat gij er door staatsplicht toe gedwongen zijt of goede reden hebt.

ZEVENTIENDE DAG.

MAANDAG DER DERDE WEEK.

OVER DEN WEDERSTAND AAN DE GENADE.

(Evangelie volgens den II. Lukas, IV, 23-30.)

Jesus heeft zich in zijne Vaderstad te Nazareth opgehouden. Hij wil zijne medeburgers het licht der waarheid en de liefdeschatten zijns HARTEN mededeelen, doch ziet, *zij werden allen met toorn vervuld, dreven Hem buiten de stad en voerden Hem op den top des bergs, op welken hunne stad gebouwd was, om Hem van boven neder te werpen.*

Van wie zijn de Nazarethaners het afbeeldsel? Van ieder volk, van iederen mensch die zich tegen God verheft, aan zijne genade wederstaat, haar verstoort, en somtijds gelukt uit te dooven. Arme vrijheid! gij zijt de grootheid des menschen, maar menigmaal strekt gij tot zijn ongeluk! Is de genade overwonnen,

zoo leidt zij elders hare bevruchtende wateren: Jesus gaat midden door de Nazarethaners, die Hem woedend zoeken om te brengen, en vertrekt! Hij begeeft zich naar Capharnaüm, naar Galilea, de stad der Heidenen, spaart geen getuigenissen van zijne macht en goedheid, en Nazareth, de ondankbare stad, is beroofd van den Verlosser der wereld. De menschelijke vrijheid heeft schoon te muiten, zij zou de zegepraal der genade niet kunnen beletten. Wee de natiën en de personen die harer heilzame werking wederstaan! Er zijn volkeren die als getrouwe navolgers der Nazarethaners Gods Kerk verstooten en haar zouden willen vernielen; doch die volkeren vallen vroeg of laat en de Kerk vervolgt elders hare beschavende zending. Alzoo zien wij het afgodisch Rome, terwijl het ongetrouwe Jerusalem den Christus verwerpt, zich tot Hem bekeeren. Afrika, Augustinus' vaderland, en Egypte dat den grooten Athanasius voortbracht, omhelzen het

Mahometaandom, maar het Evangelie van zijnen kant overmeestert, door zijne zachtmoedigheid, de noordsche volkeren; het Protestantismus ontrukkt aan de Kerk half Europa en de katholieke Godsdienst snelt over den Oceaan, verovert de Nieuwe Wereld en beweegt Indiën en Japan. De volbrenging van de Nazarethanersche geschiedenis duurt nog altijd voort: Jesus gaat hen voorbij om over min onwaardigen zijne weldaden en genaden te verspreiden. Europeaansche volkeren, moget gij, die Christus uit uwe wetten en zeden verbannen wilt, zoo groot een ongeluk nooit ondervinden! Gij wilt voor uwe nieuwe beschaving de oneindige gewesten van het midden Afrika openen: misschien baant gij slechts den weg voor den Heer Jesus!

Er zijn menschen, en in groot getal, die zich zelve over hunnen wederstand aan de genade beroemen en zich gelukkig achten den noodkreet des gewetens niet meer te hooren; o wat betreurende

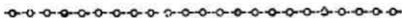
zegepraal! Jesus bedreigingen aan de Nazarethaners verwezenlijken zich in hen. De melaatschen genezen, dat is te zeggen, de zondaars bekeeren zich, terwijl de melaatschheid der zonden hen dagelijks meer en meer verteert. Hunne ziel is troosteloos: zij heeft honger en dorst naar geluk en leven, doch het brood des goddelijken woords gaat elders de geesten verheugen en versterken. Eene nederlaag is hunne zegepraal: en terwijl zij de gloriekroon verliezen en zich in een eeuwig ongeluk storten bekransen anderen hun hoofd en beklimmen den troon welken God voor hen bereid had.

Hoe dikwerf ben ik de genade niet ongetrouw geweest! Ik wil mij, wel is waar, niet geheel van dien heiligen stroom verwijderen, maar hoeveel goede ingevingen heb ik niet verstooten, hoeveel groothartige gemoedsbewegingen, van den beginne af aan, versmacht! Hoe dikwijls heb ik de deur mijns harten niet nauw gesloten, wanneer de goddelijke Meester

op den drempel, met eene toenemende teederheid, zijn kloppen hernieuwde ! O ! dat ik mij niet bedriege : eene ongetrouwheid aan de genade, eene enkele, kan onberekenbare gevolgen hebben. Wij hebben geen ander bewijs noodig dan het hedendaagsche Evangelie : De Nazarethansers verjagen Jesus uit hunne stad en de Zaligmaker verwijdert zich van hen... Welk is de oorzaak van dit ongeluk geweest?... De nijd!... *Wel hoe*, zeiden zij, *is deze de Zoon van Joseph niet?* En hij zou de zalving van den H. Geest ontvangen ! en Hij zou ons onderwijzen ! Heere, schenk mij de genade de stem uws HARTEN altoos getrouwelijk te aanhooren ! Gij hebt mij het geducht vermogen gegeven van aan uw liefdezoeken te wederstaan : ik sta het af, o mijn God ! in uwe handen beveel ik mijnen wil : keer hem volgens uw welbehagen en dat hij altijd uwe ingevingen volge !

Toepasselijk besluit.

Aan de bewegingen der genade niet meer wederstaan, maar haar, kost wat kost, getrouw zijn, uit vreeze dat de Heer zich van ons verwijdere.

ACHTTIENDE DAG.

DINSDAG DER DERDE WEEK.

OVER DE BROEDERLIJKE LIEFDE.

(Evangellie volgens den H. Mattheüs, XVIII, 15-23.)

Als uw broeder tegen u gezondigd mocht hebben, ga heen en berisp hem tusschen u en hem alleen; indien hij naar u luistert, zult gij uwen broeder gewonnen hebben.

Dit woord, Heere, was mij tot heden duister gebleven; ik heb er, geloof ik, door den H. Augustinus, deze uwe zoo groote dienaar, wiens edel hart zoowel gevormd is om de vurige bewegingen uws HARTEN te verstaan, den verheven zin van leeren kennen.

« Waaron, zegt die groote Heilige.

» uwen broeder berispen? Omdat de be-
» leediging die hij u heeft aangedaan u
» doet lijden? Dit ware eene dwaling. Zoo
» gij om u zelve handelt, doet gij niets;
» handelt gij om hem, dan doet gij zeer
» goed... Want gij zult uwen broeder ge-
» wonnen hebben! Wilt gij begrijpen
» dat gij, eenen mensch eene wonde toe-
» brengende, U zelve verloren hebt? Als
» wanneer hij, tegen wien gij u te buiten
» gegaan zijt, u berispt heeft en gij naar
» hem geluisterd hebt, dan heeft die man
» u gewonnen. En wat is dat te zeggen :
» die man heeft u gewonnen, omdat gij
» verloren waart? »

Wat gebonden logiek, maar het is re-
dekunde van vernuft en hart. O Liefde,
o goddelijke deugd, o zoete en beminne-
lijke liefde, neem bezit van mijne ziel.
Het menschenhart is vol zelfzucht; het
denkt slechts aan zich zelve. Wat scheelt
hem dat zijn evennaaste bedroefd zij, zoo
hem die droefheid voordeel toebrengt!
En waarom voor een anders geluk wer-

ken, zoo dit werk eenige poging vereischt? Dusdanig is de gevolgtrekking der eigenliefde, dusdanig is ook de mijne. Ik herken het tot mijne schande. Maar voortaan zal ik zoo dwaas niet meer handelen. O liefderijke God, verspreid de liefde in mijn hart: ik bemin mijne broeders met tegenzin, ik heb voor hen geen edelmoedige liefde, ik zie niemand op de wereld dan mij zelve. O Jesus! gij die op de aarde het liefdevuur zijt komen brengen, ontsteek het in mijn hart!

Ha! ik begrijp het, ik bemin de menschen niet, omdat zij gelijk ik vol gebreken, onstandvastig, loszinnig, teêrgevoelig zijn; maar U, Heere, uw evenbeeld, door uwe vaderhand in hunne ziel geprent; uw bloed dat zoo edelmoediglijk voor hunne zaligheid vergoten geweest is; uwe liefde die hen uitnoodigt om met U de eeuwigheid mede te deelen... ziedaar wat ik in hen moet beminnen. Mijne broeders beminnende, geleid ik hen tot U. O! ik had het nooit ver-

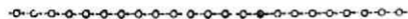
staan : zoo ik den bedroefde troost, doe ik hem tot den grooten vertrooster, die de tranen zijner uitverkorenen afdroogt, wederkeeren en vergeef ik met een christelijk gevoelen aan mijne vijanden, dan doe ik hen den hemelschen vader gedenken *die de zon doet opgaan over goeden en kwaden* ; tracht ik dengenen die mij aanvallen zachtmoedig te antwoorden, dan herinner ik hen het woord des goddelijken Meesters : *Hebt uwe vijanden lief!*

Welnu ! Heere, aan uwe voeten nedergeknield zijnde, neem ik het vast voornemen dezen uwen goddelijken wil te volbrengen : ik wil mijne broeders, mijne ouders, mijne vrienden, en vooral mijne vijanden, door eene zachtmoedige, eene standvastige, eene nederige, eene verduldige liefde winnen... Ik wil ze winnen, niet om over hen te heerschen, maar om hen tot U te geleiden, opdat zij, door mijne goede werken en minzame woorden getroffen, den algemeenen Vader des Hemels loven ! ik begrijp, o mijn God,

dat gij van de wet der liefde uw groot gebod gemaakt hebt, vermits zij alle harten verzoent en vereenigt om ze tot uw aanbiddelijk HART te geleiden!

Toepasselijk besluit.

Het evenbeeld van God in alle menschen trachten te zien, om ze allen en altoos te beminnen.

NEGENTIENDE DAG.

WOENSDAG DER DERDE WEEK.

OVER DE WARE GODSVRUCHT.

(Evangellie volgens den H. Mattheüs, V, 1-20.)

Waarin bestaat de ware godsvrucht? Is het in de menigvuldigheid van enkel luide gebeden of uitwendige oefeningen? Neen, want de Verlosser verwijt het in verontwaardigings woorden aan de Phari-seërs: *Gij huichelaars, roept hij hen toe, treffend heeft Isaïas van u gepropheteerd, zeggende . Dit volk eert mij met de lippen maar hun hart is verre van mij...* Is er het hart aldus niet tegenwoordig, dan is

deze godsvereering slechts huichelarij en eene ijdele lippenbeweging. Jesus ons zijn HART geschonken hebbende vereischt ook het onze.

Is het misschien in het volbrengen van overvloedige werken? Ook niet; want de Zaligmaker, van de Phariseërs, die er misbruik van maakten, sprekende, vervolgt in dezer voege: *Te vergeefs eeren zij mij, daar zij leeringen en geboden van menschen leeren.*

Welk is dan de ware godsvrucht? Aan welke teekens zal ik haar kennen? De goddelijke Zaligmaker zelf leert het mij: God eeren uit geheel zijn hart en zijne geboden onderhouden.

De ware godsvrucht is inwendig: zij heeft haar verblijf in de ziel, in het innerste, het diepste der menschelijke natuur. Hij is waarlijk godvruchtig die, voor zooveel de noodwendigheden des levens en de last des lichaams het toestaan, door gedachten, liefde en wil, met God vereenigd is. De verschillende

uitwendige uitingen der godsvrucht alleen, vereeren God niet, *en wat den mond ingaat besmet den mensch* noch uit zich zelve noch uit zijne natuur. De Zaligmaker zegt het zelf: *Maar wat den mond uitkomt, dat besmet den mensch* of heiligt hem, lastert de goddelijke Majesteit of is Haar eene aangename hulde. *De ware aanbidders zullen God in geest en waarheid aanbidden.*

Wel hoe? zal ik al de godvruchtige oefeningen die den verkleefde kinderen der Kerk zoo dierbaar en door de Pauselijke zegeningen verrijkt zijn, afkeuren. Rozenkrans, kruisweg, koordje, schapulier, luide gebeden, bedevaarten, wijpenningen, durf ik dat alles laken! God beware mij! Ik zegen die godvruchtige uitvindingen der heiligen; het zijn krachtige middelen om de godsvrucht te ontsteken en te bewaren, en voor vele christenen, de eenige banden die hen aan de Kerk hechten; maar zij zijn de godvruchtigheid zelve niet! Zij bedriegen

zich zonderling, zij die in die verschillende uitdrukkingen der inwendige vroomheid een blind vertrouwen stellen of ze slecht verstaan! Doch zij ook bedriegen zich die ze met minachting verstooten, en zich tevreden stellen met de voortreffelijkheid der aanbidding in geest en waarheid uit te roepen, zonder bij deze ware leer door hunne rechtzinnigheid bewijzende oefening, te voegen. Zij eeren God met hunne lippen zelfs niet, en hun hart nadert zijn HART niet: O fier en versmadend gewas, de hemelsche Vader heeft u niet geplant en zal u uit den geestelijken akker Zijner Kerk roeien!

De ware godvruchtigheid is inwendig; is er dat het eenigste kenmerk van? Een niet min ontwifelbaar teeken is de onderhouding der geboden Gods. Voor eerst het goddelijk gebod, dan de menschelijke overlevering; vóór al hetgeen men doen moet, vervolgens wat men verkiest. Wat dwalingen in een zoo duidelijk en zoo belangrijk punt! De wil des Heeren

is voor allen, de beoefening der christelijke deugden, de volbrenging zijner staatsplichten, de getrouwheid en de onderdanigheid aan zijne oversten... En deze zekere en duidelijke verplichtingen, verzuimt men, wel is waar, voor goede en prijswaardige maar nogtans vrijwillige en somtijds eigenzinnige oefeningen. O Gij, die alzoo handelt, hoort naar Jesus: *Waarom, vraagt hij u, overtreedt gij het gebod van God om uwe overlevering?*

Helaas! Heere, wat is mijne godsvrucht onvolmaakt! Hoe weinig is zij beziel met den inwendigen geest, die haar kracht moet geven en vruchtbaar maken! Misschien heb ik vruchten gedragen; maar vruchten die gij niet hebt willen plukken! Moge ik mij van al de godvruchtigheden bedienen die de Kerk aanneemt, om U met geest en hart te aanbidden en dat mijne spijt altoos weze, vóór alles uwen wil te doen! Uwen wil, Heere, en niet den mijne!

is ook de spijs der zwakken; het is een aangename en krachtige wijn die de volmaakten door eene heilige vreugde bedwelmt, maar is het ook tevens geen weldadige balsem die de wonden der ziel geneest? De leerlingen van Emmaüs aarzelden in hunne hoop en wankelden tusschen vreugde en vrees; *Jesus nam het brood, zegende het en het gebroken hebbende, reikte Hij het hun toe. En hunne oogen werden geopend, en zij erkenden den Zaligmaker!* (Lukas, XXIV. 30.)

Eertijds Heere, zijt gij in het huis van Petrus gegaan: in de Communie daalt gij in mij neder, en mijn hart wordt uwe verblijfplaats... Mijn hart! ha! het wordt door eene hevige koorts verteert! En door welke koorts? Door de koorts der zinnelijkheid des hoogmoeds, der zelfzucht. Maar waarbij komt het, dat de schoonmoeder van Simon bij uw bezoek genezen werd en ik, nadat Gij U zoo menigmaal gewaardigd heb tot mij te komen altijd voortdurend dezelfde vlam-

men mijner driften mij verbranden? Vanwaar dat verschil? Luister: Voorheen, in de woning van Petrus, bad men U medelijden te hebben met de arme zieken, doch ik, wetende dat mijne ziel krank is en dat de hemelsche geneesheer haar is komen bezoeken, ik heb den goddelijken gastvriend mijns harten niet gesmeekt medelijden met haar te hebben en haar te genezen. Ik heb niet gebeden: ziedaar de eenigste oorzaak der voortdurende krankheid die mij doet lijden!

Eertijds, Heere, bracht men kranken tot U; en door het opleggen uwer handen genaast gij hen allen van welke ziekte zij ook bevangen waren! O mijn zoete Jesus! aan de H. Tafel is het niet alleenlijk uwe hand die gij op mij nederlegt, uw goddelijk HART komt dicht bij mijn hart rusten. Maar altijd hetzelfde verschil, altijd dezelfde oorzaak. De ellendigen van Capharnaüm werden weder gezond, dewijl men U bad voor de zieken die men aan uwe voeten nederlegde, ik

blijf altijd even zwak en slap in het geestelijk leven, en dat is billijk, want ziet : ik ken de menigvuldige gebreken mijns harten : nijd, ongeduld, ijdelheid, haat, verstrooing... Somwijlen zucht ik er van: en nogtans, wanneer gij, edelmoedige Samaritaan, hemelsche geneesheer, tot mij komt om mijne wonden te verbinden en mijne kwetsingen te heelen, doe ik ze U niet kennen, en zoek mij niet van het goddelijk geneesmiddel dat gij mij brengt en gij zelf zijt, te bedienen ! Na de Communie, weet ik U nog voor uwe teederheid jegens mij te bedanken, noch van mijne krankheden en smarten te spreken ! De bron ligt aan mijne voeten en ik weiger mijnen dorst te laven !

O Jesus ! gij zijt almachtig. Schenk mij den wil en het verlangen om van U de genezing mijner menigvuldige gebreken te ontvangen. Dat ik mij dikwerf met het brood der sterken ga voeden en mij dronken make met den wijn die de maagden voortbrengt : laat mij den moed

putten daar waar Petrus , zoo lofhartig ook op den dag zijner verloochening de zielekracht gevonden heeft om U overal getuigenis te geven, tot zelfs voor U te sterven! Laat mij aan uw aanbiddelijk HART de heilige liefde drinken, die van Magdalena, de zondares, eene altijd verrukkende Serafien gemaakt heeft!

O! hadde ik de kennis van wel te communiceeren! Met welken ijver zoude ik, in plaats van mij met moeite voort te slepen, den weg der volmaaktheid doorloopen. Zoodra de schoonmoeder van Simon van de koorts bevrijd was, *stond zij oogenblikkelijk op, en bediende den Heer!* Moge ik haar navolge! Gebied, Heere, gebied mijnen wil zijne zwakheid te erkennen en van U macht en steun te verwachten... En ik ook zal oogenblikkelijk opstaan en U dienen! Ja! ik zal U Mijn geest, mijn wil, tot heden gewillige slaven des duivels, zullen zich voor U buigen en zeggen: Gij zijt de Zoon Gods!

Aan U eer en glorie in alle eeuwen der eeuwen !

Toepasselijk besluit.

In het vervolg dikwijls communiceeren en vooral tot deze groote daad zijne ziel met alle zorg voorbereiden.

EEN-EN-TWINTIGSTE DAG.

VRIJDAG DER DERDE WEEK.

OVER DEN IEVER VOOR DE ZALIGHEID DER ZIELEN.

(Evangellie volgens den H. Joannes, IV, 1-42.)

Het Evangelie der Samaritaansche vrouw en het feest van de vijf wonden des Zaligmakers, dat de Kerk den vierden vrijdag der Vasten viert, verlichten en leggen elkander onderling uit.

Jesus dan, vermoeid van de reis, ging zoo zitten aan Jacobsbron. Het was omtrent de zesde ure. Er komt eene vrouw uit Samarië om water te putten. Jesus zegt tot haar : Geef mij te drinken ! Niets is hier nutteloos : ieder woord bevat een geheim. Jesus vermoeid van de reis, is dat de

zelfde Zaligmaker niet die op het einde zijner bezwaarlijke loopbaan in deze wereld, even omtrent de zesde uur (1), zich op den boom des kruises uitstrekt en uitroept — verhevene kreet die door de eeuwen heenklinkt — *Sitio : ik heb dorst ; geef mij te drinken ?*

De Samaritaansche vrouw weifelt een oogenblik. *Jesus antwoordt en zegt tot haar : Indien gij de gave Gods kendet, en wist wie hij is, die tot u zegt : Geef mij te drinken, — gij zoudt hem wellicht gevraagd hebben, en hij zou u levend water gegeven hebben ! Welk is de gave Gods, waarvan Jesus spreekt ? En waar is de bron die levend water zal verspreiden ? Deze bron van levend water heeft, op het kruis uit het HART van Jesus, uit de wonde zijner zijde gespoten. Een van de krijgsknechten opende zijne zijde met eene speer en terstond kwam daar bloed en water uit. (Joannes, XIX, 34.)*

(1) De H. Joannes bemerkt het. De zesde uur der Joden komt met de derde uur des namiddags overeen.

Ha ! ziedaar de opperste gave van onzen God ! Hij die om drinken gevraagd heeft, opent zelf eene bron van levend water. *Al wie er van gedronken zal hebben, zal in eeuwigheid niet dorsten ; maar dit water zal in hem eene bron worden van water, dat springt tot in het eeuwig leven.* Zij is uit het HART van Jesus tot ons gesprongen en wederom springt zij op uit onze ziel welke zij tot den troon van God opneemt !

Welk geheim ! Jesus dorst en Hij is de bron ! Ja, aan de Jakobs-bron en op den boom des kruises heeft de Zaligmaker dorst geleden, Hij die nogtans, zonder morren, de afgrijselijkste folteringen verdragen heeft ! Ha ! de zoete Zaligmaker leed niet alleenlijk den natuurlijken dorst ; deze verbeelde er eenen anderen ; Hij dorstte naar de zaligheid der zielen. Evenals de Samaritaansche vrouw, kwamen de menschen aan den diepen en modderigen put van zinnelijke wellusten en vonden er, na eene vergankelijke voldoe-

ning, slechts bedrog en smarten: en Jesus wilde hunne hoop en verzuchtingen hooger verheffen. *Geef mij te drinken*, roept Hij uit, *ik heb dorst*. Ik dorst naar het geluk en leven uwer zielen. Gij zoekt vermaak, rijkdom, roem: ziehier, mijn HART zal stroomen van liefde en wellusten laten ontsnappen. Ik alleen kan u gelukkig maken; ik alleen, kan u het eeuwig leven mededeelen!

O Jesus! gij dorst naar mijne ziel: welnu! ik schenk ze U, o mijn God! Ik zal mij geen moeite meer geven om aan de vergiftigde bron der aardsche vergevoegingen te scheppen; neen, aan de bron des levens die gij mij in uw HART opent, zal ik mijnen dorst komen lesschen. Gij zelf, Heere, zuiver mijne lippen, en laaf mijnen dorst geheel en gansch. Ik zal vol heilige verrukking den beker der verderfenis en zelfzucht aan uwe voeten nederleggen, en gelijk de Samaritaansche vrouw, alle menschen uitnoodigen om tot U te komen!

Pas is de Samaritaansche vrouw bekeerd of zij wordt apostel en trekt menigvuldige menschen tot Jesus. O! indien ik inderdaad de waarde eener ziel kende; begreep ik hoe kostbaar eene ziel, eene enkele ziel aan uw HART is, had ik mijne zaligheid, mijn eeuwig geluk ter harte, ik zou niet onwerkzaam blijven, maar mij opofferen en mij ten beste geven om mijne broeders te redden. Want is eene ziel niet meer waard dan het heelal? Zou Jesus om er eene, eene enkele te winnen, zijn bloed, al zijn bloed niet vergoten hebben? En verzekert men zich den Hemel niet met aan anderen den weg te toonen?

O mijn beminnelijke en zoete Verlosser! maak gij zelf dat mijn hart door dezen brandenden en geheimen dorst naar de zaligheid der zielen ontstoken worde! Doe uit uw liefdebrandend HART, eene vlam uwer liefde in mijn zoo koel en zelfzuchtig hart, overgaan! Doe mij begrijpen dat men U niet bemint, wanneer

men U weigert hetgeen gij zoo vuriglijk begeert. 't Is er meê gedaan : ik zal bidden, spreken, mijn tijd en schatten en, zoo het zijn moet, mijn leven opofferen om zielen te winnen en uwen dorst te lesschen, o mijn God ! Dit is mijn voornemen. Amen.

Toepasselijk besluit.

Het werk der geloofsvoortplanting en der katholieke scholen, uit al zijne macht begunstigen.

TWEE EN TWINTIGSTE DAG.

ZATERDAG DER DERDE WEEK.

OVER DE BITTERE IEVER.

(Evangelie volgens den H. Joannes. VIII, 1-11.)

In het hedendaagsche Evangelie bemerk ik, nevens de op overspel betrapte vrouw, aan den eenen kant de Phariseërs en aan den anderen kant Jesus : hier eene uiterste strengheid, daar eene allergrootste toegevende goedheid. Zoetheid van

Jesus bekleed mij met uwe bekoorlijkheden: gestrengheid der Pharizeërs, bittere iever der schriftgeleerden, verwijdert u voor altijd van mijn hart.

Als de Zaligmaker zich des morgens reeds vroeg in den tempel bevond om te onderwijzen was er een talrijk volk dat begeerig was hem te hooren, toegelopen. Doch ziet, terwijl Hij nedergezeten is, ontstaat er een groot gedruisch. *De schriftgeleerden en Phariseërs brengen tot Hem eene vrouw die op overspel betrapt is. Meester,* zeggen zij den Verlosser, *in de wet heeft Mozes ons geboden, dezulken te steenigen. Gij dan, wat zegt gij?*

Spreeken en handelen zij alzoo uit liefde voor de rechtvaardigheid, uit verlangen van zich te onderwijzen, uit schroom voor de verergering? Volstrekt niet! De hoovaardij van eene valsche vroomheid; de begeerte van in de oogen des volks rechtvaardig te schijnen; de nijd welke de heiligheid en de roem des Verlossers hun veroorzaakt; de vreugde van ten laatste

de gelegenheid gevonden te hebben om Hem in het gevoelen des volks te verderven, dat zijn de drijfveeren van hun smadelijk gedrag. Want, wat kon Jesus antwoorden? De wet was reeds, volgens de vertolking der Schriftgeleerden, verscheidene eeuwen toegevoegd. Vergaf de Zaligmaker aan de overspeelster, dan konden zij Hem bij het Sanhedrin aanklagen voor iemand die zich boven Moses stelde en hunnen wetgever verachtte; dan was Hij met zich zelve in tegenstrijdigheid, daar Hij gezegd had dat Hij niet gekomen was om de wet af te schaffen maar ze te volmaken. Veroordeelde Hij de echtbreuk, dan verhief Hij zich tegen Rome's wetten; en wat werden zijne vrede's verzekeringen en zoo dikmaals herhaalde vergevings beloften: *Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen, maar om zondaars te roepen; de gezonden hebben geen geneesmeester van noode, maar de zieken.*

Phariseërs, uw ontwerp is behendiglijk verzonnen! Welk zijn antwoord ook

weze, de Zaligmaker zal in den strik vallen: gij gaat Hem voor het volk beschamen en zult eenen vrijen loop kunnen geven aan den schoonen iever die u bezielt: geniet dus uwe zegepraal en dat de misdaad weldra gestraft worde! De overspeelster gaat onder eenen steenhoop begraven worden en Jesus zal de achting des volks verloren hebben!

Maar neen, het zal zoo niet gebeuren. De menschelijke slimheid heeft zijnen dommen kant, en de goedheid van Jesus' HART gaat de listigheid der menschen te boven. De Zaligmaker gaf geen antwoord op de vraag der Joden, *doch bukte neder en schreef met zijnen vinger op den grond.* De Schriftgeleerden meenen dat zij zegepraalen; zij dringen aan, hernieuwen hunne vraag; alsdan richtte de Zaligmaker zich op, en hen in het aangezicht beziende, zeide tot hen: *Wie van u zonder zonden is, werpe den steen op haar...* Jesus' antwoord ontroert de fiere verdedigers der heilige zedeleer; zij zien elkander

verwonderd aan, worden schaamrood en gaan uit de één na den andere; en de Verlosser blijft alleen met de overspeelster!

Zij is beschaamd over hare schuld: hoe diep is hare droefheid! Zij durft hare oogen niet oprichten uit vrees van Jesus Christus' beschuldigenden blik te ontmoeten. Maar Jesus is door medelijden bewogen: *Vrouw, zegt Hij tot haar, heeft iemand u veroordeeld? Niemand, Heer!* is haar antwoord. *Ook ik zal u niet veroordeelen, herneemt de barmhartige Zaligmaker, ik vergeef u, ga heen en zondig nu niet meer.*

Wat verschil! De Joden zijn zelf schuldig: zij ontveinzen voor hunne oogen hunne eigene misdaden en keeren de strengheid der wet tegen de zondares.... Hun bittere iever zou de echtbreuk met de dood gestraft hebben! Jesus integendeel is de heiligheid in persoon en ver van te veroordeelen, laat hij aan de overspeelster den tijd om over hare zonde be-

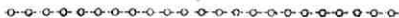
schaamd te worden en schenkt haar genade. De vrouw is gerechtvaardigd vertrokken ; in het vervolg zal zij niet meer zondigen. De goedheid des Zaligmakers doet tot het leven wederkeeren.

Ha ! ik zie het : de liefde is machtiger dan de haat ; de zachtmoedigheid heeft meer vermogen dan de strengheid ; zij bekoort en wint de harten. De langmoedigheid overmeestert allen wederstand.

O mijn God, schenk mij de genade om heiliglijk hardnekkig te wezen in het goed. Doe uit uw HART, dat de bron van alle goed is, de goedheid in mijn hart overgaan. Gij vervolgt mij, Heere, met uwe barmhartigheid : moge ik U navolgen, en alvorens een ander den eersten steen te werpen, mij zonder zonde bewaren.

Toepasselijk besluit.

Het goed trachten te beminnen en het kwaad, met eenen zachtmoedigen geest en een vredelievend hart, verstooten.

VIERDE ZONDAG.

OVER DE VERLATING OP DE GODDELIJKE VOOR-
ZIENIGHEID.

(Evangelie volgens den H. Joannes, VI, 4-15.)

Ja, God is mijn Vader, Hij zal mij mijn dagelijksch brood schenken! Ik zie er het bewijs van in het evangelisch verhaal dat de Kerk ons heden voor oogen stelt.

Eene groote schare had den Zaligma-ker naar den berg over het meer van Tiberias, gevolgd; en daar het volk alleenlijk oplettend was op het geluk van het woord Gods te aanhooren, had het niet gedacht om zich van eetwaren te voorzien. Vertrouwde het op de verzekering des goddelijken meesters: *Zoekt eerst het Rijk Gods en het overige zal u toegegeven worden?* Ik weet het niet: de Zaligmaker heeft evenwel zijn woord niet vergeten.

Vanwaar zullen wij brooden koopen, opdat zij mogen eten? vroeg hij aan Phi-

lippus, om hem te beproeven. Voor twee honderd denariën brooden is hun niet genoeg. antwoordt de leerling. En inderdaad, neen, voor twee honderd denariën brooden ware niet genoeg geweest zoader de macht Gods en de vaderlijke goedheid zijns HARTEN. *Doet de menschen aanzitten,* zegt Jesus. Er was dan een jongen daar die vijf gerste-brooden had en twee vischen : de Zaligmaker nam de brooden en na ze gezegend te hebben voedde Hij vijf duizend menschen... *Zoekt het Rijk Gods en het overige zal u toegegeven worden....* Toen deze groote menigte verzadigd was, vulde men twaalf korven met overgeschoten brokken ! De liefderijke Verlosser had het overvloedige bij het noodzakelijke gevoegd.

Jesus' macht verwondert mij : de brooden vermenigvuldigen zich in zijne goddelijke handen. Ik bewonder zijne onuitputbare goedheid. Ik bewonder ! maar duurt het mirakel van Judea niet, onder mijne oogen voort ? De goddelijke macht

vermenigvuldigt, oneindiglijk, in den schoot der aarde, het graan des zaaiers, en zijne goedheid spijzigt de kinderen der menschen. Ik neem geen acht op dit wonder: zijne gestadigheid schijnt er de grootheid van te verminderen.

Ik herken het, niettemin: de Voorzienigheid des hemelschen Vaders verschafft mij alles: spijs, kleederen, woning, gezondheid: en nogtans kwel ik mij met duizend nuttelooze zorgen. Wat onrust voor het toekomende! wat omzichtigheden voor de gezondheid! wat bekommernis aangaande het voedsel en de kleederen! Ha! ik heb vergeten dat er in den Hemel een Vader is die mij lief heeft. *Weest niet bezorgd*, zegt Jesus tot mij, *voor uw leven wat gij eten zult; noch voor uw lichaam, waarmede gij u kleeden zult.... Weest niet bezorgd!* Ha! het HART van God lijdt, wanneer ik smart en kwelling gevoel. *Aanschouwt*, zegt Hij tot mij, *de vogelen des hemels, dat ze niet zaaien, noch maaien, en uw hemelsche Vader voedi ze*

toch : zijt gij lieden niet veel beter dan zij ?

Ja, Heere, ik ben oneindiglijk beter ; voor mij bestaat de aarde, de oceaen, het hemellicht, de planten, de dieren... Wat zeg ik, gij zelf gewaardigt U mij met uw aanbiddelijk vleesch te spijzen !

Weest dan niet bezorgt, zeggende : Wat zullen wij eten, of wat zullen wij drinken, of waarmede zullen wij ons kleeden ? want dit alles zoeken de Heidenen ; doch uw Vader weet, dat gij dit alles noodig hebt. Zoete verzekering ! voortaan zal ik mij in volle vertrouwen op uwe vaderlijke hand verlaten. Maar moet ik, mij geheel aan de goddelijke Voorzienigheid overgeevende niet meer arbeiden ? bedrieg u niet : werken is eene algemeene wet, die reeds, vóór den val aan een eersten mensch, bestond (1). Nogtans is eene wijze en voorzienige spaarzaamheid niet verboden ; integendeel, de Heer spreekt met veel lof

(1) Vele schijnen het niet te weten : de tekst der Genesis is nogtans uitdrukkelijk : *talit Dominus Deus hominem et posuit eum in paradiso voluptatis, ut operaretur, et custodiret illum.* Gen. II, 15.)

van de voorzichtige maagden, die hunne lampen met olie voorzien hadden en zijn wil is slechts dat wij al wat ons stoort, alle onrust aangaande tijdelijke zaken, verre van ons werpen. Zoek eerst het Rijk Gods, zijne gerechtigheid, zijne liefde, en de Heer zal u spijzen : de macht zijns arms zal zich, ten voordeele van u, vertoon en zelfs, zoo dit van noode is, een mirakel doen.

O welbeminde Vader ! Schepper des hemels en der aarde, ik verlaat mij geheel op U ! Kleederen, spijs, gezondheid, gij zult in 't vervolg mijne ziel niet meer gebonden houden : de hemelsche Vader weet dat ik dit alles noodig heb. En zoo Hij het mij weigert !... De hongersnood heeft al rechtvaardigen weggerukt... Ja, maar de hemelsche Vader heeft het geweten en toegelaten : hebben de heiligen daardoor het Rijk Gods niet gevonden ?

Toepasselijk besluit.

Alle eerlijke middelen die wij tot onze

beschikking hebben gebruikt om in onze ondernemingen te gelukken, en vervolgens zich geheel op de handen der goddelijke Voorzienigheid verlaten.

DRIE ET TWINTIGSTE DAG.

MAANDAG DER VIERDE WEEK.

OVER DE WAARDIGHEID ONZER KERKEN.

(Evangelie volgens den H. Joan., II, 13-25.)

Volgens de getuigenis der Evangelisten, heeft de Zaligmaker de handelaars en wisselaars tweemaal den Tempel van Jerusalem uitgedreven : deze twee zoo gelijke daden zijns sterfelijken levens, offert de Kerk ons, gedurende den zoo korten tijd der veertigdaagsche vasten, aan onze overwegingen. Dat dit zonder inzicht zij kan ik mij niet verbeelden, want is de Kerk door den bijstand van den H. Geest niet geleid ?

Onze goddelijke Verlosser, bij het intreden en op het einde zijner levensbaan, de handelaars uit het huis zijns Vaders, dat

zij ontheiligden, drijvende, en de Kerk mij, in zoo'n korten tusschentijd, deze twee daden van rechtvaardigheid herinnerende, hebben mijnen eerbied willen opwekken voor de geheiligde plaats, de stoffeijke Kerk, waar God zich gewaardigt zijn verblijf te nemen.

Het heelal is een oneindige Tempel die door de goddelijke majesteit geheel vervuld is en waar alles, van de flikkerende dagtoorts af tot het kleinste zandkorreltje, hare goedheid en grootheid verkondigt. Maar de wereldsche mensch verstaat dien zang der schepping tot de glorie zijns Scheppers niet, en God heeft zich plaatsen gekozen, waar Hij tot den mensch naderen kan, of liever waar de mensch zich tot Hem kan verheffen. In de oude Wet bestond er slechts één tempel en géén steen blijft meer van dien tempel over. Onder de nieuwe Wet verheffen zich overal God toegewijde kerken welke door Hem bewoond en vol van zijne liefde zijn.

De Kerk — en wanneer ik dien geze-

genden naam schrijf, beduid ik zoowel de nederige en met stroo gedekte kapel, als de prachtige gotische dom, die zijne gekartelde naald in de lucht verheft — de kerk is een heilig land. Het Heilig Land! Europa heeft eertijds gewankeld om het te veroveren. Ha! het is hier, dicht bij mij: ik maak eene schrede, en ik ben er. Ziehier het stalletje van Bethlehem, waar Jesus dagelijks op geheimzinnige wijze geboren wordt: het altaar verbeeldt de kribbe; de heilige doeken verplaatsen de windels. De predikstoel is voor mij de berg, vanwaar de goddelijke Wetgever zijn verhevene zedeleer verspreidt: *Zalig de armen van geest! Zalig zijn ze die treuren! Zalig zijn ze die van reine harten zijn.* De kerk is een Thabor, waar Jesus, gansch van gedaante veranderd, aan de ziel verschijnt die haren geest van de aarde kan afwenden. Zij is een Calvarieberg, waar de Zaligmaker zich dagelijks als slachtoffer, voor de zaligheid der menschen, opoffert. Gelijk eertijds

Magdalena aan de voeten des Verlossers, zoo kniel ik voor den plaatsvervanger van Jesus-Christus neder en hoor deze zoete woorden : *Ga heen in vrede ! Uwe zonden worden u vergeven !* De kerk is nog de eetzaal, de feestzaal waar Jesus mij met zijn aanbiddelijk vleesch spijzigt. Hij komt uit het Tabernakel als uit eenen grafkelder, tot mij gevlogen, om mij te zeggen : kom mijn kind : mijn HART is met u, alle dagen, tot het einde toe.

Heere ! gij zijt met mij ! En ik, hoe dikwijls ga ik tot U en met welken geest treed ik in de Kerk ? O, ik weet het, tot heden heb ik aan uwe voeten slechts eenen verstrooiden geest, een verzwaard hart, en, misschien, helaas ! eene bezodelde ziel medegebracht. Na de wonderbare vischvangst, bad Petrus den Zaligmaker zich te verwijderen, omdat hij zondaar was. En ik, ik nader misschien tot den driemaal heiligen God, zonder te denken mij, door tranen van leedwezen of door het water van boetvaardigheid, te reinigen !

O mijn God ! ik beken het, ik ben niet waardig in uw huis te treden, en nogtans kan ik er mij, zonder de doodstraf op mij te trekken, niet van verwijderen ! Wat zal ik dan doen ? Ik zal, alvorens de kerk in te gaan, mijne gedachten verzamelen, mijne ziel door eenen zucht en traan zuiveren en in mij zelve zeggen : Ik klim op tot het huis des Heeren , tot den troon der barmhartigheid : zie hier de deur des Hemels en der woning Gods ! Ik zal de H. Maagd Maria, mijne patronen, en de engelen bidden, hunne zovurige aanbiddingen met mijne zwakke gebeden te vereenigen ; en alsdan , ô Heere, ik durf het hopen, zult gij mij uit uw aanschijn niet verwerpen, maar met eenen vriendelijken blik bejegenen.

Toepasselijk besluit.

Zich eenen grooten eerbied voor de Kerk inprenten, en er zich noch woord, noch blik, noch gebaar veroorloven, die zouden kunnen doen meenen dat wij God's Huis met 's menschen huis verwarren.

VIER EN TWINTIGSTE DAG.

DINSDAG DER VIERDE WEEK.

OVER HET BOVENNATUURLIJK LEVEN.

(Evangelie van den H. Joannes, VII, 14-31.)

Kennen, beminnen, willen, ziedaar volgens de woorden van eenen beroemden schrijver, geheel den mensch. Wie is de bovennatuurlijke mensch, de mensch welke met het goddelijk leven bezielid is? Die God tracht te kennen, te beminnen, te willen! Hij volgt volmaaktelijk den God-Mensch, onzen Heer Jesus-Christus, na, en kan met Hem zeggen: *Mijne leer is de mijne niet, maar desgenen, die mij gezonden heeft, Wil iemand zijnen wil doen, hij zal van deze leer erkennen, of zij uit God is, dan of ik uit mij zelven spreek. Die uit zich zelven spreekt, zoekt zijne eigene eer; maar die de eer zoekt desgenen, die hem gezonden heeft, die is waarachtig, en in hem is geene ongerechtigheid. Zich alzoo door God laten onderwijzen, alleen-*

lijk Gods glorie zoeken en zijnen wil volbrengen ; dat zijn de ware teekens eens menschen Gods of van den mensch die een bovennatuurlijk leven leidt.

Laat ons dit leven wel overwegen en nemen wij het tot ons deel !

Hoe machtig is het menschen verstand ! Door haar verheft zich de mensch boven al wat hem omringt en zegepraalt te gelijkertijd over stof, ruimte en tijd. Ik denk, de ruimte verdwijnt, en er is voor mij noch zee, noch berg meer. Ik denk, en den loop der eeuwen weder beklimmende zie ik de merkwaardigste gebeurtenissen zich, voor mijne oogen, ontrollen. Ik denk, en brekende de banden mijns lichaams, vlieg ik vrij en ongehinderd naar de wereld der geesten ; ik klim, klim nog hooger en houd niet op vooraleer ik den troon Gods bereikt heb !...Wat is mijne verhevenheid groot ; hoe ver overtreft ik al wat mij omringt !

Maar, zie, het geloof komt mij met zijne schitterende stralen verlichten. God

neigt zich naar mijne nietigheid : hij komt en spreekt tot mij : *Ik vind mijn genot*, zegt Hij, *tusschen de kinderen der menschen te wonen...* O mijn geest ! veracht de aarde, rust in God, duik en herduik in deze waarheids oceaan. God ! ik vind Hem overal, want overal ontmoet ik veelvuldige bewijzen eener oneindige wijsheid, goedheid en macht ! Aanschouw en lees : ziehier het boek der schepping. Aanschouw en lees verder : ziehier het ingegeven boek, de H. Schriftuur welke u door de Kerk voorgesteld is ; lees nog, lees door en zie in de heimlijke diepten uws wezens rond... God is er altijd, God is overal. Ha ! *mijne leer*, mijne wetenschap *is de mijne niet*, maar *desgenen* die mij geschapen heeft, ter wereld *gezonden* en zich gewaardigt mij te onderwijzen. Goddelijke Meester ! ga voort met mij te leeren : ik val op mijne knieën en luister.

Ik luister ! Ziehier wat ik hoor : *Mijn zoon*, *geef mij uw hart !* ik geef het U,

o mijn God! En waarom zou ik het U weigeren? Ik gevoel in mijn binnenste eenen allergrootsten nood en heb eenen onuitbluschbaren dorst van te beminnen. Helaas! gewoonlijk ontmoet ik rond mij niets dan onverschilligheid, verkoeldheid, vergetelheid, ondankbaarheid; hoe menigmaal zijn de edelmoedigste toegengheden onder het wrokgewicht gesmoord en verdwenen! En evenwel, gevoel ik, ondanks veelvoudige teleurstellingen, altoos deze behoefte van te beminnen. Ha! ik zal U beminnen, Heer! hebt gij uw HART niet geheel door liefdegloed ontstoken aan mij getoond? Dus zal ik U slechts wedergeven wat gij mij geschonken hebt, want van eeuwen heen hebt gij mij bemind! Ik zal U lief hebben, o gij, oneindige volmaaktheid; ik zal U lief hebben, want gij blijft altoos de zelfde, en de menschelijke onstandvastigheid kan tot uw HART niet naderen; gij zult mijne liefde wezen, gij die U gedurig en altijd in de tegenwoordigheid

mijner ziel bevindt ! Van U, o Jesus, zal mijne liefde tot de menschen dalen en hen allen in eene innige teederheid omarmen : U zal ik beminnen, in hen het meesterstuk uwer handen, uw evenbeeld in hunne ziel geprent, de prijs uws bloeds. In alle schepsels zal ik U beminnen en bewonderen vermits op allen een weerschijn uws lichts schittert.

De liefde Gods zal mij in het goed standvastig maken. Het zoo overvloedig zedenverderf zal in den grond mijns harten de opwellingen van grootmoedigheid niet meer teruggedrijven. Dat de mensch zich erkentelijk of ondankbaar toone, ik voor mij, zal niet ophouden hem mijne toegenegenheid te betuigen en er hem bewijzen van te geven : want U, o mijn God, beschouw ik in mijnen evenaaste. Uw evenbeeld is misschien in hem bevestigd? Dit zal mij aansporen om met eenen nieuwen iever heur haren glans trachten weder te geven, want niet mijn nut, maar uwe glorie moet ik aanzien

hebben: Dusdanig is ook mijn onwrikbare wil.

Mijn wil! Welk woord, schrijf ik daar? Ik wil : niemand zou in staat zijn om de door mijne volkomenste vrijheid vast gestelde besluiten, te veranderen. Preulen en dwingelanden brengt uwe foltering's werktuigen bij, verscheurt mijn lichaam: tot het slot mijns wils zult gij niet binnendringen. Zijn uwe folteringen en woede voor de zegepralenden wil der martelaars niet gestorven? Gij alleen, Heere, kunt mijnen wil bewegen. Gij zijt zijn wettige Meester; van U heeft hij dit ontzaggelijk vermogen ontvangen en U geeft hij het weder. Ik wil slechts wat gij wilt: help mij uwen heiligen Wil altijd volbrengen en zegenen!

Mijne ziel, vergeet het nooit: uwe waardigheid is God kennen en zoo gij wilt, zal u alles van Hem spreken. Uwe voornaamste plicht is God, alles in God en God in alles beminnen! Gij moet God willen en begeeren, voor u zelve en

hunne listige beredderingen, tot schimpreden, schaamteloze bevestigingen, bedreigingen. Die mijne oogen geopend heeft, antwoordt de blinde, *is een Profeet; wij weten dat God geene zondaars verhoort; maar zoo iemand godsdienstig is en zijnen wil doet, dien verhoort hij. Van alle eeuwen heen is het niet gehoord, dat iemand de oogen van eenen blindgeborene heeft geopend! Indien deze niet van God was, zoude hij niets dergelijks kunnen doen.* Ja! de blinde van het Evangelie is belijder en getuige van Jesus!

Maar wat is er zoo wonderlijk in zijn gedrag? Hij bevond zich daar, alleen, van zijne ouders verlaten, met lompen bedekt, op den openbaren weg gezeten, een aalmoes vragende en in eenen voortdurenden nacht gedompeld: « niet sterfen was zijn leven! » Jesus heeft hem genootschap, licht, leven wedergegeven. Ha! den Verlosser der wereld zijnen bijzonderen en grooten weldoener geworden niet belijden, ware van zijnen kant, dat

zou men zeggen kunnen, eene plichtige ondankbaarheid geweest.

Die gevolgtrekking is rechtmatig, en ik zal mij wel wachten haar te bestrijden. Maar ben ik niet ondankbaarder, zoo ik, door menschelijk opzicht, de waarheid ongerechtelijk verborgen houd en God lof weiger te betuigen? Mijne ouders en ik, wij hebben gezondigd; ik was tot den nacht der helle veroordeeld en mijne blindheid was ongeneeslijk. God is mensch geworden; Hij is tot mijn slijk genaderd, heeft mij tot zijn evenbeeld herschapen en in de zaligmakende wateren des Doopsels gewasschen. Van toen af welke voortdurende opvolging van genaden? En evenwel, ben ik voor Hem beschaamd in de tegenwoordigheid van grooten en wijzen; ik bloos om Hem, zelfs vóór armen en kleinen: een glimlach, eene schertserij, eene drogrede doet mij zwijgen; wat zou het zijn, indien men er bedreigingen bijvoegde? De blindgeborene van het Evangelie ware ondankbaar geweest, zegt gij,

zoo hij Jesus, zijnen Verlosser, voor het volk en de Phariseërs, miskend had; maar met wat grooter reden zou ik het zijn, indien ik, door menschelijk opzicht, Hem, mijnen goddelijken Verlosser, en de H. Kerk, mijne moeder, getuigenis weigerde te geven!

Bovendien, welke bloohartigheid, en ik zal zeggen, welke schuldige verlegenheid! Het rondborstig en kernig woord des blindgeborene; zijne rechtzinnige belijdenis ontstelt en maakt de leeraars der Wet verlegen. Zij zijn tusschen hen verdeeld; zij veranderen van oordeeling; nu bevestigen zij met schaamteloosheid dat Jesus *een zondaar is*; en dan bekennen zij dat zij niet weten *van waar Hij is*. De rechtschapenheid en het gezond, openhartig en rechtzinnig verstand heeft altijd gelijk nevens de valsche geleerdheid. Ha! hadden al diegenen die in Jesus Christus en zijne Kerk geloven, den moed om hun geloof vrijpostig te belijden dan zou de schaamteloze stoutmoedigheid der boo-

zen weldra zwijgen. In de flauwheid der Christenen vindt de haat der goddeloozen eenen machtigen onderstand.

O! Heere! ik zal mij over U, noch over het Evangelie niet meer b. schamen. Gij hebt uwen getuige geworden blindgeborene de vreugde uws HARTEN willen openbaren en U bekend maken. Hij had in U tot heden slechts eenen profeet en rechtvaardige gezien en gij hebt hem gaarne geheel de waarheid ontdekt. *Geloofst gij in den Zoon Gods?* hebt gij Hem gevraagd. *Wie is Hij, Heer?* was zijn antwoord, *opdat ik in Hem geloove. Gij hebt Hem gezien, en die met U spreekt die is het!* zulks was de opperste openbaring, en tevens zijne zoetste belooning!

Volg ik dien grootmoedigen belijder uws naams na, dan zult gij, wanneer het wereldtooneel verdwenen zal zijn, mij te voorschijn komen en zeggen: *Mijn zoon!* gij hebt in den Zoon Gods geloofd en Hem getuigenis gegeven, welnu! goede en getrouwe dienaar, ik kom tot u, gij zult

mij in den schitterenden glans des Hemels aanschouwen en gelijk een vriend tot zijnen vriend spreekt, zoo zal ik tot u spreken... Ja! indien ik den blindgeborene navolg zal een eeuwig geluk mijne vergelding wezen; doch volg ik hem niet na? Alsdan zal Jesus, in het laatste oordeel, zich over mij schamen en zeggen: *Ga van mij! Ik ken u niet!*

Ha, ik sidder: mijne lafhartigheit doet mij vreezen. Jesus heeft een blinde doen zien, en de schriftgeleerden, die het licht der Wet bezaten, zijn in de duisternissen gevallen: de genezing des eenen heeft den andere, door zijne schuld, met blindheid geslagen. Eenige Phariseërs waren nogtans ontroerd geweest en hadden eene straal der waarheid bemerkt: *hoe kan een zondaar, zeiden zij, deze teekenen doen?* Doch een oogenblik nadien, spreken en handelen zij gelijk de anderen. Ha! men zegt niet te vergeefs: *slaaf van het menschelijk opzicht*. Het menschelijk opzicht is een dwingeland, die de

naam Naïm, *naderde*, *werd er een doode*, *naar de begraafplaats*, *uitgedragen*, *een eenige zoon zijner moeder*, *en deze was eene weduwe*. De arme moeder volgde, bitterlijk weenende, den lijkstoet, *en eene groote schare was met haar*.

Ik zal ook eens naar mijne laatste woning gedragen en in het graf gelegd worden : op dien stond zullen er misschien eenige tranen vloeien ; er zullen misschien ook eenige weklachten gehoord worden... vervolgens zal er rondom mij eene diepe stilte heerschen. Die mij de laatste liefdebewijzen getoond hebben, zullen in de stad wederkeeren ; zij zullen er weder het gewoel des volks ontmoeten, en mijne vrienden, mijne ware vrienden, zullen mijne herinneris als een verdrietige gedachte afwenden. Daar zal het mede ophouden : over den doode zal er geen gesprek meer zijn...

En waarom zou men over mij nog spreken ? Wat zal ik zijn ? In deze wereld niets meer ! Van mijne schatten, indien

ik er bezit, van mijne goederen, van die duizend beuzelingen, waarover de menschelijke ijdelheid zich prijst, en die men met zooveel moeite, en wie weet, ten prijze der onrechtvaardigheid, verwerft, zal ik niets, geenen halven penning mededragen ! De behoefstigste zal mij in rijkdom overtreffen : zes voeten grond, geleende grond, dat is mijn bezit ! In de plaats van eene heerlijke woning, ruime en geriefelijke vertrekken, zal eene enge lijk-kist mijn erfdeel wezen. Ik had gaarne de eerste plaats : nu lig ik aan de voeten van allen.

Ik zal mijnen naam niet meer hooren herhalen : men zwijgt van alle kanten... wat ga ik zeggen ? er heerscht voortdurend eene droefgeestige en bangelijke, eene onvergelykelijke stilte, eene doodstilte ! Mijne oogen zijn voor het daglicht gesloten ; geen enkel vriendelijk woord klinkt meer aan mijne ooren ; mijn mond blijft stom en mijne handen roerloos.... En dan ? Geen moeder meer, die mij op haar

hart drukke: noch broeder of zuster om mij teederlijk te omhelzen; de vrienden wier hart de overvloed mijns harten ontving, kunnen mij hunne vreugden en smarten niet meer vertrouwen; de innige en liefelijke verkeeringen die het leven bekoorlijk maken, zijn voor mij verdwenen; geen raad meer te ontvangen, noch vertroosting te geven... Niets meer, niets dan stilte, de afgrijselijke grafstille! Niets anders. Ha! wat doet de grootheid mijner nietigheid mij sidderen! Een man, met name Job, zich van de kruin der grootheden in de diepste ellende neder geploft ziende, daalde met den geest in den somberen grafkelder neder en wat heeft hij er gezien? *Ik heb tot de verrotting gezegd: gij zijt mijn vader; en aan de wormen: gij zijt mijne moeder en mijne zusters!* Ha! de profeet van Idumea heeft den bleeken fakkel des doods in zijne handen genomen: de wormen zullen mij gezelschap houden. Maar, God help! helaas! Job heeft de gansche waarheid niet ont-

dekt: de wõrmen zullen mijne meesters zijn! want ziet de vernietiging mijns lichaams nadert.... Mijne meesters zijn daar wachtende om hun prooi te verscheuren. Er blijft van mij slechts stof en asch over!

Van al wat ik geweest ben, niets meer; van mijne liefde, van de vruchten mijner werken, niets meer... Maar ik hoor eene stem, de stem Gods, die tot mij, gelijk voorheen tot den jongeling van Naïm, zegt: *ik zeg u, sta op!* En pas onder de zeissen des doods gevallen, zal ik opstaan: welke ontwaking! Wat zal mij de Heer zeggen en welk zal mijn antwoord wezen? Waar zal ik heengaan? Welk zal de bestemming mijner ziel zijn? Ik weet het niet! O droevige onzekerheid! Van den kant der aarde, van den kant der menschen, van den kant des tijds, ontsnapt mij alles: maar waar zal ik aanlanden? Zal God, die tot mij spreekt, voor mij een goede en barmhartige vader of een rechtvaardige doch onmeedoogende rech-

ter wezen? Zal Hij mij in zijn Paradijs ontvangen of mij verre van zijn aanschijn in de hel werpen? Zal ik de engelen en gelukzaligen tot gezelschap hebben, of in eeuwigheid, mijnen geboortedag vervloeken? Ik weet er niets van, het is mij geheel onbekend, en het is voor eeuwig.

O Jesus! mijn zoete Zaligmaker! gij hebt den jongeling van Naïm, met al zijne levenskrachten, aan zijne moeder wedergegeven. Heere, ik heb eene moeder in den Hemel: Maria! eene moeder op aarde: de Kerk! Door uw HART en mijn Doopsel, hebt gij mij de eene en de andere toevertrouwd: o zorg dat zij nooit mijne eeuwige dood behoeven te beweenen! O Maria! mijne goede en teedere Moeder, bid voor mij, ellendige zondaar, nu en vooral in de ure mijns doods! Maak, o zoete Maria, dat mijn graf eene opkomst, en mijne dood het begin des gelukzaligen levens weze!

maker zich veraf bevond zonden de twee tsnzers tot Hem, zeggende: *Heere ! zie, dien gij lief hebt, is krank.* Welke eerbied en tevens welk vertrouwen. Jesus is gaarne hun vriend, maar zij vergeten niet dat hij de Heer is. Voor het overige geen klachten, geene beschrijving van den droevigen toestand huns broeders, geen dringende uitnoodiging om te komen... Ha ! zij weten dat zij zich tot het HART huns goddelijken vriends wenden en verlaten zich op Hem. De vriendschap veronderstelt dus vertrouwen en sluit den eerbied niet uit.

Hoe wonderlijk ! Jesus *bleef wel terzelfde plaats nog twee dagen* vcoraleer hij zich naar Bethanië begaf. Waarom ? Zeker kon Hij door een teeken van zijnen almachtigen wil den loop der ziekte ophouden en Lazarus de gezondheid weder-schenken : maar Hij doet het niet. De eer van God en de zaligheid der zielen vereischen een grooter wonder : de verrijzenis eens dooden.... O zoete liefde die aan

mijn hart zoo dierbaar zijt, een gevoelen moet bij U altoos voorafgaan: het heilig belangen van God en dat der zielen.

Als Lazarus stierf, meldde Jesus het zijnen leerlingen: maar, zoo sprak Hij, ik ga hem tot het leven roepen en *om uwentwil, opdat gij gelooven moogt, ben ik blijde dat ik daar niet was. Rabbi, antwoordden de Apostelen verschrikt, zoo even nog zochten de Joden U te steenigen, en gaat gij wederom derwaarts, zoo dicht bij Jerusalem!... Arme leerlingen! Het vermogen des Zaligmakers blijft u dan altoos onbekend en zijn HART kent gij ook niet: weet gij niet dat de liefde sterk is als de dood en dat de vriend zich slachtofferert voor dengene dien Hij liefheeft? De spijs der vriendschap is de opoffering.*

Jesus komt in de nabijheid van Bethanië: Martha snelt Hem aanstonds te gemoet: *Heere, zucht zij, waart gij hier geweest, mijn broeder zou niet gestorven zijn... Uw broeder zal verrijzen, haast zich de Zaligmaker te antwo den. Zijn eerste*

woord is een woord van vertroosting, een pand van betrouwen.... En Jesus doet Maria komen, het deert Hem niet haar te zien: in haar hart ook wil hij den troostvollen balsem uitstorten... Vrienden troost malkander: gij hebt in de ure der rampen eenen zoeten en zwaren plicht te volbrengen!

Maria valt aan Jesus' voeten neder en zucht evenals hare zuster: *Heere, waart gij hier geweest, mijn broeder zou niet gestorven zijn!*... het gezucht doet hare stem versmachten. De Zoon Gods; haar ziende weenen, ontroert zich; eene vrijwillige siddering doorloopt al zijne leden en hij weent! *Et lacrymatus est Jesus!* Ha! dat eene moeder, bij de wieg haars kinds, dat met de dood worstelt, tranen vergiete; dat een jongeling, in den bloei zijns levens, aan de liefde zijner ouders ontrukkt, in zuchten uitbarste; dat David, bij het herinneren zijner zonde, zijn bed met tranen besproeie, dat begrijp ik; maar dat Jesus triille en zich ontroere,

dat Jesus, bij het zien eener treurende vrouw en voor een graf, tranen storte, Jesus, die aan ziekte en dood gebiedt: Jesus, wiens ziel onophoudelijk de gelukkige godheid aanschouwt: ziedaar een geheim dat verwondert! Kinderen der menschen! verheugt u: het is een liefdegeheim! De Joden zelfs hebben het verstaan: *Zie*, zeiden zij, *hoe lief^s Hij hem had!*

Tranen van mijnen God besproeit mijn hart, en maakt zijne dorheid vruchtbaar; doet er de ware liefdebloem uitspruiten en dat deze ontluikende rond haar eenen liefslijken geur verspreide! Laat mij met de droevige weenen en schenk mij de gave om de bedrukten te troosten!

Bevatten Jesus' tranen in zich geene les? Zonder twijfel. Lazarus die, aan handen en voeten met windeldoeken gebonden en wiens aangezicht met een zweetdoek omwonden was, in het graf lag en reeds stank verspreidde, Lazarus, zeg ik,

was het zinnebeeld des zondaars, die zich eenen doek voor de oogen gebonden heeft om de zon der rechtvaardigheid niet meer te zien; die, het zoete juk des godsdiensts onverdragelijk vindende, zich van zijne verschillende driften duizend ketenen gesmeed heeft en rond zich slechts den verpestenden reuk der ondeugd verspreidt! Ha! Jesus beweent het ongeluk dezès rampzaligen; hij voorziet den noodlottigen stond, waarop hij uit het onzichtbaar graf der zonde in het graf eener eeuwige wanhoop zal nederstorten... Dat vooral doet zijne tranen vloeien, die gedachte breekt zijn HART.

Christene zielen, eerst en vooral bemint, bemint de ziel van uwen vriend! Zijne zaligheid moet u bovenal dierbaar zijn. Wilt gij dat zijne vriendschap jegens u oprecht en standvastig weze, maakt, door uwe altijd zoete en liefelijke woorden, door uw voorkomend en bescheiden gedrag, en vooral door uwe vurige maar

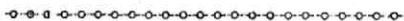
geheimelijke gebeden dat hij God beginne te beminnen en te dienen !

De liefde die in God haren grondslag heeft, is standvastig en onwankelbaar : dat regen valle, stroomen afkomen, winden losbreken, zij zal wederstaan, want in Jesus' HART schieten hare wortels. Integendeel, die God niet bemint, bouwt op zand, en zonder sterkte. Valt de regen, komen de stroomen af of breken de winden los, dan stort alles plotseling in ! De vriendschap die op belangen, schoonheid, drift rust, laat slechts puinen over.

O Jesus ! de liefderijkste der menschen, open mijn hart voor eene liefde welke de uwe tot voorbeeld en einde neme !

Toepasselijk besluit.

Ons vragen of onze liefde oprecht is en zich haasten al wat er te menschelijk is in onze vriendschap te verdelgen.

ACHT EN TWINTIGSTE DAG.

ZATERDAG DER VIERDE WEEK.

OVER HET EINDE VAN DEN MENSCH.

(Evangelie volgens den H. Joannes VIII, 12-17.)

Ik ben het licht der wereld, die mij volgt, wandelt niet in de duisternis, maar hij zal het licht des levens hebben ! Ziedaar, Heere, wat gij in den Tempel onderwijzende gezegd hebt, en ik geloof het. Daar gij het licht der wereld zijt, verlicht mij en doe mij mijn einde kennen ! De menschelijke rede heb ik schoon te raadplegen, zij kan mij geen wettige getuigenis geven : de mensch, aan zijn eigen vernuft overgelaten, weet noch van waar hij komt noch waar hij heengaat : uw woord alleen, o mijn God, kan mij openbaren vanwaar ik ben en tot waar ik mij begeef.

Altijd heb ik niet bestaan ; ik zal niet altoos zijn, nogtans leef ik ; welk is mijn oorsprong ? Mijne ouders. — Ha ! moge

God hen met zijne zegeningen beladen — hebben, onwetend, aan mijne geboorte meêgewrocht : de Heer schenkt of weigert de vruchtbaarheid, en mijne moeder zou mij deze woorden van de edelste der moeders kunnen toegestuurd hebben : *Ik weet niet hoe gij in mijnen schoot gevormd zijt ; want ik heb u de ziel, den geest en het leven niet gegeven, noch zelfs al uwe ledematen tot een lichaam in een gevoegd ; maar de Schepper der wereld heeft den mensch in zijne geboorte gemaakt.* (II Mach. VII, 22.) Is dat genoeg gezegd ? Geenszins. Reeds lang voor ik geboren werd, was ik in de gedachte Gods en vervulde eene plaats in zijn aanbiddelijk HART. Over vele eeuwen, als er noch aarde, noch engelen, noch hemel bestond ; wanneer God en God alleen, oneindig gelukkig in zijne eenzaamheid, leefde ; alsdan reeds leefde ik in de gedachte en de liefde Gods ! Van alle eeuwen heen, zonder oorsprong noch begin heeft Hij mij bemind ! Hij heeft mij onder duizend en tien duizend uitverko-

ren om mij uit het niet te trekken en mijne ziel met den stempel zijner teederheid gemerkt. O mijn God, mijn Schepper en mijn Vader, wees in eeuwigheid gezegend!

Ik kom van God, ik zie het; maar waar ga ik heen? Welk is de grenspaal mijner loopbaan? Mijne ziel, vergeet al het geschapene, klim op, klim hoog op, klim boven den hemel en houd niet op vooraleer gij God bereikt hebt. Ja, God is mijn einde: Hem, niet meer, gelijk in deze wereld door den sluier der schepsels, maar van aanschijn tot aanschijn aanschouwen; Hem beminnen uit al de krachten mijns wezens, Hem altijd beminnen; en vervolgens God bezitten; de gansche eeuwigheid kunnen zeggen: Mijn God en mijn Al! ziedaar mijne bestemming. Wat is zij verheven! Mijn einde en dat van God zelf zijn niet onderscheiden. God kent zich, en ik zal Hem zien; God bemint zich, en ik zal Hem beminnen; God geniet een oneindig geluk in de bezitting

zijns wezens en dit geluk is mij beschooren! *Treed binnen*, zal mij gezegd worden, *treed binnen in de vreugde des Heeren!*

Ik ben voor God. Dewijl de Heer mij schiep kon Hij zich geen ander doel voorstellen, want indien Hij mij tot een ander had doen strekken, dan ware er iemand volmaakter geweest dan Hij of die Hem ten minste gelijk was. En ik, kan ik mij een ander einde voorstellen? Ha! ik gevoel in mij eenen onverzadelijken dorst naar geluk: ik neig mij naar al de bronnen die ik ontmoet; te vergeefs neem ik de proef van rijkdom, geleerdheid, roem, ik word altoos eene leemte gewaar welke niet in staat is om aan te vullen. Verlang ik dat verheven einde niet te bereiken? Alhoewel de Schepper mij dwingen kon om Hem hulde te bewijzen, heeft dit nogtans niet gewild maar heeft mij met eerbied behandeld. Zal ik van dit vermogen waarmede de Heer mij bekleed heeft misbruiken maken om mij ondankbaar

te toonen en voor eeuwig te verdoemen ?

Want ik moet mij niet bedriegen : wedersta ik aan de liefde, dan ontmoet ik de rechtvaardigheid. Het vonnis is gestreken : gedurende de gansche eeuwigheid zal ik met God vereenigd of van Hem gescheiden zijn ! Dat ik er dus wel aan denke, want de scheiding van God is de hel !

O God ! wees mijn einde. Wees het door eenen voorbedachten keus mijns geestes, door den ongedwongen keus mijns harten. Wees niet alleenlijk het einde van het geheel mijns levens, maar van ieder woord, ieder werk, de geringste gedachte. Ik kom gansch van U, iederen stond mijns levens hang ik van U af : neen, ik wil geen diefstal meer bedrijven, wees de opperste Meester van de kleinste beweging mijns wezens. Dat is mijn verlangen ; Amen.

Toepasselijk besluit.

Dikwerf God gedenken, die het einde is van ons bestaan in deze wereld.

PASSIEZONDAG.

OVER DE HEILIGHEID VAN DEN HEER JESUS.

(Evangelie volgens den H. Joannes, VIII, 36-59.)

Wat goddelijk woord : *Wie van u zal mij van zonde overtuigen?* Jesus beroept hier niet alleen de Joden zijner dagen, maar alle geslachten : beschouwt mijne werken, luistert naar mijn woord, onderzoek mijn gedrag : *Wie van u zal mij van zonde overtuigen?* En ofschoon alle eeuwen en alle volkeren hunne blikken op Jesus gevestigd en naar zijne onderwijzing toegelusterd hebben, heeft nooit iemand op Hem den eersten steen durven werpen !

Ja, Heere, gij zijt oneindiglijk heilig, en nogtans zijt gij den dood der misdadigen gestorven ! Men heeft U schurk, misleider, Samaritaan, zelfs bezetene genoemd ; *Hij is de dood waardig*, schreeuwden menige stemmen. Maar de boosheid heeft zich zelve belogen, en die U ter dood hebben helpen brengen, hebben zelve

uwe onschuld verklaard : de bewerkers uwer doodstraf zijn de belijders en de getuigen van uwe heiligheid geworden !

Judas, die den Rechtvaardige geleverd en het goud der godsmoord ontvangen heeft, Judas, vernemende dat de Zaligmaker door het Sanhedrin der Joden veroordeeld is en zich zelve verwijt de grondoorzaak geweest te zijn van die allergrootste ongerechtigheid, Judas, aan de bitterste wanhoop prijs gegeven, werpt het loon zijner gruweldaad in den Tempel weg en roept uit : *Ik heb gezondigd door u rechtvaardig bloed te leveren!*... De verrader spreekt Jesus vrij en geeft, door zijnen rampzaligen dood, getuigenis aan het Woord des Verlossers : *Wie van u zal mij van zonde overtuigen ?*

Pilatus is getroffen over de grootheid van ziel, welke Christus hier aan den dag legt en is innig overtuigd, dat de Zaligmaker geen andere misdaad bedreven heeft dan die van den nijd der Schriftgeleerden en Phariseërs op zich getrokken

te hebben ; maar Pilatus ducht eene opschudding onder het volk en vreest bij César in ongunst te vallen. Reeds heeft hij alle kunstgrepen, die eene met vrees gemengde list inboezemen kan, uitgeput: en daar hij het gewoel des volks gedurig meer en meer ziet aangroeien veroordeelt hij Jesus! De lafaard! ter zelfder tijd wast hij zich de handen en zegt plechtig : *Ik, ik ben onschuldig aan het bloed van dezen rechtvaardige!* O bloed van Jesus! hoe zeer bezwaart gij het geweten van hen die U vergieten ! Na den verrader komt de Rechter, zonder het te weten, verklaren dat er in Jesus geene schuld te vinden is.

En de beulen en de leeraars der Wet en de getuigen der kruisiging? Aanschouwt hen. Jesus is gekruisigd tusschen twee roovers waarvan een zijne onschuld verklaart : *deze heeft niets kwaads gedaan!* Hij beveelt zich zelf aan zijne goedgunstigheid en erkent zijne koninklijke waardigheid ! Na Jesus' dood zijn er veel

die op hunne borsten slaande den berg afkomen. De hoofdman verkondigt luid de godheid des Zaligmakers : *Waarlijk deze was Gods Zoon !* Men ziet het, de heiligheid van Jesus ontrukkt hen allen eene schitterende getuigenis. Maar dit is niet alles, neen ! De Schriftgeleerden en Pharisceërs, zij, de grootste misdadigers, moeten nog komen en onder de fiere uitdaging des Zaligmakers : *wie van u zal mij van zonde overtuigen ?* verpletterd worden. Daags na Pinksteren verwijt Petrus hen hunne misdaad : *gij hebt het bloed des Rechtvaardigen vergoten !* En ziet, die onverschrokken beschuldigers van den Galileër aarzelen en verbleeken. *Dus wilt gij, zoo antwoorden zij, het bloed van dien rechtvaardige over ons doen wederkomen !*

O Jesus ! gij zijt dan de onschuld en de heiligheid zelve ! De verrader die U overlevert, de rechter die U veroordeelt, de beulen die het ongerecht vonnis uitvoeren, ja, allen zijn door de macht der waarheid overwonnen. Gij zijt heilig en

rechtvaardig en niemand heeft U van zonde kunnen overtuigen. Ik zie het, ik zie het, ik verklaar het en verheerlijk U er om!

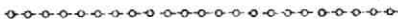
Is dat voldoende? Neen, ik moet mij voor zondaar bekennen: Jesus is onschuldig, ik ben de booswicht! De goede roover des Zaligmakers onschuld van boven op het kruis verkondigende, belijdt ter zelfder tijd dat hij schuldig is: *wij*, zegt hij, *wij ontvangen loon naar werken; maar deze heeft niets kwaads gedaan!* Deze nederige belijdenis zijner schuld maakt hem rechtvaardig: *Voorwaar*, zoo spreekt de Zaligmaker die naar de stem zijns harten laistert en vergeeft, *voorwaar zeg ik u: Heden zult gij met mij in het Paradijs zijn.* Welk verschil tusschen de getuigenis van den goeden roover en die van Judas! Judas zijne misdaad bemerkende geeft zich over aan de wanhoop, doch zoodra de gerechte van den Calvarieberg zijne oogen over zijne schuld open gedaan heeft hoopt en bidt hij om barmhartigheid.

De eene klimt met Jesus ten Hemel, de andere ploft neder in de hel!

Heere! Gij zijt rechtvaardig, ik ben plichtig. Verleen mij de genade altoos in uw medelijdend HART de hoop mijner rechtvaardigmaking te vestigen!

Toepasselijk besluit.

Zijne misdaden nederig belijden en besluiten er door eene goede en oprechte biecht vergiffenis van te bekomen.

NEGEN EN TWINTIGSTE DAG.

MAANDAG DER PASSIEWEEK.

OVER HET WOORD GODS.

(Evangelie volgens den II. Joannes, VII, 32-39.)

Terwijl de Joden het groot Loofhuttenfeest vierden was er eene groote volksmenigte uit alle hoeken van Judea toegevoelen. De onmeetbare Tempel van Jerusalem was gansch gevuld en Jesus hield de aandacht der verrukte scharen als aan zijne welsprekende lippen vastge-

hecht. Velen geloofden in Hem en zeiden : *Wanneer Christus komt, zal hij wel meer teekenen doen ?*

De Phariseërs waren door wanhoop vervoerd : Jesus' roem, de glans zijner werken, de kracht zijner woorden deed hen van nijd verkwijnen; en zwerende dat ten einde te brengen *zonden zij dienaren af om Hem te vallen !* Doch vruchteloze pogingen ! De welsprekendheid van Jesus ontroerd de soldaden en is te gelijker tijd liefdekloppend en met eene onzichtbare macht gewapend. De krijgslieden luisteren toe en het woord Gods, dat tweesnijdend woord heeft hen zoodanig overmeesterd dat zij naar de opperpriesters, die hen op bitse verwijtingen berispen, terug keeren : *Waarom, roepen deze woedend uit, hebt gij Hem niet opgebracht ? Nooit,* antwoorden zij, *heeft een mensch zóó gesproken als deze mensch.* Zij erkennen aan Jesus' redevoceringen, dat de Zaligmaker meer dan een mensch is !

Maar welk zijn die woorden die de wapenen uit de handen der vijanden hebben doen vallen? Welk is die redevoering die de gezindheden hunner ziel veranderd heeft? Jesus in den Tempel *staande*, als om zijne tegenstrevers te trotseeren, had zijne stem verheven en met nadruk uitgeroepen: *Indien iemand dorst heeft, hij kome tot mij, en drinke!* spreekt hij hier van eenen algemeenen dorst? O neen! dat zijn geheimvolle woorden, die uit den overvloed des HARTEN Jesus' voortvloeien! Zij hebben op de joodsche soldaten eenen diepen indruk gemaakt: dat het mij gegeven zij, hen wel te verstaan en mogen zij in mij over allen wederstand aan de genade zegevieren!

Indien iemand dorst heeft! Si quis sitit. En wie is er dan op deze schrale aarde die niet onophoudelijk door eenen onuitbluschbaren dorst gekweld is? Zie ik rond mij, dan bemerk ik eene groote menigte die naar rijkdommen en zinnelijke wellusten dorsten; ondervraag ik

de beste der menschen : zij bejagen geleerdheid en roem. Maar hoe? ik zie het menschdom zich verheffen en met eene jammerende stem uitroepen : *Sitiò!* ik dorst naar geluk ! Ha ! deze dorst, die eene droevige erfenis van onzen eersten vader is, heeft zich en zal zich altijd, van de wieg tot aan het graf, in den mensch doen gevoelen ! Jesus' woord wendde zich dus tot den algemeenen nood van 's menschen harten : hoe kon het geenen indruk gemaakt hebben ?

De dorst is algemeen, maar de uitnoodiging om zich te lesschen ook : dringend is de dorst, nog dringender de uitnoodiging. *Si quis!* Wie gij ook zijn moogt, nadert, tot de bron der vertroosting : de nood welke u aanzet, is voldoende om er recht op te hebben ! Heeft de fortuin voor u geen erfdeel, uwe lompen zijn geen beletsel ; gij bekretene weduwe, leen het oor : Jesus' HART roept u. Ik herhaal het, hoe was het mogelijk dat zulke woorden niet aanhoord werden ; maakt het har niet welsprekend ?

Veniat! Men kome, men haaste zich te komen: te vroeg komt men nooit; maar vreest ook niet dat gij te laat zult komen. De bron des levens vloeit altoos. Waar is zij? *Veniat ad me!* Hij kome tot mij, zegt Jesus. Hij kome met een nederig gevoelen zijner behoefte en een vurig verlangen om er van bevrijd te worden, en uit Jesus' HART, de overvloedige en onuitputbare bron van alle goed, zullen er in zijne ziel stroomen van blijdschap en genade vloeien! Want, luisteren wij naar het vervolg. *Et bibat.* Hij drinke, hij lessche zijnen dorst aan de bron!... Ik herhaal het, spreekt hier het hart niet? Vloeien die woorden niet uit den overvloed van Jesus' HART?

Ja, Heere, ik zal tot U komen: verspreid in mijne ziel de heilzame wateren der genade; eene breede bedding zal hen geopend worden. Tot uwe doorstokene zijde zal ik naderen en uw kostelijk bloed drinken, want ik heb dorst en gij alleen kunt mijnen dorst verslaan! Uw woord is

genoeg om mij te verheugen en te versterken.... Maar waar bij komt het dat uw goddelijk woord op mij zoo weinig indruk maakt? De krijgsoversten des Tempels, die met een vijandig doel gekomen waren, heeft het ontroerd en die de handen aan uwen aanbiddelijken persoon hebben willen slaan, overwonnen, ik integendeel, ik hoor alle dagen uwe stem aan het oor mijns harten weêrklinken, en ik blijf gevoelloos!... O Jesus! ik vrees dit geheim nog verder te doorgronden, want zie wat ik in uw Evangelie lees: *Die uit God is, hoort Gods woorden. Daarom hoort gij niet, omdat gij niet uit God zijt!* (Joannes, VIII, 47.)... Ik sidder, Heere, ik sidder: schenk mij de genade van uw kind te worden; maak U meester van mijne ziel en dat uw heilig woord, het woord uws Harten, almachtig weze over mij!

Toepasselijk besluit.

Het woord Gods, met een levendig geloofs' gevoelen, met nederigheid en onderwerping, aanhooren en lezen.

DERTIGSTE DAG.

OVER EENE LES VAN VOORZICHTIGHEID DES
HEEREN JESUS.

(Evangelie volgens den H. Joannes, 1-13.)

Er valt niet te twijfelen : de Joden hebben den dood van den Verlosser der wereld gezworen. De Kerk schijnt ons tot dit noodlottig einde te willen voorbereiden : gisteren toonde zij ons de Phariseërs die tot in den Tempel een rot soldaten afstuurden om Jesus te vatten : heden doet zij ons duidelijk kennen dat *de Joden Hem zochten te dooden*.

Wat doet Jesus Christus? Hij wederstaat aan het dringend verzoek zijner bloedverwanten die de Schriftuur, volgens de gewone uitdrukking der Joden, zijne broeders noemt ; Hij wandelt in Galilea en weigert, tegen zijne gewoonte, zich naar Jerusalem te begeven voor de plechtigheid van het groot Loofhuttenfeest (1).

(1) Ter gedachtenis van het lang verblijf der Joden in de Woestijn, waar zij onder hutten woonden welke van loofrijke takken gemaakt waren.

Drie dagen daarna besloot Hij de reis naar de heilige Stad te doen, doch ging *niet openlijk, maar als in het verborgen*. Wat beteekent dat? Ducht de Zoon Gods de macht zijner onverbiddelijke vijanden of verschrikt de vrees des doods zijne zoo manhaftige ziel? Geen van beide. Jesus verlangt vuriglijk het uur te zien naderen, waarop Hij door het kruis, de menschen met zijnen hemelschen Vader zal verzoenen; Hij vreest ook de macht der Joden niet, want een woord zal Hem genoeg zijn om ze allen in den Olijfhof neder te werpen... Welk is dan de beduidenis van het geheim dat zijn gedrag omringt? Waarom vermijdt Hij Jerusalem, en als Hij komt, waartoe zooveel behoedzaamheden?

Jesus is de leeraar der wereld: Hij onderwijst door woorden en ook door zijne voorbeelden. *Wanneer zij u*, zoo heeft Hij tot zijne leerlingen gesproken, *vervolgen zullen in de eene stad, zoo vlucht naar de andere*; allen menschen heeft Hij bevolen

zich jegens hunne tegenstrijders zachtmoedig en gevoegzaam te gedragen (Mattheüs, V. 25). Wat Hij leert wil Hij ook beoefenen. Ten tijde zijns lijdens, zal Hij zijne vijanden te gemoet gaan en toonen hoe dat men de dood moet aanvaarden en de gramschap zijner vijanden trotseren : heden geeft Hij ons eene les, eene gewichtige les van voorzichtigheid, waaruit het ons van groot belang is voordeel te trekken !

Ten einde de hevige nijdigheid der Phariseërs niet meer te doen ontvlammen, vermijdt Hij zich in Judea te vertoonen, en wanneer Hij komt, doet Hij dit heimelijk ! Ik herhaal het, dat is eene gewichtige onderrichting. U in de duisternissen verbergen, wanneer lust, begaafdheden, bekomene rechten, hevige uitnoodigingen uwer bloedverwanten en vrienden u aansporen om u te vertoonen ; aarzelen, wanneer u alles begunstigt ; nederdalen, als de omstandigheden u schijnen te verheffen en dat om onrechtvaardige klein-

zeerigheden niet te krenken en ongerechte beschuldigingen niet meer te ontstellen : O wat is een dergelijk gedrag moeielijk en ook heldhaftig ! Moediger is het misschien den vijand toe te geven dan hem te overwinnen ; want dat is toonen dat men zijne ziel in zijne handen houdt en aan de onbuigbaarste der driften : de hoovaardigheid, gebieden kan !

Menigmaal, is zoodanig een gedrag behendig. Wisschen tijd en afwezigheid de echtste toegenegenheden uit 's menschen harten, zij zegepralen ook over vooroordeelen, leugentaal, nijdigheid en haat. Wie heeft er de ondervinding niet van ? Ik zelf zou, in verscheidene omstandigheden wijs gehandeld hebben, met het gedrag des Zaligmakers na te volgen : zwijgen, mijne oogen sluiten, op tijd ontveinzen, gunstige gelegenheden afwachtende, in een woord verdwijnen en mij doen vergeten : wat verhevene en waarlijk nuttige kennis ! Zij verschaft den vrede aan hem die haar bezit en

spaart aan anderen veel bekoringen.

Heer Jesus ! gij hebt voor eenen tijd voor de oogen uwer vijanden willen verdwijnen en daardoor mij deze gewichtige les gegeven : *leert van mij ! want ik ben zachtmoedig en nederig van harte.* Verleen mij de zachtmoedigheid en nederigheid en leer mij door eene gansch christene toegevigheid en bedaardheid, diegenen tot U leiden, die een hardnekkig en te hoovaardig gedrag zou kunnen beledigen en van den weg der deugd en waarheid doen afwijken !

Toepasselijk besluit.

Tenzij er geen zonde of groot gevaar is voor het belangen van God en zijne Kerk, aan den loop der wereld zich, door voorzigtige toegevingen, trachten over te geven

EEN EN DERTIGSTE DAG.

WOENSDAG DER PASSIEWEEK.

OVER HET GELUK VAN DEN HEER TOE TE
BEHOOREN.

(Evangelië volgens den H. Joannes, X, 22-38.)

De Zaligmaker wandelde in den Tempel, in de gaanderij van Salomon. De Joden dan omringden Hem, en zeiden tot Hem : Hoe lang nog houdt gij ons gemoed in twijfel? Indien gij de Christus zijt, zeg het ons openlijk.

Zou men niet zeggen dat die menschen een groot verlangen en een heilig ongeduld hebben om den Messias te kennen? Zij hebben misschien nog eene onzekerheid, is deze opgelost dan zal men ze oogenblikkelijk voor Jesus'voeten zien nederknielen en Hem aanbidden. Helaas! neen. De Zaligmaker zal hen zijne werken doen herinneren, zijne godheid in zonneklare uitdrukkingen ontdekken en de Joden

zullen er een voorwendsel in vinden om Hem godslasteraar te noemen en Hem trachten te dooden. *Gij maakt Uzelven tot God*, zullen zij Hem met eene valsche verontwaardiging toeroepen, en zij zullen steenen opnemen, om Hem te steenigen!

Droevige dwaling van het menschelijk verstand! Het is dan waar, dat zieke oogen den glans der zon niet verdragen kunnen! De Joden smeeken Jesus hun te zeggen of Hij de Heiland is; en ziet, als de Zaligmaker antwoordende, zijne godheid bevestigt en hun te bewijzen herinnert, bedienen die zelfde Joden zich van het woord des Zaligmakers om Hem eene wreede straf te doen onderstaan! Van waar dat zonderling gedrag? De Verlosser heeft hun gezegd: *Gij gelooft niet, ondanks mijne woorden en wonderen, omdat gij niet van mijne schapen zijt*. Van die schapen die op den jongsten dag, van de bokken gescheiden in den schaapstal des Hemels hun verblijf zullen vestigen!

Gelukkig de schapen des Heeren!

Gelukkig al die Hem toebehooren ! *Mijne schapen*, zegt Jesus, *hooren naar mijne stem*. O ! hoe zoet is die stem, wanneer zij aan mijn hart weerklinkt ! Hoezeer verrukt, hoe zoet doordringt zij mij. Indien ik haar aanhoor, gevoel ik eene vreugde die niet van deze wereld is, en geniet eenen hemelschen vrede. Ha ! alsdan versta ik hetgeen de koninklijke Propheet zong : *Hoe zoet zijn uwe woorden ; zoeter zijn zij aan mijn hart dan de honing aan mijnen mond* (Ps. XVIII, II.). Ik wil het oor aan het gedruisch der wereld niet meer leenen, noch naar de stem der driften luisteren, noch acht nemen op de influisteringen van den vijand der zaligheid : al die stemmen ontrusten en benadeelen mij. De uwe, ô Jesus ! geeft mij den vrede en onderwijst mij in de deugd.

Mijne schapen, zegt de Zaligmaker, *volgen mij*. Wat is het roemrijk Jesus te volgen ! Hij geleidt ons naar de overheersching, niet van deze ellendige wereld, maar van het hemelrijk. Hoe gemakkelijk

is het Jesus te volgen ! Gemakkelijk ? Heeft de Zaligmaker niet gezegd dat men, om Hem te volgen, aan zich zelve verzaken moet en zijn kruis dragen ? Ja ! maar de ondervinding der Heiligen bewijst ons wat zoet genoeg men smaakt, wanneer men zich zelve verlaat om aan God alleen, met geest en hart toe te behooren. En het kruis ? Zal het lichter wezen, zoo men het met moeite sleept ? Men moet het kloekmoedig op zijne schouders nemen en altijd op Jesus die den geduchten weg des Calvariebergs beklimt, het oog der ziel gevestigd houden. Arm schaap, te lang heb ik in het weiland der wereld gedwaald ; voortaan, ô goddelijke Herder, wil ik U tot het einde toe volgen !

Aan mijne schapen, vervolgt Jesus, geef ik mijn leven, en zij zullen in eeuwigheid niet verloren gaan. Wat kan de wereld mij geven ? Geen uur, geen minuut zelfs kan zij, buiten de door God geplante grenspalen, mijn leven verlengen ! De dood

rukt den fieren vorst van zijnen troon gelijk hij den herder des gebergte nedervelt, en noch geleerdheid, noch macht zullen hem eenen enkelen stond terug kunnen houden, Hun die Hem toebehooren geeft Jesus de eeuwigheid, een leven dat nooit eindigen zal ! De schapen des Heeren zullen in deze wereld dikwerf door de wreede wolven aangerand worden ; herders hunner plichten ontrouw zijnde, zullen hen tegen hunne aanvallen niet verdedigen ; misschien zullen zij sterven... Wat kan dat schelen, het zal niet in eeuwigheid zijn, zegt Jesus. Het vermogen der grooten gaat niet verder dan het graf: daar begint, of liever daar vertoont zich de goddelijke macht in al hare heerlijkheid. De goede en goddelijke Herder vindt er zijne zoolang op deze aarde verdwaalde schapen weder, hij vereenigt ze, draagt ze niet alleenlijk op zijne schouders, maar in zijn HART dat hen zoo zeer bemind heeft, en verdedigt ze tegen de van heden af nuttelooze en verlorene

pogingen hunner vijanden : *niemand*, zegt hij, *zal ze uit mijne hand wegrooven !*

O Jesus! zachtmoedige en goede Herder mijner ziel, moge ik uw schaap wezen ! en daartoe naar uw woord luisteren, U volgen en U in eeuwigheid toebehooren !

Toepasselijk besluit.

Zich vragen, wanneer men het gelukkigste geweest is : is het dan niet, wanneer men, getrouw aan den dienst van God, de ziel in vrede had ? Zich ernstig voorstellen tot zijne eerste vurigheid terug te keeren.

TWEE EN DERTIGSTE DAG.

DONDERDAG DER PASSIEWEEK.

OVER HET VERMOGEN DER LIEFDE.

(Evangelië volgens den H. Lukas, VII, 36-50.)

De liefde heeft Magdalena herschapen. De liefde van Christus heeft zich van hare ziel meester gemaakt en van zondares gelijk zij was, wordt zij terstond eene volmaakte boeteling in afwachting dat

zij eene Serafien van liefde weze. Zij had de stad door haar losbandig leven verwonderd en droeg met trotschheid den schepter der ondeugd, maar ziet, *die vrouw welke eene zondares was, vernomen hebbende dat Jesus in het huis van den Phariseër aanzat*, neemt het besluit zich daar ook te begeven en zich voor de voeten des Zaligmakers te werpen, om door hare smeekbede van de goddelijke barmhartigheid genade te verkrijgen. Met wat wonderlijke zielekracht heeft de liefde haar niet moeten bezielen ! Zij heeft den heldenmoed om het menschelijk opzicht te tarten, zich schuldig te verklaren, vernederd en rouwhartig te verschijnen, zij tot heden zoo euvelmoedig, en dat in de tegenwoordigheid van hen, die misschien de gezellen van hare buitensporigheden, de slachtoffers harer bedriegelijke bekoorlijkheden geweest zijn. Liefde van Jesus ! beheersch de harten en het menschelijk opzicht zal niet voortgaan met een zoo groot getal zondaars, die over

hunne misstappen beschaamd zijn, in de boeien en lagen des duivels gevangen te houden !

Magdalena is niet verlegen hare levenswijze, in 't bijwezen van de menschen, te verwerpen : wat schoone triomf der genade. De liefde had nogtans, in den inwendigen strijd dien zij, alvorens haar zoo ongemeen besluit te maken, onderstaan had, eene grootere zegepraal behaald. Wilt gij er een bewijs van ? Aanziet wat zij doet. Vol nederigheid *en van achteren bij Jesus voeten staande, begon zij zijne voeten nat te maken met hare tranen, en met de haren van haar hoofd droogde zij die af, en zij kuste zijne voeten, en zalfde ze met de zalve !* Welk schouwspel ! Magdalena heeft al wat haar eertijds gediend had om de driften harer ziel uit te drukken in werktuigen van boetvaardigheid veranderd ; tot heden was zij hoogmoedig en nu houdt zij zich van achteren bij Jesus'voeten zich onwaardig achtende van hem gezien te worden ;

voorheen was zij bedroefd, wanneer de goede uitval op hare pogingen niet beantwoordde en nu beweent zij de uitzinnigheden van hare jeugd ; de zijde heurer haren dient om de voeten des Zaligmakers, die hare lippen met eerbied kussen, af te droogen. Spreken doet zij niet ; waarom ook behoeft zij haren mond te openen ? Geheel haar uiterlijke schijn zegt genoeg, en daarbij, zij gist het wel, het HART van Jesus ziet de gevoelens van haar eigen hart. O ! de liefde heeft aan Magdalena het geheim doen ontdekken om al wat tot de zonde gediend had, voor hare rechtvaardigmaking te gebruikèn.

Diezelfde liefde ontwapent de rechtvaardigheid Gods. De Phariseër Magdalena bij Jesus'voeten ziende staan, gevoelt eene dubbele verbazing : de zondares is niet terug gestooten door Jesus die als een Propheet aanschouwd wordt en niet vreest zich door hare aanraking te laten bezoe- delen ! En terwijl hij Jesus en Magdalena in een en dezelfde versmading vermengt

spreekt hij bij zich zelve, zeggende: *Indien deze een Propheet was, zoude Hij wel weten, wie en hoedanig eene de vrouw is die Hem aanraakt, dat zij eene zondares is!* Hij zou haar niet lijden en haar schandelijk terugstooten. Valsche rechtvaardigheid der menschen, gij kent noch uwe boosheid noch de barmhartigheid van Jesus' HART! De Zaligmaker heeft de gedachten, met dewelke de Phariseër zich bezig hield, gezien; Hij spreekt hem aan en doet hem bemerken dat hij zelf schuldenaar is van de goddelijke rechtvaardigheid en dat die vrouw, welke hij veracht, om hare groote liefde vergeving en barmhartigheid gevonden heeft. *Hare vele zonden, besluit Jesus, worden haar vergeven, omdat zij veel heeft lief gehad!* En de Zaligmaker niet tevreden aan Magdalena deze onrechtstreeksche verzekering gegeven te hebben wil haar nog zeggen: *Uwe zonden worden u vergeven: ga heen in vrede!*

Ja! Magdalena, ga heen en dat de zoete vrede des Heeren voortaan het geluk

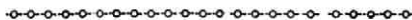
uws levens uitmake ! Wat mij betreft ik zal niet heengaan zonder mij voor Jesus' voeten, welke met uwe tranen besproeid zijn geweest, neder geworpen en mij gevraagd te hebben : heerscht de liefde in mijne ziel ? Indien ik de liefde bezit, dan zal ik toonen dat ik den Heer Jesus en zijne Kerk bemin : 's menschen gemompel noch spotternijen zouden mij niet tegen kunnen houden. Zoo ik de liefde heb, zal ik dezonden in afschuw hebben, en zoo behendig ik geweest ben om al mijne hoedanigheden tot de voldoening van mijne losbandige begeerten te dienen, zooveel iver zal ik hebben om de middelen en begaafdheden, welke de Voorzienigheid mij toevertrouwd heeft tot den dienst der waarheid en rechtvaardigheid te gebruiken, is de liefde in mij, dan zal ik met God in vriendschap leven, mijn hart zal met zijn HART vereenigd zijn en Hij zal mij tegen de aanvallen van mijne vijanden beschermen. O Jesus ! de H. Geest zegt dat *niemand weet of hij*

haat of liefde waardig is : het is mij dus ook onbekend...

... Daar dit uw wil is, dat de vrees mij altijd op den weg der nederigheid houde ; ik verlang van uwe goedheid de verzekering niet dat ik in uwe genade leef, maar ik smeek U, in name van U zelve, ó mijn God, die geheel liefde zijt, verspreid de liefde meer en meer in mijn hart. Dat ik U liefhebbe, ó mijn God, en U altijd beminne !

Toepasselijk besluit.

Dikwerf, uit den grond zijns harten, het akte van liefde verwekken.

DRIE EN DERTIGSTE DAG.

VRIJDAG DER PASSIEWEEK.

OVER DE MOEDERLIJLE SMARTEN VAN MARIA.

(Evangelië volgens den H. Joannes, XI, 47-55.)

De Kerk begint ons tot de genakende ontknooping voor te bereiden. Zij vertoont ons, in het hedendaagsche Evangelie de

goedheid Gods met 's menschen boosaardigheid samenzwerende om den dood des Rechtvaardigen te verhaasten. *De Opperpriester en de Phariseërs vergaderden den Raad en zeiden : Wat staat ons te doen, daar deze mensch vele teekenen doet ? Eén uit hen met name Caïphas, vermits hij in dit jaar Hoogepriester was, zeide tot hen : Gij weet niets, en gij bedenkt niet dat het u nuttig is, dat één mensch voor het volk sterve, en niet de gansche natie te gronde ga. Dit nu, voegt er de Evangelist bij, zeide hij niet uit zich zelven ; maar vermits hij Hoogepriester was, en diensvolgens door den Geest bijzonderlijk bijgestaan, propheeteerde hij dat Jesus voor de natie zoude sterven. En niet voor de natie alleen, maar ook om de verstrooide kinderen Gods tot één te vergaderen. Alzoo was Caïphas verlangen ook de wil Gods ; Jesus moest voor zijn volk sterven.*

Maar wat moest Jesus dood die door de menschen en den hemelschen Vader besloten en door hem zeiven gewenscht was

voor die welke zijne moeder was, smartelijk wezen ! De christene vroomheid heeft het begrepen en daarom den Vrijdag der Passieweek besteden om de smarten van Maria te vereeren. Geheel de Goede Week zal tot de gedachtenis van het lijden en den dood van Christus bestemd zijn, en dewijl de ware Christen alsdan geen tranen genoeg zal hebben in zijne oogen, noch droefheid genoeg in zijn hart om, na zijn verlangen, het schouwspel van eenen God die zich voor het heil der wereld slachtoffert, bij te wonen, houdt hij zich dezen dag, waarop de Kerk hem den door 's menschen harten en Godes barmhartigheden besloten dood van Jesus voorstelt, bezig, met deernis te hebben met de moederlijke smarten van Maria.

Jesus'kruis veropenbaart ons de liefde Gods en verkondigt eveneens Maria's moederlijke teederheid. Jesus, op het punt zijnde van den geest te geven, doet het zelf aan de wereld kennen : *mulier* : ô gezegende vrouw, welke ik van eeuwen

Heen met behagen aanschouwd heb : *ecce filius tuus* : het Christene volk, dat gij door mijnen leerling, Joannes verbeeld ziet, is mijn zoon : het nieuw leven dat het bezielt hebt gij hem geschonken.

Wij zijn Maria's kinderen ! Hoe kunnen wij er aan twifelen ?

Jesus Christus bloed is de prijs van onze verlossing geweest en zonder de toestemming van Maria, had Jesus zich nooit aan den dood willen opofferen, Zij had op den Zaligmaker het recht dat alle moeders natuurlijk op hun kind bewaren.

Nu, Maria stemde aan het liefdebesluit toe : veertig dagen na zijne geboorte droeg zij het goddelijk kind naar den Tempel van Jerusalem, om het den Heere op te dragen. Daar was alsdan in den Tempel een heilig grijsaard met name Simeon die het menschdom verbeeldde dat reeds veertig eeuwen naar de komst van den Messias verzuchtte, Al hunne verzuchtingen bleven ijdel, al hunne verlangens nutteloos, tot op den dag waarop

Maria hem den Christus des Heereu in zijne armen gaf.

Alsdan opende Simeon zijn hart voor den Heer...! Doch ziet, plotseling benevelt zich het verhelderd voorhoofd des heiligen grijsaards. Hij voorzegt den dag dat de treurige Moeder, Maria, haren Zoon in de wreede handen der Joden zien zou en haar moederhart, van smarten, als met zwaard zou doorboord worden.

Na het verloop van drie en dertig jaren, roept Jesus zelf van boven het kruis al de geslachten, om de liefde hunner Moeder, niet te begrijpen, maar te bewonderen : *ecce mater tua !* Vermits de Heer ons dan uitnoodigt, begeven wij ons naar den Calvarieberg, en werpen wij op Maria eenen erkentelijken blik. Op het oogenblik, dat zij den H. Joannes aanschouwde, zag zij hem misschien met Jesus'bloed, prijs van zijn rantsoen, geleverd en nogtans aarzelde zij geen oogenblik om de liefdeschatten zijns harten tusschen Jesus en Joannes, het slachtoffer en den schul-

digen, te verdeelen ! Welke marteling moest zij onderstaan en wat geweld zich aandoen om over de dubbeide liefde, die haar hart deed kloppen, te zegepralen ; dubbelde liefde van God en haren Zoon, zooveel te machtiger en te zuiverder, dat zij in dengene welken zij met eene moederlijke teederheid lief had, haren Schepper en God aanbad !

Nadat de Hemel zelf verklaard heeft, dat Maria, om hare oneindige liefde, *vol van genade* was, zou geen menschelijke mond durven ondernemen de liefde, met dewelke zij haren God, beminde, uit te leggen. Welk waren hare smarten niet als zij haren God zag miskend, gehoond, gelasterd, gehaat en dat, wanneer zijn Hart van liefde tot de menschen brandde en Hij zelf voor zijn volk den dood aanvaardde ! Heilige zielen die bij iedere beschimping die men de Oneindige Majesteit toezendt, eene doodelijke droefheid gevoelt, zegt mij, wat moest Maria, de Koningin der Heiligen niet lijden, toen zij

haren God den spot van een gemeen volk zag geworden !... En dat was evenwel de helft slechts van hare marteling !

Jesus, die leed, Jesus, die stierf, was het kind dat zij in haren kuischen schoot gedragen had : zij was moeder. Eene moeder ! Ha ! wat liefdeschatten bevat het moederhart niet ! Arme vrouw, haar kind schreit, en zoo zij zijne tranen niet droogen kan, dan weent zij ook ; lijdt haar kind, dan doet hare teederheid hem nog meer smart gevoelen ; vervolgt men haar kind zoo zullen de schichten der lastertaal zich tegen haar richten en geen ooglid zal zij toedoen ; is eene booze hand op het punt van haren zoon te mishandelen, dan richt zij zich met de zielekracht der wanhoop op, en den zoon zal men niet naderen, vooraleer het lichaam der moeder te hebben vertrapt.... Ja ! eene moeder is in staat zoodanig een wonder te verrichten ; en nogtans is de liefde van al de moeders te zamen, met die welke Maria voor Jesus had niet te

vergelijken ! En dien eenigen Zoon, zag zij, het aangezicht bebloed, het voorhoofd met doornen gekroond, boven op het Rechthuis, aan een barbaarsch volk ten toon gesteld : zij hoorde rond haar de woede des volks, bij dit gezicht meer en meer toenemende met een vreeselijk geschreeuw den dood van dien *boosdoener*, (zoo noemde dit verblind volk dengene die het goed gedaan had) afeischen ; zij volgde Hem naar de Schedelplaats en zag Hem onder den last des kruises vallen en hervallen ; zij zag de wreede beulen Hem op het kruis uitstrekken, er Hem met nagels aan spijkeren en vervolgens opheffen om tusschen hemel en aarde te blijven hangen ; zij zag de Joden hun lijdend slachtoffer nog bespotten, en hoorde, — ô uiterste marteling — den stervenden Jesus, van zijnen Vader verlaten, klagen dat Hij dorst lijdt ! Arme moeder ! geen druppel water kan zij Hem aanbieden ! En, ô wonder, dat is alles niet. *Staande*, woonde zij, in hare droefheid,

den doodstrijd en dood van Jesus bij: zij zag Hem met luider stemme roepende en het hoofd buigende den geest geven. Zij was getuige van de wreedheid der menschen die op hun onschuldig slachtoffer verbitterd, Hem het Hart doorboorden en zij ontving het gekwetst en geschonden lichaam in hare machteloze armen, O! alsdan kon zij met waarheid uitroepen! *O gij allen, die voorbij den weg des levens gaat, komt en ziet of er eene droefheid aan mijne droefheid gelijk is.* Is er nooit, sedert dat de wereld bestaat, zoodanig eene ramp geweest als de mijne, weet, ô menschen, dat ik haar uit liefde tot u verduur en uit de handen van God aanneem: dat heeft de medewerking aan uwe verlossing mij gekost!

Ja! ô Maria, wij weten het, gij hebt ons bovenmate bemind! Naar het voorbeeld van den hemelschen Vader, levert gij uwen eenigen Zoon aan den dood over om ons te redden. Hoe zullen wij waardiglijk op zooveel liefde beantwoorden?

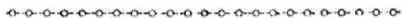
De H. Joannes, onze gevolmachtigde en plaatsbekleeder, aan den voet des kruises, heeft Maria ontvangen en als eene Moeder geëerd en bemind. Tot in onze dagen nog wordt de godsvrucht tot Maria in de heilige Kerk in grooten eerbied gehouden. Dat zal altoos zoo zijn !

O Maria, mijne welbeminte Moeder ! ik wil mij niet ondankbaar toonen : na God, ben ik aan U, Jesus en zijn Bioed en zijn HART verschuldigd ; Jesus zelf gebiedt mij U als mijne moeder te beminnen. Dat is het laatste verlangen zijns HARTEN geweest. Welnu ! ja, ô Maria, gij zult mijne moeder wezen. Ik zal in U een kinderlijk betrouwen stellen, ik zal uwe vreugden en droefheden mededeelen en om uwe glorie gelukkig zijn ; ik zal den menschen uwe groot- en goedheden trachten te doen kennen ; en U al de dagen mijns levens beminnen ! Geenen enkelen dag zal ik laten verloopenen, zonder U op eene bijzondere wijze te vereeren en aan te roepen ; gij, ô Moeder, mijne welbeminte Moeder !

verdedig mij, omring mij, vooral in de ure des doods, met uwe almogende bescherming.

Toepasselijk besluit.

De eerdienst tot Maria uit al zijn vermogen begunstigen en in haar een onbeperkt vertrouwen stellen. Getrouw, alle dagen, ten minste een rozenhoedje bidden.

VIER EN DERTIGSTE DAG.

ZATERDAG DER PASSIEWEEK.

OVER DE GOEDHEID DES HEEREN JESUS.

(Evangelie volgens den H. Joannes, XII, 10-36.)

Het Evangelie van dezen dag beschrijft ons Jesus'zegepralende intrede te Jerusaleem: morgen na de palmwijding en voor de plechtige hoogmis, zal eene ceremonie die van alle oudheid af dagteekent, ons de gedachtenis van deze zoo voorname gebeurtenis van Jesus'leven herinneren en het ons, om zoo te spreken, voor oogen leggen. Doch morgen insgelijks onder het

heilig Sacrificie der Mis, zal de Kerk ons het verhaal van het lijden en den dood des Heeren doen hooren en in den loop der week het treurig verslag der veranderingen en smarten van den Zoon Gods tot driemaal hernemen... O ! gij zult geen tijd te veel hebben, mijne ziel, om gedurende de acht dagen die u van het Paaschfeest nog scheiden, het Lijden van den Goddelijken Zaligmaker te overwegen, daarom ook, dewijl de Kerk u uitnoodigt klim vandaag reeds op tot den tijd dat Jesus zijne zegevierende intrede deed te Jerusalem : dat zal de beste voorbereiding zijn tot de beweeglijke ceremonie van morgen, den Palmenomgang.

Zegevierende intrede te Jerusalem ! zal de kleingeloovige wijsgeer, met eenen grimlach op de lippen uitroepen ; voorwaar dat is het ook wel ! Eene ezelin met haar veulen : welke rijdieren, welke zegepralende prachtkoets ! Slechts vrouwen en kinderen voor den ganschen stoet ;

eenige olijf- en palmtakken voor geheel de pracht... en dat is de intrede van eenen zegevierder? Ha! ik weet het, men moet bij Jesus'intrede in de Joodsche hoofdstad noch den glans noch den luister zoeken die de koningen der aarde omringen, wanneer zij steden van hun koningrijk in bezit nemen. Jesus komt te Jerusalem als een *zachtmoedige* koning. En nogtans zou de ongeloovige, indien hij niet valschelijk voorgekomen was, te midden dezer nederige en eenvoudige erbewijzingen van een talrijk volk, eene meer dan koninglijke pracht, een bewijs van de godheid van Jesus Christus vinden.

Hij zou het vinden in de vrijwillige beweging van geheel een volk, dat den Zaligmaker te gemoet gaat; hij zou het vinden in de vreugdekreten, met dewelke men Hem op zijnen doortocht toejuicht, vreugdekreten die nooit bij de nadering van eenen aardschen oppervorst weerklinken: *Gezegend hij die komt in den naam des Heeren! Hosanna den Zoon van David!*

Hosanna in den hooge ! Hij zou het vinden in den slecht geveinsden nijd der Phari-seërs, die uitroepen : *Merkt gij wel, dat wij niets vorderen? Zie, de heele wereld is Hem nagelopen !* hij zou het nog vinden in deze stem die uit den hemel komt en, gelijk aan eenen donderslag, Jesus deze getuigenis geeft : *Ik heb dien verheerlijkt, en ik zal hem wederom verheerlijken !* hij zou het vinden in de macht, welke de Zaligmaker toont in den Tempel, waar Hij als in zijn Huis binnentradt, handelaars en wisselaars uit dreef en blinden en kreupelen genas ; hij zou het vinden..... maar ik zou nooit eindigen, zoo ik de bewijzen der goddelijke macht die Jesus, bij zijn intrede te Jerusalem, toont wilde optellen.....

Ik bid U, Heere, de oogen van die vrijwillige blinden die het licht vluchten en de verdwaaldheden huns harten volgen, te openen : wat mij betreft, ô Jesus, ik vestig mijne bliken liever op de getuigenissen van goed en barmhartigheid

welke gij mijn arm hart schenkt. Uw propheet verkondigt mij uwe intrede te Jerusalem, als die van eenen vredegezinden zegevierder : *Zegt aan Sions dochter : (1) Vrees niet ; Zie uw Koning komt tot u, zachtmoedig !*

O mijn Jesus ! ik heb de teekens uws koningsdoms ontdekt ; laat de merkteekens uwer zachtmoedigheid mijne ziel doordringen en verkwikken. Gij zijt een zachtmoedige koning ; ik zie het, ô mijn God, want gij roept tot U de nederigen en de kleinen, de lof der kinderen behaagt U en gij verklaart hem volmaakt. Men komt U met olijftakken te gemoet ; O ! men vraagt U vrede, en vrede brengt gij aan. Gij houdt U aan de poorten der stad op, Heere, en weent : de ellendigen die de ondankbare stad gaan aanvallen ontrokken aan uw HART deze weëklacht : *Wildet gij ten minste op dezen dag die u*

(1) Het woord : Sions dochter beteekent, in de spreekwijze der Schriftuur: stad van Sion. Men noemt alzoo Jerusalem, omdat zij in gedeelte op den berg van Sion gebouwd is. Wij halen de prophetie aan naar de vertelling van den H. Mattheüs met die van den H. Joannes verbonden.

nog toebehoort, hetgeen u den vrede schenken kan, erkennen! Na als rechter gehandeld en de miskende rechten uws hemelschen Vaders gewroken te hebben met diegenen uit den Tempel te drijven, die er door eene heiligschendende en schandelijke woekerij misbruik van maakten, geneest gij de zieken, neemt de verdediging der kleinen ter harte en troost de bedrukten. De Heidenen die U verlangen te zien, ontvangen een meer dan vaderlijk onthaal, eene uitnoodiging om U te volgen en de verzekering dat uwe dood hen voordeelig zijn zal. *Indien de tarwekorrel niet sterft, brengt zij veel vrucht voort: Zoo iemand mij dient, hij volge mij; en waar ik ben, daar zal ook mijn dienaar wezen!* Voor hunnen vromen iever, verleent gij hun, zonder dat zij er om gevraagd hebben, in den hemel een teeken dat gij aan den hoogmoed der Phariscërs geweigerd hebt: de groote stem die als een donderslag weërgalmde, was voor U niet, maar voor hen die zij in het geloof versterken moest.

O Jesus! alles is dus van uwen kant goedheid, liefde, zachtmoedigheid: voor de huichelaars alleen zijt gij gestreng. Maar hoe groot is uwe zoetheid niet voor de nederigen en kleinen! Met welken zoeten blik hebt gij de kinderen die U met vreugdekreten begroetten, toegelachen! *Gezegend gij, die komt in den naam des Heeren! Gezegend het Rijk van onzen vader David, dat nu komt!* O zoete en beminnelijke Zaligmaker! neem uwe intrede ook in mijne ziel: is mijn hart hoovaardig, dan maak het nederig en gehoorzaam; is het ongevoelig en hard, dan bedeel het met uwe zoetheid.... Geef, ô mijn Koning, dat ik op den laatsten stond mijns wezens in deze wereld en bij mijne ontwaking in de andere wereld, U tot mij zie komen, gelijk gij voorheen, als een *zachtmoedige* koning in Jerusaleem zijt getreden en dat de stem van mijnen Engelbewaarder mij deze woorden herhalen moge: *Vrees niet! Zie uw Koning komt tot u, zachtmoedig!*

Toepasselijk besluit.

Door alle middelen de zachtmoedigheid trachten te verwerven : zich eene boete opleggen, ieder maal dat men iets tegen deze schoone deugd bedreven heeft.

PALMZONDAG.

ONZE GODDELIJKE ZALIGMAKER IN DEN HOF
DER OLIJVEN.

(Evangelie volgens den H. Mattheüs, XXVI, 36-56; volgens den H. Markus, XIV, 32-42; volgens den H. Lukas, XXII, 38-58; volgens den H. Joannes, XVIII, 1-11.)

Mijne ziel! aanschouw vandaag uwen Goddelijken Zaligmaker in de hofstede Gethsemanie, en leer van Hem, wat gij in de stonden der droefheid van de menschen kunt verhoplen, en hoe gij alsdan van God alleen de vertroosting verwachten moet.

Na het laatste Avondmaal, sprak Jesus nog lang tot zijne leerlingen : nooit deed Hij het met meer teederheid, nooit ontdekke Hij zoover de liefdeschatten zijns HARTEN : maar, was dat ook het laatste

onderhoud niet? Vervolgens *ging Hij uit met zijne leerlingen over de beek Cedron, en kwam met hen op eene plaats Gethsemani genaamd, alwaar een hof lag; dien Hij inging, Hij en zijne leerlingen.* En de meeste Apostelen aan de intrede latende, *neemt Hij Petrus, Jacobus en Joannes met zich. Hij begon beangst en treurig te worden, en Hij zegt tot hen: Mijne ziel is bedroefd tot den dood toe: blijft hier en waakt met mij.*

Onder al de leerlingen des Zaligmakers, zullen gewis deze drie, welken Hij op dezen stond nog een zoo schitterend bewijs van vertrouwen geeft zijne droefheid begrijpen en met Hem deernis hebben. Zij zijn de getuigen geweest van zijne verheerlijking op den berg Thabor; zij hebben den Zaligmaker het gestorven kind van Jairus wederom zien doen leven; Joannes in 't bijzonder, heeft het voorrecht gehad van zijn hoofd op het HART des Goddelijken Meesters te rusten, en Petrus heeft de belofte ontvangen dat het gebouw van Godes Koningrijk op hem berusten zou.

Geen twijfel, de drie leerlingen zullen Jesus smarten verstaan.... Wij gaan zien.

Blijft hier, had de Zaligmaker hun gezegd, en *waakt met mij*. Alsof Hij zeide; ô mijne welbeminte leerlingen, geef mij deze getuigenis uwer liefde, terwijl mijn Vader in mij de misdaden zijns volks gaat kastijden! *Een weinig voortgegaan zijnde, knielde Hij neder en bad: Mijn Vader! indien het mogelijk is, laat deze kelk mij voorbijgaan: nogtans niet mijn wil, maar de uwe geschiede! Hij viel neder op zijn aangezicht, en in doodsangst geraakt zijnde, bad Hij te meer opdat die ure, indien dat mogelijk was, voorbijginge... En zijn zweet werd als druppels bloed, dat ter aarde afdruipt.* En de leerlingen, wat deden zij ondertusschen dat Jesus alzoo tegen den doodsangst worstelde, en zegepralende, over den schrik dien Hij verwekt, aannam voor de menschen te sterven? Zij zullen gewis hunnen Goddelijken Meester gestadig in het oog gehouden hebben; zij zullen Hem hebben zien vallen, bidden,

zuchten ; zij zullen bewogen geweest zijn, gewaakt en gebeden hebben ? In 't geheel niet. Zij zijn in slaap gevallen ! En de Zaligmaker, *van het gebed opgestaan zijnde, en tot zijne leerlingen gekomen, vond hen slapende !* Eene traan glinsterde in zijne oogen, een zucht ontsnapte zijn HART, en hen ontwakende zeide Hij, en vooral tot Petrus : *zoo vermocht gij dan niet één uur met mij te waken ?* gij die heden nog gezworen hebt voor mijne verdediging te sterven ! Ha ! mijn zoete Jesus, welke droefheid veroorzaakt aan uw HART de verlating en de onverschilligheid uwer leerlingen !

De geschiedenis van Jesus, in den hof van Olijven, is de geschiedenis van een ieder. In de uren van rampspoed, heb ik diegenen, welke mijne vrienden schenen te wezen de uitgebreidheid der beproeving, die op mij neder gevallen was, doen kennen ; ik hoopte eenige vertroosting van hen te ontvangen..... Mijne dwaling is groot geweest en mijn bedrog vol bitter-

heid ! Men heeft, onaanachtig naar het verhaal mijner ongelukken toegeluis- terd ; eenige gemeene spreekwijzen, heb ik misschien , tot antwoord gekregen, maar hulp, maar de versterkende liefde balsem.... geen !

Is het menschen hart dus vreemd aan de gevoelens van erbarming ? Dat zou mijne evennaasten belasteren, velen, wel is waar, hebben geen gevoelen ; maar men vindt, en in groot getal, edelmoedige harten, mededoogende zielen ; niettegenstaande , wanneer groote rampen ons overvallen, is de mensch onvermogend den mensch te troosten ! Vraagt aan de arme wanhopige moeder dat men verre van haar het levenloos lichaam van haren eenigen zoon wegslepe , wie , in deze wereld, is in staat haar te troosten ? God, die getroffen heeft, Hij alleen kan heelen !

Wanneer dus smart, droefheid, vervolging mij zullen komen aantasten, zal ik het gezelschap verlaten ; de droefheid, de ware droefheid, zoekt de eenzaamheid.

Zoo doende, zal ik Jesus navolgen : nadat Hij zijnen leerlingen zijne klachten had doen hooren. De Zaligmaker *ging wederom heen en bad, dezelfde woorden zeggende : Mijn Vader ! kan deze kelk niet voorbijgaan, tenzij ik hem drinke, uw wil geschiede !* Gelijk Jesus, zal ik voor den hemelschen Vader nederknielen, en Hem de oneindige grootheid mijns ongeluks vertellen ; ik zal de bitternis mijns harten in zijn vaderlijk HART uitstorten.... Vervolgens, mij herinnerende dat, indien ik getroffen ben, de hand Gods zelf mij den slag toe gebracht heeft, en de Heer diegenen beproeft welken hij lief heeft, zal ik er met den Verlosser bijvoegen : *dat niet mijn wil, maar uw wil geschiede !*

Ja, in het uur der verlating en der sombere droefgeestigheid, zal ik God voor vertrouweling nemen en van Hem zullen mij noodige krachten en hulp komen. Terwijl de Zaligmaker bad : *verscheen Hem een Engel van den hemel, die Hem versterkte.* De bode Gods vulde het HART van

Jesus — want Hij had een hart genomen dat gelijk was aan het onze, — met sterkte, moed, en zonder dralen stond de Zaligmaker op en kwam tot zijne leerlingen zeggende: *Staat op, laat ons gaan! zie, hij die mij zal overleveren, is na bij....* En Hij zelf ging Judas en de soldaten te gemoet: *Wien zoekt gij?* vroeg Hij hun, en na hen een oogenblik nedergeworpen te hebben, leverde hij zich zelve in hunne handen over.

God zond eenen Engel af om Jesus te versterken: neem ik tot God mijne toevlucht en aanroep ik Hem in mijne droefheden, dan zal Hij zelf mij komen troosten en mij zeggen: *Ik, ik zelf zal u troosten!* O woord van liefde! De groote God van Hemel en aarde aanschouwt als eene eer, vereischt weder als een recht het vermogen van s'menschen bedroefd hart te troosten. Weest er eeuwig voor gezegend, ô mijn God!

Toepasselijk besluit.

Wanneer men waarlijk bedroeft is, weinig tot de menschen en veel tot God spreken.

VIJF EN DERTIGSTE DAG.

MAANDAG DER GOEDE WEEK.

DE GEVANGENEMING VAN ONZEN HEER
JESUS CHRISTUS.

(Evangelie volgens den H. Mattheüs, XXVI, 47-58; volgens den H. Markus, XIV, 32-52; volgens den H. Lukas, XXI, 39-53; volgens den H. Joannes, XXIII, 1-11.)

Beschouw, mijne ziel, en bewonder de getuigenissen van onuitputbare teederheid welke de Heer, op het oogenblik zijner aanhouding, aan Judas, die Hem kwam verraden; aan de soldaten, die de handen aan Hem wilden slaan; aan de Apostelen, die de vlucht gingen nemen, gegeven heeft.

Hoog kan het menschenhart zich verheffen, alswanneer het door de genade geholpen is; doch is het door de driften beheerscht, dan is er geen afgrond waar het niet in nederstorte. Judas is er een bedroevend voorbeeld van. De Zaligmaker had hem onder duizend en tien duizend uitverkoren om van hem zijnen leerling te maken; Hij had hem de macht van

mirakelen te doen geschonken, Hij had hem het sakrament van zijn aanbiddeljk lichaam tot spijs gegeven. Daarenboven had Hij hem in het laatste Avondmaal zijne misdaad voorzegd alsook de afgrijsselijke straf, die er het treurig gevolg van zijn zou: Judas blijft doof aan de stem der dankbaarheid, evenals aan de bedreigingen der rechtvaardigheid; ja zie! daar komt hij aan om zijne euvel daad te volvoeren.

*Hij kwam met eene groote bende met zwaarden en stokken, met lantaarnen en fakkels. Waarom die behoedzaamheden? Men vreesde het volk dat Jesus onlangs toegejuicht had en men wilde niet dat Hij bij de duisternissen der nacht verdween. Uw ontwerp, ô Judas, is behendig verzonnen! De verrader had zijnen lieden een teeken gegeven. *Wien ik kussen zal, die is het; grijpt hem, en leidt hem behoedzaam weg. En Judas zijne benden vooruitgaande, trad naar Jesus toe, en zeide: Wees gegroet, Rabbi! en hij kuste Hem.....* Wat*

zal de Zaligmaker antwoorden? zal Hij hem met eene machtige stem zeggen: Achteruit Satan! zal Hij de aarde gebieden eenen kolk te openen en den ellendige in te zwelgen? Iets dergelijks vermoeden, zou een bewijs zijn dat men Jesus'HART niet kent. *Vriend*, zoo antwoordt hem de Zaligmaker, *waartoe zijt gij gekomen? Judas! levert gij den Zoon des menschen met een kus? Wat goddelijke teederheid in deze woorden! De trouwlooze leerling verraadt zijne plichten en evenwel onttrekt de zoete Jesus hem zijne vriendschap nog niet: Vriend! Wat vaderlijke goedheid, in deze vraag: waartoe zijt gij gekomen? Alsof de Zaligmaker zeide: kom tot inkeer en zie hoe verfoecelijk, hoe ondankbaar uw gedrag is. Judas! De Zaligmaker noemt hem bij zijnen naam; de vader roept nog zijn zoon, de vriend bezweert den vriend, Met een kus; levert gij den Zoon des menschen! Met een kus! levert gij dengene welke zich pas aan u gegeven heeft!*

Maar de verrader blijft gevoelloos : hij is, voorzeker, beschaamd, over zijnen rol, want hij deinst achteruit en keert tot zijne bende terug, maar evenwel herroept noch ontschuldigt hij zich niet. O Judas ! ga en lever u aan uw droevig lot over.... Voor mij, ô Jesus, ik weet niet wat mij het meest verwondert, de schatten van teederheid uws HARTEN of de in het hart van den meinedige verzamelde schatten van haat ! Ha ! ik herken het, uwe *barmhartigheid*, ô mijn God, *vertreft al uwe werken* ; maar helaas ! gaat de mensche-lijke boosheid, in deze wereld, uwe liefde niet dikwijls te boven ?

De Zaligmaker, Judas terug ziende keeren, zonder dat zijne bende 'dorste naderen, *trad voorwaarts naar de trawanten en zeide tot hen : Wien zoekt gij ? Jesus den Nazarener, antwoorden zij Hem. Ik ben het ! zij weken achterwaarts en vielen ter aarde.* Kloekmoedige soldaten ! onverschrokke krijgslieden ! uwe stoutmoedigheid, uwe wapens, uw getal, waartoe dient dat alles ?

Een enkel woord van Jesus, een adem van den Almachtige, werpt u neder!

Maar waarom dit mirakel? De Zaligmaker wil toonen dat, indien men Hem aanhoudt, het een gewrocht is van zijnen vrijen wil; Hij heeft zich zelve overgeleverd. Er is hier dus een teeken van zijne macht, ja, maar nog meer een bewijs van zijne liefde. Tusschen die scharen konden er zijn, die ter goeder trouw handelden blindelings de bevelen van het Sanhedrin uitvoerden: Jesus, door dit wonder, ontdekt zich aan hen: keeren zij niet terug, dan zullen zij verstaan dat zij eene heiligschennende hand slaan aan den Gezalfde des Heeren.... Helaas! de verblindheid der soldaten evenaart de halsstarrigheid van Judas; zij gaan voort in Jesus aan te grijpen. De Zaligmaker geeft zich aan hen: *dit is uw uur, en dit der macht der duisternis.*

De Goddelijke Verlosser zendt hem evenwel nog eene lichtstraal. Petrus had het zwaart getrokken, en een der dienst-

knechten des Hoogepriesters gewond en hem het oor afgehouden. *Steek uw zwaard in de scheede!* zeide Jesus tot den prins der Apostelen, en zich tot Malchus wende, *raakte Hij het oor van dien mensch aan, en genas hem.* Nieuwe getuigenis van macht, nieuw liefdewonder dat den steen huns harten niet geraakt te verbrijzelen!

En wat niet minder wonderbaar is! De Apostelen die getuigen zijn van de macht, die Jesus daar pas getoond heeft; de Apostelen, wien Jesus, in den persoon van Petrus eindigt met te zeggen: *Den kelk, dien de Vader mij gegeven heeft, zou ik dien niet drinken? Meent gij, dat ik mijnen Vader niet kan bidden, en dat Hij mij meer dan twaalf legioenen Engelen zal verschaffen?* de Apostelen, zeg ik, zijn ontsteld... Maar niets beweegt de goedheid van Jesus' HART. Terwijl de leerlingen hem verlaten, en de vlucht nemen, waakt Jesus over hen; ja dan zelfs, als Hij zich zelve den Joden overlevert, beschermt Hij de Apostelen door het streng verbod dat Hij den beulen

geeft van hen aan te raken : *Laat dezen gaan*, had Hij gezegd. Petrus, van dien eersten schrik hersteld, zal den Zaligma-ker tot in het paleis van Caïphas volgen ; Joannes zal aan den voet van het kruis staan ; beide zullen als Christus' leer-lingen herkend worden en geen haardje zal er van hun hoofd vallen ! Alleen, Judas, de zoon der verderfenis, zal eenen ellendigen dood sterven ; de anderen zijn onder de bescherming van het woord van Jesus'HART : *Laat dezen gaan !*

O liefde van mijnen God ! hoe zal ik U genoegzaam kunnen bewonderen ! Als de leerlingen U verlaten, dan waakt uw HART over hen en strekt uwe macht tot hunne verdediging. O mijn Jesus ! ik versta het verheven vertrouwen van den Psalmist, wanneer hij uitroept : *Verdedig mij, Heere, gelijk de oogstar !* Gij bemint ons, ondanks onze mistappen, zooveel en zelfs meer dan eene moeder haar kind liefheeft. Heb ik andere bewijzen noodig dan de wonderen van liefde, die ik heden be-

Wat is het pijnlijk zich gelasterd, in zijnen goeden naam bezoedeld, en in wat men gelijk zijn leven liefkoost; de eer gekrenkt te zien. David, die alleenlijk zocht God te behagen en den menschen goed te doen, heeft er de bitterheid van geproefd. *Helaas!* zoo riep hij uit, *waarom is mijn ballingschap verlengd? Ik bewaarde éenen vredegeest met diegenen die den vrede haatten; als ik sprak, zijn zij zonder reden, terstond tegen mij opgestaan. Heere, vervolgt hij, verlos mij van ongerechte lippen en van de bedriegelijke tong!* Hoe menigmaal, wanneer ik kwalijkgezinde menschen mijnen naam leelijk zag afschilderen en mij gedachten leenen, die in mijnen geest geene intrede vinden, hoe menigmaal heb ik een harteleed verduurd evenaardig aan dat welk aan David deze jammerklachten ontrukte!

Maar meer dan de koninklijke profeet, meer dan al de menschen tezamen, heeft Davids Zoon, Jesus, de bitternis die de boosaardige tong verspreiden kan

geproefd. Na, een oogenblik bij Annas doorgebracht te hebben, zien wij Hem gebonden voor den rechterstoel van Cai-phas: gaan de opperpriesters het proces met gerechtigheid onderzoeken? Helaas! de rechtvaardigheid is met de rechters niet altijd op de rechterstoelen te vinden, noch spreekt er onfeilbaar hare vonnissen uit. De Phariseërs hadden den dood des Rechtvaardigen gezworen: zij zijn de mannen niet om aan hunnen eed te ver-zaken. Maar om Jesus ter dood te brengen, moet men reden of ten minste voorwend-sels, een schijn van oordeel hebben. Strooit het geld met volle handen uit, huichelende rechters, zoekt laage zielen, en doet in de tegenwoordigheid van uw gebonden slachtoffer het zoet gemompel uwer beschuldigingen, logens, lasterin-gen hooren....

Veile zielen, men vindt er overal. Ziet, hier zijn dan twee valsche getuigen die in deze woorden getuigen: *Deze heeft gezegd: Ik kan den tempel Gods afbreken, en dien*

binnen drie dagen weder opbouwen ! Gij begrijpt : den tempel Gods, den roem van het Joodsche volk afbreken : in drie dagen eenen andere, en die den eerste overtreft, bouwen : welke verachting voor Mozes' wet, welke verwaandheid, alzoo te spreken ! Jesus gaat, zonder twijfel, zijne gedachten uitleggen, en de nauwkeurigheid der woorden welke men Hem toeschrijft, loochenen ?

Hij blijft bedaard , ongevoelig , Hij zwijgt, geen enkel woord komt over zijne lippen. De stilzwijgendheid des Zaligmakers ontstelt de Joden. En in het midden der vergadering opstaande : *Antwoordt gij niets*, roept de Hoogepriester Hem toe, *op hetgeen dezen tegen U getuigen?* En Jesus volhardt in zijne stilzwijgende houding.

Stilzwijgendheid des Zaligmakers, gij zijt bewonderingswaardig ! Door haar, o mijn Jesus, zegepraalt gij over den haat uwer vijanden en hunne snoode leugentaal. Onlangs verheeft gij uwe stem in den

Tempel, en het bewonderend en verrukt volk riep uit : *Nooit heeft een mensch zóó gesproken als deze mensch !* Wat mij aangaat, ik bewonder nog meer de diepzinnige wijsheid uwer stilzwijgendheid en het verbazend voorbeeld van verduuldigheid dat gij mij geeft. Men beschuldigt U en gij verrechtvaardigt U niet ; men hoont U, en geen klacht doet gij hooren... Waarom ook antwoorden ? Het was nutteloos, de Rechters zochten de waarheid niet te kennen : zij zouden in het antwoord des Zaligmakers een welkdanig voorwendsel hebben willen vinden om hem te veroordeelen : Jesus weigert hun deze ellendige vertroosting.

Dat uw stilzwijgen mij onderrichte, o welbeminde Meester ! Het is onnoodig te antwoorden, wanneer men zich tegen over vijanden bevindt die woedend ons leven vervolgen, tegen over menschen die door den drift vervoerd zijn : de stilzwijgendheid zal hunnen haat en hunne gramschap overwinnen. O zoete Zaligmaker !

schenk mij de genade mijne tong te beteugelen en over mijne woorden behoedzaam te waken. Eene nederige en zeegbare stilzwijgendheid is welsprekender dan de schoonste redevoering.

Alle kunstgrepen heeft men uitgeput om van den Zaligmaker een woord te verkrijgen : Jesus heeft stil gezwegen. Het is nogtans noodig dat hij spreke en dat wij uit zijnen mond eene reden trekken om Hem te veroordeelen : zulk waren de gedachten van die rechtvaardige rechters. De Hoogepriester staat op : *Ik bezweer u*, zegt hij, *bij den levenden God, dat gij ons zegt, of gij Christus, de Zoon Gods zijt !* Wat zal de Zaligmaker antwoorden ? Tot eerbied voor de priesterlijke waardigheid, met dewelke Caïphas, ondanks zijne misdaden, wettig bekleed was ; uit eerbied vooral voor den naam Gods, bij denwelken hij Hem bezweerde, doet Jesus zijnen mond open, en zijne rechters en beschuldigers met eenen scherpen en statigen blik bestarende antwoordt Hij : *Gij hebt*

het gezegd ! Doch ik zeg u lieden : van nu aan zult gij den Zoon des menschen zien, gezeten ter rechterzijde der kracht Gods, en komende op de wolken des Hemels.

Welke verklaring ! Jesus, voor zijnen Rechter die slechts dit antwoord afwacht, door zijne vijanden omringd, maakt zijne godheid bekend : *Ego sum !* Ik ben de eenige Zoon Gods, God gelijk mijn Vader, in alles aan Hem zelve gelijk. *Ego sum.* Ik ben het. Dat de toestand tot denwelken gij mij ziet gebracht, u niet bedriege. O aardsche rechter, een dag zal komen waarop gij den Zoon des menschen op de wolken zult zien komen. Met al de macht en glansch der godheid omringd, zal Hij de levenden en dooden komen coördelen !

Dit antwoord — in alle bezichtingen, goddelijk verheven, in welke omstandigheden het ware gegeven — had de Joden moeten doen nadenken, maar de hartstocht maakt er hen onbekwaam toe. *De Hoogepriester scheurt zijne kleederen, zeggende : Hij heeft God gelasterd ; nu hebt gij*

de godslastering gehoord, wat dunkt u ? En met eene eenparige stem antwoorden zij : Hij is den dood schuldig !

Deze onstuimigheid had Jesus voorzien; Hij had ze kunnen voorkomen door nog te zwijgen of een dier antwoorden te geven met dewelken Hij zoo dikwerf de boosheid zijner vijanden verlegen gemaakt had. Doch dat wilde Hij niet, want Hij was in de wereld gekomen om der waarheid getuigenis te geven en deze getuigenis geeft Hij tot zijn levensgevaar, ten prijze van zijn bloed.... Maar helaas ! — wreede wonde voor Jesus'HART, — op het oogeblik zelfs, waarop Hij zijnen Vader, door zijn rondborstig en kernachtig antwoord, verheerlijkte, beschaamden de eersten zijner leerlingen zich over Hem en weigerden Hem te herkennen..... (1)

O mijn God ! dat het menschelijk opzigt mij nooit den Prins der Apostelen doe navolgen maar veeleer, als het om den

(1) Voor de verloochening van Petrus, zie het H. Hart van Jesus, in den H. Rozenkrans beschouwd, de 13^e dag. Tweede geheim. Luik H. Dessain, 2^e uitgaaf.

Wanneer doet de Zaligmaker zijne stem hooren en waarin bestaat de ware wijsheid? Zie, dat is u van groot belang te weten.

De Joodsche Sanhedrin had Jesus ter dood veroordeeld, maar daar zij onder het gebied der Romeinen stonden, konden de Joden het vonnis niet ten uitvoer brengen. Zij brachten den Zaligmaker dan terug naar het Gerechtshof van Pilatus, Romeinschen stedehouder van Judea, behandelden Hem als eenen boosdoener en beschuldigden Hem dat Hij zich voor den koning der Joden uitgaf, en als een oproermaker het volk van den keizer aftrok, en verbood, Hem als hunne overheid, schatting te betalen. Toen Jesus door Pilatus ondervraagd werd, antwoordde Hij dat Hij koning was, doch dat zijn koninkrijk niet van deze wereld was; en al wie de waarheid beminde, naar zijne stem hoorde. De Romeinsche stedehouder Jesus'onschuld weldra bemerkende, zeide tot de Hoogepriesters: *Ik vind niets door*

hem bedreven, dat de dood verdient. Hij ruit het volk op, schreeuwden de Joden, door geheel Judea leerende, na begonnen te hebben van Galilea, tot hiertoe ! Toen nu Pilatus van Galilea hoorde spreken vroeg hij, of die mensch een Galileër was. En vernemende dat hij uit het gebied van Herodes was, zond hij hem tot dien vorst, die ook zelf in die dagen te Jerusalem was. Hij zond hem tot Herodes ! Pilatus, nog eerlijk, doch zwak van natuur, achtte zich gelukkig deze omstandigheid te kunnen gebruiken om zich zoo van eene zoo moeilijke zaak af te maken : de hulde die hij den koning Herodes hierdoor bewees moest hem daarenboven om deze genoegdoening de gunst diens vorsts winnen. Wat schijnschoone reden om eenen gemeenen staatsman te geleiden !

Het was voor Herodes eene blijde tijding te vernemen dat Jesus tot zijne gerechtsbank gezonden was en zich reeds in zijn paleis bevond ! Sedert lang was hij begeerig om Hem te zien : zijne befaamdheid ver-

kondigde zooveel wonderen van Hem en schreef Hem eene buitengewone macht en eene zonderlinge welsprekendheid toe! Deze vorst verheugde zich dus Hem te kunnen oordeelen en dien mensch te aanhooren, rond wien er zoo'n groot gerucht gemaakt werd : *en hij hoopte eenig wonderteeken door Hem te zien geschieden.* Herodes zeide waarschijnlijk in zich zelve, dat Jesus zijnen goeden naam zoekende te verrechtvaardigen, al zijne macht voor zijn hof ontplooiën zou om zijne gunst te winnen en zoo uit de handen der Joden te ontsnappen.

Dusdanig waren de gedachten van Herodes; doch die van God niet. Herodes heeft schoon Jesus met vele woorden te ondervragen, hij heeft schoon zich beurtelings zacht en bedreigend te toonen, *Jesus antwoordt hem niets.* Hij hernieuwt, verandert zijne ondervragingen, doch dat alles is verloren moeite : de Zaligmaker blijft stilzwijgend!

Geheimvolle stilzwijgendheid! Jesus die

gaarne met de nederigen en kleinen over de verborgenheden van het hemelrijk sprak ; Jesus, die ten voordeele van alle ongelukken en rampen, de mirakelen vermeerderd had ; Jesus geeft den koning geen antwoord en blijft als beweegloos voor hem staan. Vanwaar die diepe stilte en die volkomene voorbehouding ? Zie hier : Herodes was niet waardig de waarheid te kennen : hij zocht slechts eene ijdele nieuwsgierigheid te voldoen. God nu geeft zich aan den mensch niet ten spot.

O mijn God ! ik begrijp het : indien ik uw woord wil hooren, moet ik het vooreerst waardig trachten te zijn. Ik moet om dat goddelijk zaad der deugden te ontvangen mijne ziel door het gebed en de ingetogenheid ernstig voorbereiden. Hoe zal ik het woord Gods kunnen hooren, zoo ik voor de duizend beuzelings'bekommernissen ingenomen ben en de schepsels mijne ziel met onrust vervullen ! Te vergeefs zal ik zeggen : *Spreek, Heere ! uw*

dienaar luistert; het aardsch gedruisch zal de stem des hemels versmachten! En wee! indien het goddelijk woord in mijne ziel geen weergalm meer kwam verwekken en haar uit hare bedwelmdheid niet deed opstaan? Wat zou er mij overkomen? Wat Herodes overkomen is; God verachten!

De koning, na Jesus lang ondervraagd te hebben, begon te twifelen of Hij wel wezentlijk zijne groote befaamdheid verdiende. De Joden hadden Hem gevolgd *en hieuwen vol met Hem hevig te beschuldigen*! De mensch, zoo sprak Herodes tot zich zelve, hecht meer waarde aan zijne eerbehouding: beschuldigt men hem met onrecht, dan springt hij op van verontwaardiging, vededigt zich met al het vermogen dat hem zijne miskende rechten schenken, beroept zich op den Rechter en stemt dikwijls niet toe, dat men de belediging anders uitwassehe dan in het bloed des lasteraars. En ziet! Jesus antwoordt zelfs niet aan diegenen die Hem

beschuldigen..... ! Ha ! besluit Herodes, verre van een buitengewone mensch te zijn, deze laage Galileër heeft zelfs het gevoelen der waardigheid niet ! En van een algemeen bewonderings gevoelen , gaat Herodes tot de verachting over ! *Hij met zijne krijgslieden verachtte Hem ; en Hem een wit kleed aangedaan hebbende — dit was de kleeding der zinneloozen — bespote hij Hem, en zond Hem aan Pilatus terug.*

O wonder ! Jesus, de eeuwige wijsheid des Vaders ; Jesus in wien al de schatten van kennis en deugd opgesloten zijn ; Jesus, die alles weet en wiens oog de onfeilbare diepten des menschen harten doorgrondt ; Jesus wordt als een krankzinnige behandeld : De verhevenste wijsheid schijnt in s'menschen oogen eene krankzinnigheid. Ha ! na eene zoo overgroote dwaling, welke achting zal ik nog voor het menschelijk oordeel hebben en over welke doling zal ik mij in 't vervolg nog verwonderen ? De meening des volks

is ongestadig, onbezonnen, zeer dikwijls ongerechtig: o! ik moet tot het Christen stoïcismus opklimmen dat Paulus deed zeggen: *wat scheelt mij dat ik door u geoordeeld worde*, Hoe fier, hoe onafhankelijk, hoe gelukkig zou ik door de wereld stappen! Mijn hart zou niet bloeden, wanneer men mij beschimpt of versmaadt; noch zou ik mij aan eene uitgelatene blijdschap overgeven, wanneer de menschen mij met hunne stemmen bewilligen! Gelijk Jesus, zou ik aan dat alles de stilzwijgendheid slechts tot antwoord geven en mijne oogen ten hemel slaan zeggende: Daar boven heerscht iemand, wien ik alleen behagen wil: Jesus' HART alleen kan mij tot zich trekken. Ik wil de ware wijsheid bezitten, die welke hare oordeelen naar die van God schikt; die welke zich noch bij de aarde noch aan de gevolgen van eenen dag ophoudt, maar naar den hemel en de eeuwige belooningen streeft.

Toepasselijk besluit.

Veel naar God en naar hen die ons in zijnen naam spreken, toehooren, en zich van de wereldminnaars afkeeren, ten einde de ware wijsheid te bekomen.

ACHT EN DERTIGSTE DAG.

WITTE DONDERDAG.

OVER HET H. SAKRAMENT DES AUTAARS,
HERINNERIS DES LIJDENS.

(Evangalie volgens den H. Matheüs, XXVI, 26-29; XXVIII, 15-30; H. Markas, XIV, 22-25, XV, 5-15; H. Lukas, XXII, 19-20, XXIII, 13-25; H. Joannes, XVIII, 38-40, XIX, 1-15).

Mijne ziel! ga voort met de droefheden en smarten van uwen Goddelijken Zaligmaker te overwegen, maar vergeet ook intusschen de plechtigheid van dezen dag niet! De Kerk schijnt een oogenblik hare aandacht van de droevige herinneris des Lijdens af te keeren om haren dank te betuigen aan den God van liefde, die daags voor zijne dood, het geheim ontdekt heeft om zijn verblijf in ons midden, in

het goddelijk Sakrament des Altaars, te vereeuwigen.

Het II. Sakrament des Altaars! maar dat zelf is de herinneris van Christus' lijden. Hij heeft het ons door zijnen mond verkondigd. Nemende het brood : *dit is mijn lichaam*, zeide Hij, *dat voor u gegeven wordt*. Is dat niet zeggen : gelijk ik in mijn sterfelijk vleesch ga lijden, zoo ook zal ik in het Sakrament mijner liefde de beschimpingen en verachtingen te verduren hebben ?

Heeft Jesus geen waarheid gesproken ? Is de onverschilligheid der Apostelen in den hof van Olijven door die der Christenen, welke den Zaligmaker in de eenzaamheid en de afzondering des Tabernakels laten, niet nagevolgd en zelfs overtroffen ? De verraderlijke kus van Judas is het volmaakt afbeeldsel der heiligschennende Communie. Wanneer Jesus, op het paleis van Caïphas zijne godheid bevestigde, schreeuwden de priesters en Schriftgeleerden : godslastering ! godslastering !

afvallige priesters, eedbrekende monniken hebben de leering der waarachtige tegenwoordigheid aangevallen. De Joden hebben Jesus aan de tijdelijke macht overgegeven: de Kelters hebben zich van de gestrengheden der wet bediend tegen diegenen die den Zaligmaker in het H. Sakrament des Altaars zouden durven aanbidden.... De vergelijking is treffend: hoeveel te meer zou zij het zijn, indien het ons gegeven was de omstandigheden op te tellen! Maar door het gevolg uwer gedachten den stond bereikende, waarop de zoete Zaligmaker van Herodes naar Pilatus terug geleid is, beschouw, ô mijne ziel hoe dat de tooneelen van het gerechts-hof zich in het H. Sakrament des Altaars vernieuwen.

De ontroering van Pilatus, bij de terugkomst des Zaligmakers, door den koning van Galilea terug gezonden, werd zienbaarder. Na veel wegen gezocht te hebben, meende hij dat hij eindelijk het middel ontdekt had om de Joden tevreden te

stellen, en Jesus, wiens onschuld hem blijkbaar geworden was te besparen. Op den feestdag was de stedehouder gewoon, hun ééne der gevangenen los te laten, wien zij ook mochten eischen. Er was nu in de staatsgevangnissen een beruchte boosdoener, met name Barabbas, die oproermaker en moordenaar was. *Welken wilt gij, dat ik u loslate, vroeg Pilatus aan de scharen, Barabbas, of Jesus, die Christus genoemd wordt?*

Niets is ongelukkiger dan eene bloohartige ziel te hebben. Pilatus wil Jesus redden en hij onteert Hem! Jesus heeft niets dan goed gedaan en zie, men plaatst Hem op denzelfden rang als eenen booswicht, Hij heeft den blinden het gezicht wedergegeven, de dooden uit het graf doen opstaan, en Pilatus vergelijkt Hem met eenen moordenaar; Hij heeft de eendracht gepredikt, geboden Cesar schatting te betalen en Hij is met eenen oproermaker in vergelijking gesteld? Verwezentlijkt zich deze vergelijking niet dage-

lijks? Ontmoet men geen van die bijzichtige staatslieden die de Kerk meenen te redden door haar, tegen hare rechten, op denzelfden voet als de afgescheurde sekten, en de schrikkelijkste dwalingen te behandelen? Vindt men niet van die verhevene en «ervarene» vernuften, die de zaak der waarheid eenen grooten dienst meenen te bewijzen, daar zij een en denzelfden uiterlijken eerbied hebben voor het Sakrament van het lichaam en bloed van Jesus Christus en voor het *nachtmaal* der protestanten? Neen, het geslacht van Pilatus is niet uitgeroeid.

Maar waartoe zullen die behendigheden dienen? Dat is gemakkelijk te leeren door hetgeen voor het gerechtshof, te Jerusalem, voorvalt. Bij den keus welken de Romeinsche stedehouder voorstelt, scheeuwt het door de opperpriesters overreden volk als uit eene keel: *Niet Hem, maar Barabbas! Wat wilt gij dan, dat ik doe met den Koning der Joden?* herneemt Pilatus. Eene donderende stem geeft tot

antwoord : *Kruisig hem ! Kruisig hem !*

'T is genoeg. Welke lafheid van den eenen kant, maar van den andere, welke ontploffing van woesten haat ! O Jesus, zoete Zaligmaker ! gij had dus den kelk der onteering tot den bodem nog niet geledigd. Met Barabbas vergeleken worden was niet genoeg ; Barabbas moest op U den voorkeur hebben ! Dit is uwe geschiedenis, ten tijde uws lijdens, dit is ook de geschiedenis van het Sakrament uwer liefde. Geheele volkeren — door uw bloed vrijgekochte volkeren hebben de onverschillige mededeeling van het evangelisch *nachtmaal* der Protestanten boven de levendige vreugde der Communie verkozen ! Vele katholieken loopen verhongerd naar de genoegens der wereld en versmaden het Brood des levens dat alleen hun den vrede schenken kan. Zij ook plaatsen Barabbas voor Jesus !

Pilatus verstomd over den keus der Joden, houdt nog aan : *Wat kwaad heeft Hij dan toch gedaan ? Zie, er is niets door*

Hem bedreven, dat den dood verdient. Ik zal Hem dan kastijden.... Zonderling besluit en onverstaanbare redekunde : *Hij heeft niets kwaads gedaan, ik zal Hem dan kastijden!* En alsdan liet Pilatus Jesus geeselen! Bij de barbaarsche straf der geeseling voegen de soldaten nog, uit eigen beweging, de beschimping van eene bespottelijke kroning: eene doornen kroon, voor scepter een riet, ziedaar de eerteekens des koningdoms; kaakslagen, gevolgd door eenen grimlach : *Wees gegroet, koning der Joden!* dat zijn de huldigen!

O mijn God! vernieuwen de straf der geeseling, en de beschimpingen der doornen kroning zich niet aan den voet des Altaars? Goddeloozen hebben op de hosties van het Tabernakel eene heiligschendende hand durven leggen en daar gelijk in het voorhof van het Rechthuis, heeft Jesus niets gezegd, en dikwerf zijn bloed vergoten.... Menschen die Jesus in het H. Sakrament des Altaars schijnen te aanbidden komen er slechts om Hem te

smaden : zij knielen neder en geven zich, in Godshuis en zijne tegenwoordigheid, aan plichtige gedachten over.

Vertoon Jesus, aan de onedele scharen, *o Pilatus ! en doe Hem het vreemdsche schouwspel zien waarvan de aarde ooit getuigen geweest is ! Jesus kwam buiten, dragende de doornenkroon en het purperen kleed. En Pilatus zeide tot Hem: Ziedaar den mensch ! En alsdan begonnen de opperpriesters en dienaars te roepen om strijd : Kruisig, kruisig hem !*

O mijn Jesus ! gij komt mij boven van het Rechthuis niet te voor als een mensch : ik zie niettegenstaande de bevestiging van Pilatus, slechts de vervulling der prophetie : *ik ben geen mensch meer, maar een worm !* En het is uwe liefde voor ons die U in dien toestand gebracht heeft ! Maar in het H. Sakrament des Altaars vernedert gij U nog veel meer : daar verdwijnt gij geheel en al onder de breekbare gedaante van brood en wijn en daar ook is het uit hoofde van uwe liefde jegens

ons dat gij U zoo zeer vernedert. De liefde, helaas, de liefde van eenen God is niet begrepen ! En verwaande geleerden roepen uit : Weg met den God, den d..... ! Neen ! duizendmaal neen ! Leve, leve in alle eeuwigheid de God van goedheid die ons met eene zoo overgrootte liefde bemind, zich aan den dood des kruis overgeleverd heeft en zich dagelijks op eenen hemelschen prachtmaaltijd aan mij geeft !

Pilatus, na alle middelen uitgeput en verloren te hebben, besloot aan het aandringen der scharen toe te geven. Vooreerst wilde hij zijne verantwoordiging van de misdaad die men ging bedrijven, ontslaan: *hij nam water en wiesch zich de handen voor de oogen van het volk, zeggende : Ik, ik ben onschuldig aan het bloed van dezen Rechtvaardige : Gij lieden moogt toezien !* Neen, Pilatus, gij zijt niet onschuldig aan Jesus'bloed : zonder u, vermocht het volk niets ! ook daarom hebt gij er voor verantwoord op de rechtbank van God en geeft er verantwoording van voor de

geschiedenis. De voltrekking van dit zinnebeeld, door Pilatus aan het gebruik der Joden ontleend, bewoog het volk niet. *Al het volk riep uit : zijn bloed kome over ons en over onze kinderen !* Ellendige natie ! ja, Jesus'bloed is reeds achttien eeuwen, in het gansch heelal, met al zijn gewicht over uwe verspreide kinderen nedergekomen : zij dragen voor alle oogen, het kenmerk der godsmoord !

Den kreet van het Jerusalem's volk, ik herhaal hem op mijne beurt, o Jesus, maar op eenen liefdetoon , met eene smeekende stem : uw bloed, het bloed uws HARTEN, dat gij ons in het H. Sakrament des Altaars geeft, kome over mij ; het wassche de vlekken der zonde ; moge ik door dit zaligmakend bloed geverwd, in veiligheid wezen tegen de slagen van den Wraakengel !

En Pilatus, besluit het Evangelie, gaf hun Jesus over om gekruisigd te worden !

Ziedaar dan waar de wegen van den lafhartigen stedehouder uitloopen !.....

De soldaten evenwel ontkleeden Hem van de eertekens zijns bespottelijks koningdoms, en deden Hem zijne kleederen weder aan: het kruis stond gereed. Jesus' HART, dit ziende, springt op van vreugde: reeds zoolang verwachtte Hij dien gelukkigen stond!

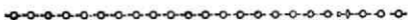
Met dit zwaar kruis beladen trekt de Zaligmaker, met eene bezwaarlijken tred, de straten der stad door, misschien dezelfde, waar Hij over eenige dagen, door de scharen met toejuichingen onthaald werd: nu zijn het niets dan vloeken en beschimpingen die zijne ooren treffen en zijn HART wonden.

Er waren nogtans tusschen de menigte die Hem volgden, *eene groote schare van vrouwen, die Hem beklaagden en beweenden*: zij vertroostten het HART van den goddelijken Meester dat om de bijtende spotreden des volks en de verlating der Apostelen met de smartelijkste droefheid overladen was. O Jesus! ik wil mij met haar vereenigen, en U, door mijne inge-

togenheid en stiptheid aan de voeten des Altaars, vertroosten tegen de beschimpingen die gij in het Sakrament uwer liefde ontvangt en de eenzaamheid, waarin de onverschilligheid der menschen U gedurig laat. Gij hernieuwt, in het H. Sakrament des Altaars, de offerande van het kruis en een groot getal Christenen zijn maar al te getrouwe navolgers van diegenen die U doen sterven hebben !

Toepasselijk besluit.

O H. Jesus Christus uit den grond zijns harten bedanken, over de instelling van het goddelijk Sakrament des Altaars en Hem vergiffenis vragen van Hem er zoo dikwerf beleedigd te hebben.

NEGEN EN DERTIGSTE DAG.

GOEDE VRIJDAG.

DE KRUISIGING VAN ONZEN HEER JESUS CHRISTUS.

(Evangellie volgens den H. Matheüs, XXVII, 31-56; volgens den H. Markus, XV, 22-41; volgens den H. Lukas, XVIII, 32-42; volgens den H. Joannes, XIX, 17-30.)

Mijne ziel ! richt een weemoedig oog op uwen tusschen twee roovers gekruisigden Zaligmaker. Aanzie dat schouwspel : zie, luister en ween ! Jesus, hangt tusschen hemel en aarde en verduurt aldaar een onverdragelijk marteldom ; Hij klaagt nogtans niet : de woorden die over zijne lippen komen zijn liefde kreten van zijn HART. Al die pijnen, en al die liefde, weet gij dat zij de prijs uwer zaligheid zijn ? Ziedaar tot welken trap gij aan God kostbaar geweest zijt !

Blijf heden aan den voet des kruises van uwen stervenden Zaligmaker ; nader tot zijn HART ; gij zult het voor eene laatste maal voelen kloppen. Maar hoe-

danig die klopping! Nooit zijn er van meer goddelijke liefde slaande woorden uit Jesus'HART gesproken dan boven van het kruis. Ja! ô mijn Jesus! uwe voorzegging zal zich voor mij verwezentlijken: de eerlooze galg, waaraan de wrok der Joden U genageld heeft zal een troon van genade wezen, van waar gij mijn arm hart tot U zult trekken, en voortaan zonder verdeeling over mij regeeren! Dit is mijn vurigst gebed, dit is mijne brandenste begeerte.

Het kruis is opgericht: de oogen des Zaligmakers ontdekken een ontelbaar volk dat de strafplaats vervult. Maar wat is dat volk onedel! *Die voorbijgingen lasterden Hem, hunne hoofden schuddende, en zeggende: Ha! gij die den tempel Gods afbreekt, en dien in drie dagen weder opbouwt, verlos uzelfen!*—Indien gij Gods Zoon zijt kom dan af van het kruis! Wat bittere spotternij! Maar zie hoe de Phariseërs, en de Leeraars der Wet van hunne onverhoopte zegepraal genieten. Zich tot het

volk wendende en Jesus dien zij met den vinger aanwezen beschimpende, grimlachten zij zeggende : *Hij verlosse zich zelve, indien Hij de Christus is, de uitverkorene Gods ! Anderen heeft Hij verlost, zich zelve kan Hij niet verlossen !* Wreedaards ! is het u niet voldoende het lichaam van uw onschuldig slachtoffer met wonden te overdekken, behoort het u nog zijne ziel te kwetsen en te doorsteken ? Wilt gij bij de marteling des lichaams, nog die des harten voegen ?

O mijn Jesus ! ik zal doen als gij : die lasteraars zal ik niet toehooren, ik heb andere woorden te verstaan en te smaken : de uwe, vol liefde, ô mijn God ! Het kruis van den Calvarieberg is een tribuun geweest van waar Jesus tot de wereld gesproken heeft : zeven maal, voor Hij stierf, heeft Hij den mond geopend ; zeven maal is zijn woord eene openbaring van liefde geweest !

Vader ! vergeef hun ! want zij weten niet wat zij doen ! Ziedaar het eerste woord

van den gekruischten Zaligmaker. Wat beweeglijk gebed ! Jesus vergeet zijne smarten ; hij leent het oor niet aan het vloeken der scharen : zijn vaderlijk HART, verschrikt bij het zien der straf, die zijne vijanden bedreigt, en zijne stem verheffende bidt Hij voor hen. Jesus sterft en Hij smeekt om genade voor zijne beulen ! Voor mij insgelijks, ô Jesus, hebt gij van boven het kruis gebeden. Wanneer ik U beleedigd heb, heb ik ook niet geweten dat ik met ondankbaarheid en haat aan uwe oneindige liefde beantwoordde. Mijne verblindheid beweent ik, ô mijn God ! Het vertrouwen herleeft in mijne ziel, bij deze gedachte dat gij al vergevende gestorven zijt : gij zult de aandrijving van uw goddelijk edelmoedig HART nog toevooren en tot den eeuwigen Vader nog zeggen : vergeef hem, want hij weet niet wat hij gedaan heeft !

Voorwaar zeg ik u : Heden zult gij met mij in het Paradijs zijn ! Dat is het tweede woord van den stervenden Jesus. Het eerste

was de vergeving schenkende liefde ; dit is de liefde die het leedwezen beloont. *Heere ! gedenk mijner, als gij in uw Rijk zult gekomen zijn*, had de boetvaardige roover gemompeld : en aanstonds geeft Jesus hem tot antwoord : *Voorwaar zeg ik u : Heden zult gij met mij in het Paradijs zijn*. Alles is, in dit antwoord, bewonderingswaardig. Den dag zelfs waarop de goede roover Jesus beleedigd, beschimpt, gelasterd had, vergeeft hem Jesus, ontvangt hem in genade en verheerlijkt hem. Welke raschheid in de vergeving ! En welke mildheid in de belooning ! zij zal met hem zijne glorie en zijn geluk, zijne vreugde en zijn koningrijk mededeelen : gezellen in het ongeluk, verwisselen zij op een en denzelfden dag hun kruis tegen eenen troon. Gelukkige boetvaardige roover ! uwen troon zult gij voor eeuwig bezitten. De eeuwen zullen voorbijgaan, de vlakke der aarde zal hernieuwd worden, gij, gij zult altoos heerschen en in der eeuwigheid de wellusten van het

Paradijs genieten ! In plaats van bittere tranen, eene onuitsprekelijke blijdschap ; in plaats van afgrijsselijke vervloekingen, zoetklinkende jubelkreten ; eene eeuwigheid van geluk in de plaats van eene eeuwige kastijding : ziedaar wat gij het HART van Jesus, de onuitputbare liefde van uwen God verschuldigd zijt ! En die belofte voldoet nog het HART van den goddelijken Meester niet : hij bevestigt haar met eed : *Voorwaar zeg ik u*. Alsof hij zeide : verdrijf alle onrust, dat de vreugde in uwe ziel weder terugkeere : ik bezweer het bij mij zelven : *Heden zult gij met mij in het Paradijs zijn*. O HART van Jesus ! wat is uwe liefde groot en uwe vergeving edelmoedig. En gij zijt altijd even rijk in vergeving en barmhartigheid. Ziet gij den mensch aan de voeten des priesters nedergekniel : de wegen der ondeugd heeft hij doorloopen en zijne ziel is met misdaden beladen..... Eene traan glinstert in zijne oogen ; hij doet de nederige belijdenis van zijne fouten....

De priester heft zijne hand op, en spreekt, in den naam van God een woord uit.... O wonder der genade! Die man die alhoewel tot heden aan de zonden verkocht en slaaf des duivels geweest is, zou, indien hij op dezen slond kwam te sterven, uit den mond des Heeren Jesus hooren : *hodie mecum eris in paradiso !* Kom en ik zal met u mijn paradijs en mijnen troon deelen ; Kom en de vreugden des Hemels zullen uwe ziel overstroomen !

Bij het kruis stonden zijne moeder, en de zuster zijner moeder, Maria, de vrouw van Cleophas, en Maria Magdalena. Als Jesus dan zijne moeder en den leerling, dien Hij lief had, daar zag staan zeide Hij tot zijne moeder: Vrouwe! ziedaar uw zoon! Daarop zeide Hij tot den leerling: Ziedaar uwe moeder! Dat is het derde woord van Jesus. In den persoon van Joannes vertrouwt mij Jesus aan Maria: Hij heeft mij gelijkelijk aangeboden, wanneer Hij met zijne gebroekene stem zeide: Vrouwe! ziedaar uwen zoon. O Maria! ontvang mij uit de door-

hoorde handen en uit het zieltogend HART van Jesus. Ik ben uw zoon. O! Moge ik niet te veel verschillen van hem die ons allen op den Calvarieberg vertegenwoordigde, van den geliefkoosden leerling! Moge ik gelijk Joannes, die aan den voet des kruises, den haat der Joden getart en zich openlijk voor den leerling van Jesus Christus verklaard heeft, mij nooit over Jesus en zijne Kerk schamen? Moge ik nog, gelijk Joannes, van de overweging van Gods woord mijne spijs en genoeg maken: gelijk hij, de maagdelijke leerling, den kostelijken schat van eene kuische ziel bewaren, en zooveel, ja meer dan de dood datgene duchten wat er de zuiverheid van zou kunnen bezwalken; gelijk hij op Jesus borst rusten, of liever dikwijls in de heilige Communie, de kloppingen van zijn aanbiddelijk HART gevoelen!.... Gelijk Joannes u, ô goddelijke Maria, uit Jesus-handen en HART ontvangen heeft, alzoo neem ik u voor mijne welbeminde Moeder aan. Alswan-

neer de wereld voor mij zal verdwenen zijn en de dood mij in de Eeuwigheid binnen geleid zal hebben, moge ik dan, na mijnen Heer en God te hebben aangebeden, zijne stem, u toonende, tot mij hooren zeggen : zoon ! ziedaar uwe moeder ! U zien, ô Maria, u beminnen ; gezamenlijk met u Jesus aanschouwen, beminnen en bezitten, zal, in den Hemel zelfs mijn geluk vergrooten !

Hejaas ! wat is het vierde woord des Zaligmakers somber ! De duisternissen bedekten, op dien stond, de aarde en Jesus, met luider stemme roepende : *Mijn God !* zeide Hij, *mijn God ! waarom hebt gij mij verlaten ?* O Jesus, welbeminde Zaligmaker ! de hemelsche Vader verlaat U, ondanks de oneindige liefde die Hij U toedraagt, Hij laat U tusschen de handen uwer vijanden, de ziel ten prooi aan de uiterste droefheid, uit hoofde van de zonden der menschen en bijzonder van de mijnen ! Ik ben de oorzaak van de verlatting die uw HART verscheurt : ik ben er

de oorzaak van !.... Vergiffenis, ô mijn Jesus, vergiffenis ! Voortaan wil ik U niet meer beleedigen : ik heb ondankbaarheid genoeg , plichtverzuimenissen genoeg getoond. O mijn God, ik zweer U, aan den voet des kruises nedergekniel, getrouwheid tot den dood toe !

Maar ik hoor Jesus, met eene zwakke stem, kermen; — en dit is zijn vijfde woord : *ik heb dorst !* O mijn God, ik weet het, gij dorst naar mijne ziel ! Na U tot uwen hemelschen Vader gekeerd te hebben, wendt gij U tot de menschen, en zegt : *ik heb dorst* naar uwe zaligheid, ik dorst naar uw welzijn, ik dorst naar uwe zielen. Zult gij ook het hoofd omkeeren, en zal uw HART onmeêdoogend blijven?... O mijn Jesus ! mijne ziel naar dewelke gij dorst, ik schenk ze U, zij behoort U toe. U wil ik voortaan alleen geheel mijne liefde schenken.

Heiliglijk vermetel zijnde, darf ik mij uwe twee laatste woorden toe eigenen en U zeggen : *Het is volbracht !* Mijne offering

is volvoerd, mijn besluit gevestigd : daar God uit liefde voor mij op de wereld heeft willen geboren worden, leven en sterven, wil ik Hem het overige mijns levens, dat mij misschien weldra ontsnappen zal, niet meer bestrijden. Ik verwacht van U, ó mijn Jesus, de genade om altoos deze plechtige verpanding die ik met U aanga, getrouw te blijven. *Vader ! in uwe handen beveel ik mijnen Geest.* Geleid en gewaardig U hem te verlichten !

Moge ik, ó mijn God, in deze gesteltenissen sterven ! Ik smEEK er U om, in naam van U zelven, en van het HART van Jesus die weldra zijn laatste druppel bloed gaat vergieten. Ha ! indien het zoo is, zal mijne ziel, terwijl mijn lichaam in afwachting van de verrijzenis des jongsten dags, aan de aarde toevertrouwd zal zijn, voor altijd vrij, tot de vroolijke gewesten des Hemels opklimmen en tot U, ó mijn God wederkeeren om in eeuwigheid gestadig te herhalen : *Christus heeft mij bemind en zich voor mij overgeleverd.* Ja,

ô God van liefde, uit liefde hebt gij mij geschapen ; uit liefde hebt gij mij vrijgekocht ; uit liefde verheerlijkt gij mij : ô liefderijke God ! wees in eeuwigheid gezegend !

Toepasselijk besluit.

Zich voor altijd, tot erkentenis voor de offerande van het kruis met ziel en lichaam aan Jesus toewijden.

VEERTIGSTE DAG.

PAASCHAVOND.

ONZE HEER JESUS CHRISTUS IN HET GRAF.

(Evangelie volgens den H. Mattheüs, XXVIII, 1-7.)

Na de dagen van grooten rouw en smartelijke gemoedsbewegingen, bereidt ons de Kerk, die altijd voorzichtige en aandachtige Moeder, van aan den Paaschavond, tot de vreugden en triomfen der Verrijzenis van haren Echtgenoot. In het

Evangelie van dezen dag , doet zij ons kennen dat heilige vrouwen , *na den Sabbath bij het aanbreken van den dag, kwamen om het graf te zien, dat er eensklaps eene groote aardbeving ontstond ; dat een Engel des Heeren uit den Hemel daalde en toegetroden zijnde, den steen afwentelde en daarop ging zitten. Zijn gelaat was als een bliksemstraal, en zijn kleed wit als sneeuw, En van vrees voor hem beefden de wachters en werden als dooden. De Engel sprak en zeide tot de vrouwen. Vreest gij niet ! want ik weet, dat gij Jesus, den gekruisigde, zoekt. Hij is hier niet ; want Hij is opgestaan.*

De heilige vrouwen, zoo spreekt het Evangelie, *kwamen om het graf te zien. Mijne ziel, volg Jerusalem's dochters naar het graf van Jesus Christus ! Ja, want de Goddelijke Zaligmaker heeft mij, ter uitzondering der zonde, in alles willen gelijken : Hij heeft willen geboren worden, lijden, sterven ; Hij heeft geen afschrik gehad van de stilte des grafs, noch geweigerd, in den schoot der aarde begraven te*

worden. Van den Hemel tot de kribbe, van de kribbe tot het kruis, van het kruis tot het graf, dat zijn de uit liefde voor mij volbrachte stapelplaatsen van vernedering !... O! een dag zal mij gezegd worden : *daal in het graf en zit neder in het stof : blijf in eene gedurige stilte en tred in de duistere gewesten* (1). Dat vonnis, hetwelk ik eens hooren zal, verstijft het bloed in de aderen en vervult mijne ziel met angst... O Jesus! van dit oogenblik aan aanvaard ik dat vonnis: het is rechtvaardig en billijk! De Oorspronk des levens heeft zich aan de beheersching des doods onderworpen, ik, stof en asche, ik onderwerp mij op mijne beurt en ontvang het als *het loon der zonde*.

Jesus'graf was een *roemrijk graf*. De dood heeft Christus'ziel van zijn lichaam gescheiden, doch de Godheid is met beide vereenigd gebleven. De Joden hadden het graf verzegeld en het met de wachten

(1) *Descende, sede in pulvere; non est solium filie Chaldæorum; sede tacens et intra in tenebras.* (Isaïas 47 1,5.)

verzekerd. Nuttelooze behoedzaamheden die de barmhartige inzichten des Heeren niet zullen tegenhouden! Jesus'ziel schitterend van de glorie der Godheid, daalde in het voorgeborgt der helle. Daar werden ontelbare geesten gevangen gehouden, hunne verlossing afwachtende en zuchtende naar de aanschouwing van het Paradijs: dit waren behalve de Aarstvaders en Profeten, al de Rechtvaardigen der aarde, van Adam tot den H. Joseph. Welke vreugdekreten begroeten de nederdaling des Zaligmakers in het voorgeborgt! Met welke ontploffing van erkentenis wordt het blijde nieuws van hunne aanstaande intrede in den Hemel ontvangen....! O mijn beminnelijke Zaligmaker! hoe zou ik kunnen vergeten, dat vele zielen — en onder hen, zielen die mij wel dierbaar zijn — misschien lang, ver van U, in dit ander voorgeborgt, dat men Vagevuur noemt, verblijven moeten! In naam van de liefde die U heeft doen sterven en ter Helle nederdalen, ontferming voor die

zielen, ontferming, ô mijn God ! De Kerk heft heden het vroolijk *Alleluja* aan : in den Hemel weerklinkt het gestadiglijk : moge een groot getal zielen van het Vagevuur zich met de inwoners des Hemels vereenigen en om nooit meer te eindigen, den lofzang en het *Alleluja* van het vaderland zingen.

Terwijl Jesus'ziel de heilige zielen van het voorgeborgt verheugde, veranderde, zijn in het graf opgesloten lichaam, van gedaante. Het Goddelijke licht bestraalde de grafstede en verspreide er den glans des Hemels. Het levenloos en gekwetst lichaam des Zaligmakers bekleedde zich met onsterfelijkheid en met licht en snelheid begaaft zijnde zal het voortaan over stof en ruimte zegevieren ; de wonden heelden toe.... Alleen de wonden zijner handen en voeten weerstonden aan de herstellende bewerking. God zij er voor geloofd ! Jesus heeft zijne handen ten Hemel verheven om onze vergeving af te smeeken ; op het kruis houdt Hij ze uitge-

strekt als om de menschen te omhelzen. Zijne voeten hebben Hem overal, waar eene droefheid te troosten, een ziekte te genezen, een verloren schaap tot den schaapstal terug te leiden was, gedragen. En zijn HART! Ha! zijn HART heeft slechts van liefde geslagen! Bewaar ze, ô Jesus, die glorierijke teekens; zij zijn het kenmerk uwer macht en verkondigen de uitgebreidheid uwer liefde.... Weldra zal de ziel des Zaligmakers zich met zijn verheerlijkt lichaam vereenigen, en Jesus zal zich uit den rots verheffen, en dat zonder den steen te verbrijzelen, zonder het zegel te breken; geëijk hij uit Maria's schoot gekomen is, zonder den maagdelijken glans zijner Moeder te verduisteren, zoo zal Hij zijne opvlucht nemen uit de grafstede, zonder den steen te verbreken... De hemelsche vader dit ziende zal zich tot zijnen over den dood zegepralenden en met een nieuw en roemrijk leven bezielenden Zoon neigen en Hem zeggen: *Gij zijt mijn Zoon: heden heb ik U weder verwekt*

tot een leven van roem en onsterfelijkheid!

Jesus nauwelijks verreezen zijnde, deed Hemel en aarde beven. *Er ontstond eene groote aardbeving; en een Engel des Heeren daalde uit den Hemel: en toetreden zijnde, wentelde hij den steen af, en ging daarop zitten.... En van vrees voor hem beefden de wachters en werden als dooden....* Jesus die van het kruis af kon komen, maar dit om het werk der Verlossing te voleindigen niet gewild heeft, Jesus zegeviert over zijne vijanden: Zie! daar staat ze ontroerd, ondanks hunne groote menigte, in weerwil van hunne macht, niettegenstaande hunne schrandere listigheden en hunne bruisende gramschap.

Godes Kerk! gij die bij het zien der versmadingen van uwen Goddelijken Echtgenoot gezucht en weeklachten hebt doen hooren, ja, doe het zegepralend lied en den blijden lofzang weerklinken. *Alleluja! De heer is verreezen! Alleluja!*

Wil ik mijne stem met de stemmen der ware kinderen der Kerk vereenigen,

alsdan moet ik ook hernieuwd worden. O! ik kan de grafstede des Zaligmakers niet verlaten. In de Kerk is eene andere grafstede, eene geestelijke grafstede : de biechtstoel ! Ik moet tot hem naderen. Ik moet er sterven aan den ouden mensch ; de begeerlijkheden, de zinnelijke lusten, den haat, de ongerechtigheden, de duizende doodskiemen die ik in mij draag, begraven ; ik moet er in het hart des priesters, Gods vertegenwoordiger, mijn ellendig en met wroeging en onrust beladen hart ledigen. Misschien zal ik verlegen zijn om te zeggen hetgeen ik niet gevreesd heb te doen ! Maar waarom beschaamd zijn ? De biechtstoel is eene grafstede : van al de ongerustheden en schandvlekken, die er ooit neergelegd zijn, is er van eeuwen heen niets uitgekomen. Ha ! dat ik hem dus met een diepbedroefd hart en rechtzinnige lippen nadere : voor alle menschen, die van goeden wil zijn, is de biechtstoel eene grafstede, waaruit men verrijst en waar het leven der genade

weder in onze ziel loopt.

Maar dit is niet genoeg. Uwe liefde, ô mijn God! laat mij verhevenere gedachten opvatten, grootere verwachtingen koesteren. Zijt gij het Paaschlam niet, Heere? Geeft gij U niet aan ons in de heilige Communie? Dank de oneindige Goedheid, kunnen mijne borst en hart de levendige grafstede worden van den Heer Jesus! De heilige vrouwen van Jerusalem hadden reukwerk voorbereid om het aanbiddelijk lichaam te balsemen: O Jesus! ik zou U den geur van een waar Christelijk leven willen opofferen. Breng gij zelf in mij deze gelukkige herscheping voort. O Jesus! die door de Communie in mijn hart nederdaalt, ô! trek het tot U, dat arm hart, dat ik de *goederen* zoeke van daar boven, waar Christus aan de rechterhand van God gezeten is. Dat ik smake *hetgeen daar boven, niet wat op de aarde is!* Dat ik dood weze aan de wereld en voortaan mijn leven met Christus in God vereenigd blijve!

Toepasselijk besluit.

Eene goede paaschcommunie doen, die het begin zij van een nieuw en waar christelijk leven.

BIJVOEGSEL.

Wij doen de *christelijke overwegingen* voor al de dagen der Vasten van een groot getal gebeden en godvruchtige oefeningen volgen ter eere van het smartelijk Lijden Onzes Heeren Jesus-Christus: wij hopen daardoor de vrome zielen aangenaam en nuttig te wezen. De godsvrucht tot de smarten van Christus is den Christene harten altoos dierbaar geweest; moet zij het niet op eene bijzondere wijze zijn gedurende den heiligen Vastentijd? Weshalve hebben wij, in de voorgaande *christelijke oefeningen*, aan de bewogene herinneris der geloovigen de verschillende tafereelen van het bloedig tooneelspel des Lijdens trachten voor te stellen. Om volkomenlijker aan de verlangens der vrome zielen te beantwoorden, bieden wij hun hier ontwerpen aan van gebeden en godvruchtige oefeningen, die zeer geschikt zijn om hunne erkentenis en liefde jegens

hunnen goddelijken Zaligmaker meer en meer te doen aangroeien. Wij hebben ze bij voorkeur aan de geschriften der heilige en godvruchtige schrijvers van de Orde der Predikheeren ontleend. Sedert zijnen roemrijken patriark, den H. Dominicus, die uren lang voor het beeld van den gekruisigden Jesus in aanbidding bleef verslonden, en in deze aanschouwing den iever voor de zaligheid der zielen putte, waarvan hij vervuld was; sedert den H. Thomas van Aquinen, zijnen grooten Leeraar, die bekende meer voor het kruisbeeld dan in de boeken geleerd te hebben; heeft de Orde der Predikheeren, ten alle tijden, in de Kerk, door eene vurige godsvrucht tot het Lijden van Gods Zoon, uitgeschitterd. Het zal voldoende zijn te doen herinneren, dat op honderd en veertig die, volgens de bekende geschiedenis, met de heilige wonden van Jesus begunstigd geweest zijn, zestig aan de Orde van den H. Dominicus toebehooren, en dat de eerste die in het Westen openlijk eenen

Kruisweg opgericht heeft, de Gelukzalige Alvares van Cordua is, Belijder van de Orde der Predikheeren. Bovendien zal de lezer door de volgende gebeden over de heilige vurigheden dier minnaars van den gekruisigden Jesus oordeelen.

Gebed van den H. Pius V aan den gekruisigden Jesus.

Jesus Christus, mijn gekruisigde Heer, Zoon der Gelukzalige Maagd Maria, open uwe ooren en aanhoor mij, gelijk uw Vader U op den berg Thabor aanhoord heeft. Onze Vader, Wees gegroet, Geloof.

Jesus Christus, mijn gekruisigde Heer, Zoon der Gelukzalige Maagd Maria, open uwe oogen en aanzie mij, gelijk gij uwe beminde Moeder, door hare droefheid verslonden van het kruishout aanschouwdet. Onze Vader, Wees gegroet, Geloof.

Jesus Christus, mijn gekruisigde Heer, Zoon der Gelukzalige Maagd Maria, open uwen mond en spreek tot mij, gelijk eertijds aan den H. Joannes, toen gij hem

voor zoon aan uwe Moeder schonkt. Onze Vader, Wees gegroet, Geloof.

Jesus Christus, mijn gekruisigde Heer, Zoon der Gelukzalige Maagd Maria, open uwe heilige armen en omhels mij, gelijk gij ze op het kruishout opendet om het gansche menschdom te omhelzen. Onze Vader, Wees gegroet, Geloof.

Jesus Christus, mijn gekruisigde Heer, Zoon der Gelukzalige Maagd Maria, open uw HART, ontvang het mijne en schenk mij hetgeen ik U vraag, indien zulks, met uwen wil overeenkomt. Onze Vader, Wees gegroet, Geloof.

Ander Gebed aan den gekruisigden Jesus,

van de H. Catharina van Siena.

O eeuwige waarheid ! welk is uwe leer, en welk pad moeten wij volgen om tot uwen Vader te komen ? Ik ken slechts dien weg alleen, welken gij door uw kostbaar bloed gebaad, en door de wonderbare deugden uwer vurige liefde verzekerd

hebt. Dat is heden onze weg, ó afgrond van liefde! Ik smeeek uwe barmhartigheid af, schenk mij de genade om uwe waarheid met een eenvoudig hart te volgen; geef mij eenen gedurigen lust om voor U de pijnen en folteringen te lijden. Geef aan mijne oogen, ó Vader, bronnen van tranen, opdat ik voor de gansche wereld, maarvooral voor de Kerk, uwe echtgenoot, uwe barmhartigheid bekomme. Heere! ik heb gezondigd, ontferm u mijner. Amen.

Groeting toegestuurd aan al de leden van den lijdenden Jesus. (1)

Ik groet u, zeer teergevoelige leden van mijnen Heer Jesus Christus, die gedurende het lijden, voor onze zaligheid, zoo zeer en zoo vreemde smarten geleden hebt. Ik groet u, eerwaardig hoofd van mijnen Jesus, die voor ons met doornen zijt gekroond geweest en met het riet zoo onmenschelijk geslagen. Ik groet u aanbiddelijk wezen, die voor ons met spuwsel

(1) Dit gebed is getrokken uit de *Goede Week van de Orde der Predikheeren*.

bezoedeld en door kaakslagen zijt geschonden geweest. Ik groet u zeer teedere oogen mijns Zaligmakers, voor ons geheel met tranen bevochtigd. Ik groet u, heilige mond, zoet gehemelt, met gal en edik gelaafd. Ik groet u goddelijke ooren, voor ons door smaad en beschimpingen bedroefd. Ik groet u, koninklijke hals, voor ons met slagen overdekt, zeer heilige schouders, voor ons gegeeseld. Ik groet u, geeërbiedigde handen, eerbiedwaardige armen, die voor ons op het Kruis zijt uitgestrekt. Ik groet u, goddelijke borst, die gedurende het lijden voor ons zijt verbroken geweest. Ik groet u, eerwaardige knieën, die voor ons gewond en zoo dikwerf in het gebed gebogen geweest zijt. Ik groet u, aanbiddelijke voeten, voor ons met nagels doorboord. Ik groet u, roemrijke zijde, voor ons door den soldaat met eene lans doorstoken. Ik groet u, lichaam van Jesus, voor ons geheel aan het kruishout gehecht, met wonden overdekt, gestorven en begraven. Ik groet u,

HART duizendmaal zoeter dan de honigrijke tempel van de hoogverhevene Drievuldigheid, die voor ons op het Kruis geopend zijt geweest. Ik groet u, driemaal heilige ziel van Jesus Christus, dat tot den dood toe bedroefd zijt geweest. Ik groet u, zeer kostbaar bloed, dat met zooveel overvloedigheid uit Jesus'wonden gestroomd hebt. Ik groet u, aanbiddelijke wonden mijns Zaligmakers, liefdepanden, prijs onzer verlossing, die eertijds Jesus in zijn lijden kwelde, en nu in den Hemel als zooveel flikkerende sterren schittert. Ha! prent mijnen naam in uwe wonden, goede Jesus; verberg mij in die geheiligde schuilplaats, opdat ik er voor de oogen der bekoorders verdoken weze. Gewaardig u, door de verdiensten en de wonden uwer goddelijke leden, mijne ziel, alswanneer zij op het punt zal zijn deze aarde te verlaten, die onschuld te schenken welke gij door de smarten van elk uwer leden voor de Kerk bekomen hebt. Amen.

*Overwegingen gedurende de drie uren van
Jesus Christus doodstrijd op het kruis,
door den Gelukzaligen Henricus Suso.*

1° O ! mijn zeer zoete Jesus, herinner
U den stond waarop gij op den schande-
lijken boom des kruises werd verheven ;
alswanneer uwe zoo zachte en zoo schitte-
rende oogen, hunne schoonheid en glans
verloren ;

2° Wanneer uwe goddelijke ooren zich
met beschimpingen, bespottingen en ver-
wenschingen vervulden ;

3° Wanneer uwe allerzuiverste reuk
door stinkende geuren werd aangetast ;

4° O Jesus, vergeet vooral dien uit edik
en gal samengestelden afgrijsselijken
drank niet, die met zijne bitterheid uwen
mond, uwe tong en uw gehemelt laafde.

5° Vergeet de pijnlijke wonden niet
die uw zoo teeder gevoel folterden ;

6° Gedenk U ook, mijn goede Jesus,
hoe dat uw heilig hoofd, ter oorzaak van
de hevigheid der pijn en marteling des

kruises, gedurende drie doodelijke uren, zonder steun, zonder macht, in de bezwaarlijkste houding was ;

7° Hoe dat uw zoo witte en schoone hals, wreedelijk gewond en heen en weër getrokken werd ;

8° Maar, bovenal, ô de waardigste en de beste onder de vrienden, herinner U, hoe dat uw aangezicht alsdan overdekt was met vuiligheden en fluimen, welke al het bloed, dat uw wezen overstroomde, niet afwasschen kon ;

9° Uwe zoo heldere en schoone kleuren waren door de bleekheid des doods verplaatst geweest ;

10° Ha ! hoe zijn die liefalligheden en schoonheid van geheel uw Goddelijk lichaam, te midden dier wreede kwellingen verdwenen !

GEBED.

O mijn Jesus, zoo verscheurd, zoo gefolterd, moget gij, tot herinneris van al uwe smarten, moget gij mijne oogen van de

beuzelachtigheden en wereldsche ijdelheden, mijne ooren van de fabels en nuttelooze gesprekken, mijnen reuk van de zinnelijkheid der geuren, mijnen smaak van het uitgekozene der spijzen en overtolligheden in het eten en drinken, mijn gevoelszin van al de onnoodige zorgen en teederheden des lichaams bevrijden.

O! wanneer zal ik over mijne zinnen zegepralen! wanneer zal ik waarlijk de kwellingen en het ongemak des lichaams beminnen; wanneer zal ik mij zelven verachten; wanneer zal ik mijne begeerten en zinnelijke wellusten kruisigen en vertrappen, de vermaken der wereld en des vleesches in afschrik hebben? O wie zal mij verkrijgen in U alleen, ô mijn Jesus, die voor mij geleden hebt en gestorven zijt, mijn geluk te smaken? Ha! maak door de kracht uws bloeds, dat al de zienbare en lichamelijke dingen mij gering en verachtelijk, gelijk zij in der waarheid zijn, toeschijnen, dat ik begripe hoe onwaardig zij aan mijne ziel zijn, en

dat al de ijdelheden des tijds mij slechts tegenzin en afschrik inboezemen.

1° Zeg aan mijn hart, ô allergoedertierenste Zaligmaker, welke uwe smarten waren, als men U de rechterhand met vreeselijke hamerslagen doorboorde ;

2° Als men de beenderen brak en de aderen uwer hand verscheurde ;

3° Als men uwen rechterarm met geweld op het kruis uitstrekte ;

4° Als men dit insgelijks met uwen linkerarm deed ;

5° Welk uwe zoo hevige pijnen waren, toen men uwen rechtersvoet doorboorde ;

6° Toen men dezelfde foltering aan uwen linkersvoet deed lijden ;

7° Herinner U uwe bezwijming, uwe uitgeputheid, uwen doodstrijd ;

8° Toen uwe verzwakte beenen geheel bevend waren ;

9° Ha ! hoe zou men kunnen vergeten, ô mijn stervende Jesus, met welke bar-

baarschheid men uwe zoo teedere lidmaten aan het kruis klonk ?

10° En hoe uw kokend bloed met stroomen uit uwe aderen vloeide en geheel uw lichaam overdekte ?

GEBED.

O Jesus, verscheurd, verlaten, geef, door de verdiensten uwer onuitputbare geduldigheid, dat ik, in voor- en tegenspoed altoos gelijkmoedig, bedaard, beweegloos blijve, alsof ik met U op het kruishout genageld ware. Vestig mijn vermogen en krachten op het kruis, mijn verstand en mijnen wil vooral, zoodat ik voortaan slechts het kruis alleen begrijpe en be-
minne, dat ik nooit de genegenheden der wereld en de genocgens des lichaams zoeken en er in mij geen enkel lid wezen, dat op zijne wijze uwen dood niet overwege en uw allerminnelijkst Lijden niet getrouw verbeelde.

1° O Jesus verheerlijkt, gheueg, hoe dat

uw zoo bloeiend en schoon lichaam, wanneer gij op het kruis, niemand had om U bij te staan, mager, verdroogd, gevoelloos werd en niets meer dan huid en beenderen had ;

2° Geheug hoe wreedelijk uwe schouders door het grof hout des kruises gekwetst werden ;

3° Hoe uw met bloed bezoedeld lichaam op zich zelve instortte ;

4° Geheug al uwe wonden, al uw bloed, al uwe smarten ;

5° Maar vergeet niet, ô mijn gekruiste Liefde, de liefde van uw zoo brandend HART, geheug met welk geluk gij voor mij zooveel smarten verduurd hebt.

GEBED.

O allerzachtmoedigste Heer Jesus, moedig mijne ziel aan en versterk haar door die berooving van alle hulp, die gij verduurd hebt, door die zoo gevoelige verlating ; en dat de verscheuring uwer schouders op de ruwe schors des kruises,

in mijne ziel de inwendige rust en den vrede des harten en des geestes doet ontstaan. Dat de nederbuiging uws lichaams naar de aarde de zwakheid mijner ziel ondersteune; dat uwe kwellingen de mijne genezen en het vuur uwer liefde mijne ziel verwarme en door de vlammen eener brandende liefde ontsteke.

1° Vergeet niet, ô Woord Gods, vermaak en gehoond, ô mijn Jesus, vergeet niet met hoeveel beschimpingen verachtingen, smaad, verwenschingen, uwe vijanden u overladen, toen gij op het punt stond van in uwe uiterste droefheden den geest te geven;

2° Vergeet de gebaren en woorden niet met dewelke zij u beschimpten;

3° In de benauwdheden van uwen doodstrijd, namen zij U voor eenen misdadiger die te recht stierf, voor eenen versmadelijken, eenen goddeloozen mensch;

4° Zij aanschouwden U voor de schande van het menschelijk geslacht;

5° En gij, gij beminde hen uit ganscher harte, gij aanriep uwen Vader voor hunne zaligheid ;

6° Zeg mij, ô mijn Jesus, zoo vernietigd, zoo verlaagd, welk was uwe kwelling, als wanneer gij tusschen twee roovers gekruist, en als de grootste booswicht en goddelooze aanschouwd wierdt ?

7° Wat dacht gij, onschuldig Lam, wanneer de aan uwe linkerzijde gekruiste roover zelf U veroordeelde en U verachtte ?

8° Maar herinner U voor mij, ô Jesus, uwe barmhartigheid jegens den aan uwe rechterzijde gekruisigden roover, toen hij U als God erkende onschuldig verklaarde en U smeekte en aanbad ;

9° Gij hebt hem met uwe doorboorde handen gezegend, gij hebt hem al zijne zonden kwijt gescholden :

10° Gij hebt hem het Paradijs beloofd ; gij hebt gewild dat hij met U in de glorie ware.

GEBED.

O Jesus, leer mij, door uw Kruis, de

beschimpingen , de lasteringen , den
smaad, de oneer, de verachting mijner
vijanden geduldig verdragen; schenk mij
de genade om hen oprecht te beminnen
en hen voor U altoos te verontschuldigen.
O onuitputbare bron van goedheid, ô
allerminnelijkste Jesus, zie, ik offer uwen
onschuldigen dood aan uwen hemelschen
Vader op, voor de ontelbare zonden waar-
mede ik mijn leven bezoedeld heb, en
vereenig mij met den goeden roover om
uwe barmhartigheid nederig af te smee-
ken. *Memento, memento, obsecro, mei, in
regno tuo. Ne me condemnes pro erratis
meis; remitte mihi quidquid unquam male
gessi. Aperi mihi caelestem Paradisum.*
Gedenk u, ik smeeek u, gedenk u mijner
in uw rijk: veroordeel mij niet om mijne
dwalingen. Vergeef mij al mijne bedre-
vene feiten. Geef mij plaats in uw Paradijs.

—

1° Herinner U, ô Jesus, zoo goed en zoo
verlaten, hoe gij, in uwe uiterste ure, op

het Kruis, uit liefde voor mij van al de menschen zijt verlaten geweest ;

2° Uwe beste boezemvrienden wilden U, nooit schijnen ontmoet te hebben, en behandelden U als eenen vreemdeling, eenen ongekende ;

3° Herinner U, hoe gij daar op het kruis moedernaakt en venietigd waart ;

4° Gij waart zoo zwak en zoo uitgeput van krachten, dat uwe oneindige macht vernield en verloren was ;

5° Uwe vijanden behandelden U onmeedoogelijk, zonder omzichtigheid, gelijk een wild dier dat men villen moet ;

6° Ha ! geheug vooral, bemiunnenswaardige Jesus, uwe oneindige droefheid die uw hart overstroomde, wanneer gij aan den voet des Kruises, uwe arme Moeder zaagt, wier ziel verscheurd was door de benauwdheden, waarvan gij alleen de bitternis kende ;

7° En gij ontwaardet hare tranen en droefheid's gebaren ;

8° Gij hoordet hare zuchten en jammerklachten ;

9° En in den uitersten stond uws doods, op de wreede ure der scheiding, beveeldet gij haar aan uwen leerling, opdat hij voor haar zorg droeg en gelijk eene moeder eerde ;

10° Gij gaaft haar den H. Joannes tot zoon, opdat hij U in hare moederliefde vervangdet.

GEBED.

O mijn Jesus ! aanbiddelijk voorbeeld van alle deugden. Oneindige wijsheid, Almachtige God, wisch met uw bloed uit mijn hart alle liefde tot vergankelijke dingen, alle overdrevene verkleefdheid die ik voor mijne ouders en vrienden kan hebben, alle onrust, alle nuttelooze en lichamelijke zorg. Maak mij sterk en moedig tegen de duivels die mij bekoren, en zachtmoedig jegens de menschen welke mij vervolgen. O Jesus zoo goed, zoo minnelijk ! Prent op eene onuitwisch-

bare wijze uw smartelijk Lijden in het diepste mijns harten, dat uw dood al mijne gebeden en werken verlichte ; dat ik de voorbeelden uwer allerheiligste Moeder en uws geliefkoosden leerling navolge.

1° Gij, ô Maria ! herinner u die onuitsprekelijke droefheid die u gelijk een zwaard doorstak, wanneer gij uwen eenigen Zoon bleek, misvormd, in de benauwdheden des doods, aan het Kruis zaagt hangen ;

2° Wanneer gij bemerkte dat Hij uwe borst, uwen schoot, uwe verzorgingen noodig had, en gij Hem niet kondet te hulp komen ;

3° O troostelooze Maagd ! zeg mij, ik bid u, welk uwe smart was, wanneer gij Hem allengskens zaagt verzwakken en sterven ;

4° Vertel mij één voor één de tranen die gij alsdan storttet ;

5° Wanneer, Hij op het Kruis u door zijne blikken en woorden vertroostte ;

6° Ha ! hoezeer moesten de klachten die Hem de dorst en de verlating zijns Vaders veroorzaakten U verscheuren !

7° Herinner aan mijn hart, ô allerheiligste Maagd, uwe pijnlijke gebaren, die in staat waren de rotsen te bewegen ;

8° Toen gij armen en handen uitstrektest om Hem te helpen, en dit niet kondet ;

9° Als uw, door droefheid overstelpt lichaam, zijne krachten verloor, en gij ter aarde vielt en herviel ;

10° Maar vooral, ô troostelooze Moeder, openbaar mij de pijnen die gij gevoeldet, wanneer gij al weenende het bloed uws Zoons dat in overvloed langs het Kruis afliep, omhelsdet.

Gebed tot Maria.

O! ja, Moeder van alle genade, Koningin van liefde, dat uwe moederlijke teederheid mij in al de stonden mijns levens geleide ; dat uwe almachtige barmhar-

tigheid mijne bescherming en verdediging weze bij mijnen laatsten zucht ; tot die ure, ô goedertierenste Maagd, noodig ik u dag en nacht uit ; voor dien uitersten stond wil ik u, geheel mijn leven getrouwelijk dienen : zijne gedachte alleen verschrikt mijn hart en verstijft mijn bloed in mijne aderen ; mijne gebeden en smeekingen zullen alsdan ophouden, en ik zal niet meer weten hoe hulp vragen. Ook, ô Maria, onuitputbare bron van barmhartigheid, werp ik mij, al weenende, voor uwe voeten, en smeeek u, uit den grond mijns harten mij in mijnen laatsten stond bij te staan, opdat geen vijand mij moge hinderen. Neen, ik zal nooit wanhopen, zoo gij mij redden wilt. O mijn eenige hoop, verdedig mij alsdan bij het zien der helsche geesten en hunne machten ; versterk mij in mijne verslagenheid ; doe met uwen zachten blik de krachten, die bij mij de naking des doods verlaten zullen, herleven ; reik mij de hand, en ontvang mijne ziel met teeder-

heid, om ze frisch en gezond aan mijnen Verlosser en Rechter aan te bieden.

1° Goedertierenste Jesus, die de vreugde uws Vaders zijt, wees indachtig dat gij niet alleen in uw lichaam doodelijke smarten verduurdet, maar dat ook uwe ziel in de verlating was en in de berooving van alle menschelijke en goddelijke vertroosting ;

2° En uwen Vader met eene klagende stem aanriep :

3° En U in die zoo diepe droefheid volmaaktelijk aan zijnen wil overliet.

4° O allerbeste, allerminnelijkste Zaligmaker vergeet dien brandenden dorst niet die U de verzwakking uws lichaams en de uitgeputheid uwer leden veroorzaakte.

5° En wanneer de kwelling des dorsts U deed sterven, bood men U eene spons vol gal en edik aan ;

6° Maar herinner voornamelijk, o wel-

beminde Jesus, dien anderen dorst van uwe oneindige liefde die U het bloedig werk onzer verlossing deed volbrengen ;

7° Wanneer gij op het kruis gezegt hebt: Het is volbracht: *Consummatum est*;

8° En op den stond van te sterven, bevoolt gij nederig uwen geest aan God.

9° Ja, uit liefde voor mij, hebt gij, na zooveel smarten in uw HART en folteringen in uw lichaam onderstaan te hebben, uwe allerzuiverste ziel van haar sterfelijk bewindsel gescheiden.

GEBED.

In den naam van die liefde, O allerzoetste Jesus, houd mij gezelschap in mijne bedruktheden en aanhoor goedgunstig en barmhartiglijk de kreten van mijn mistroostig hart. Maak mijnen wil in alles aan den uwen gelijk ; blusch in mij den dorst der tijdelijke en ontvluchtende dingen ; ontsteek, integendeel, in mijne ziel eenen brandenden dorst naar geestelijke en hemelsche goederen. Dat

uw drank van gal en edik mijne beproevingen in zoetheden en wellusten verandere ; verleen mij om, na mijne zinnen onderworpen te hebben, zonder mij ooit van uwe gehoorzaamheid te verwijderen, tot den dood toe te volharden. Heden, alsof ik op het punt was van te sterven, beveel ik mijne ziel in uwe voor mij doorboorde handen, en smeek U, ô goeder-tierenste Jesus, haar met goedheid en barmhartigheid te ontvangen. Verzeker aan mijne ziel, eenen gelukkigen overtocht naar de eeuwigheid ; dat uw smartelijke dood waarde geve aan mijne zoo kleine en onwaardige daden, en dat ik, door uwe verdiensten, van alle fouten en straf ontslagen, de wereld verlate.

1° Herinner U, ô Heer Jesus, die wreede lans die uw reeds koud en levenloos hart doorstak ;

2° Wanneer uit die opene wonde een koudverstijfd bloed kwam ;

3° Wanneer uw gewond hart eene bron van levend water werd ;

4° O! Jesus, met hoeveel pijnen en smarten hebt gij mij vrijgekocht!

5° Met welke liefde en welke barmhartigheid, hebt gij mij aan de eerste vrijheid der goddelijke genade wedergegeven!

GEBED.

O teedere Jesus, verander mijn arm hart in uw aanbiddelijk HART; dat de diepe wonde uwer geopende zijde mij verdedige en mij van al mijne vijanden redde; dat het verlevendigend water dat gij vergoten hebt, mijnen geest zuivere en mij van al mijne zonden wassche. Dat uw verstijfd bloed mij verlevendige; dat het zijne schoone kleur aan mijne ziel geve en haar met genaden en deugden versiere. Dat pijnen en smarten uw HART aan het mijne hechten en het mij altoos goedgunstig maken. Dat die heilige en verliefde vreugde die gij gehad hebt om mij de kostbare vrijheid van het goed weder te geven, over mij zegeviere en

mijn hart dwinge altoos met uw zoo minnelijk, zoo heilig, zoo edelmoedig HART vereenigd te blijven.

1° O verblindende luister van het eeuwig licht, o mijn Jesus, wanneer ik U levenloos zie, wanneer ik uw lichaam verstijfd op de knieën uwer arme Moeder, aanschouw, wanneer ik met haar, aan den voet des kruises, U omhels en uwe levenlooze leden tegen mijn hart druk, dan beweene ik uwe dood; maar loof en zegen uwe oneindige liefde. Blusch in mij de vlammen der begeerlijkheden en de hevigheden mijner begeerten en driften.

2° O allerzuiverste spiegel der opperste Majesteit, wat zijt gij verduisterd en bezoedeld. Dat uwe pijnen en goddelijke misvormigheden mijne ziel van hare vlekken en bezoedelingen zuiveren.

3° O schitterend afbeeldsel van de goedheid Gods, uwen Vader, wat zie ik U veracht, verlaagd, vertrapt! O mijn Jesus hernieuw, door die schoonheden uwer

genade het bedorven en verloren beeld mijner ziel.

4° O Lam, de onschuldigheid zelve, hoe wreed zijt gij behandeld en verscheurd geweest ! Voldoe God voor mij, en heilig door uw offer mijn nutteloos en schuldig leven.

5° O Koning der koningen, Heer der heeren, wat zijt gij vernederd, verootmoedigd ! Ik beweene al die oneer, ik bemin U, ik aanbid U, ik omhels U in uwe goedheid en uwe dood. Wanneer de dood ook om mij zal komen, ontvang mij dan in de armen uwer barmhartigheid en liefde ; bekroon mij met vreugde en roem, en geef mij deel aan uw eeuwig leven.

Gebed tot de H. Maagd Maria.

1° O allerheiligste Maagd Maria, herinner u de onuitsprekelijke droefheid die uw hart overstelpte en brak, wanneer men het bloedig lichaam uws Zoons aan uwe omhelzingen ontrukte ;

2° Herrinner u uwe droefheid, wanneer gij Jesus'grafstede, die men toesloot en zegelde, verlaten moest ;

3° Wanneer gij onder den last uwer droefheden gingt beladen ;

4° Wanneer gij zuchtende den Calvarieberg afkwamt, u bij iederen stap stil houdende om uwen begraven Zoon te beweenen ;

5° Maar vergeet vooral niet die onoverwinnelijke standvastigheid noch die onwrikbare liefde die gij alleen Jesus, in zijne smarten en Lijden, tot den stond waarop Hij eindelijk in het graf rustte, altoos getoond hebt.

GEBED.

O Koningin van mijn bedroefd hart, Maria, teedere Moeder, verkrijg mij van uwen welbeminden Zoon, dat ik, krachtens Zijn Lijden en het deel dat gij er in genomen hebt, al de kwellingen, misnoemens, ziekten, ongelukken, droefheden mijns levens verdure ; dat ik mij in zijne

grafstede verberge, dat ik er dood weze aan al de zaken en onrusten der wereld. Dat deze aarde voor mij eene droevige ballingschap weze, dat ik er geene andere hulp, geene andere liefde, geene andere begeerte, geen ander leven hebbe dan Jesus-Christus beweenen. Hem alleen mijne verzuchtingen, mijne woorden, mijne gedachten, mijne daden ! Dat ik altoos voor Hem lijde, en onophoudelijk, ja, tot den laatsten stond mijns levens, love. Bekom mij, ô Maria, de wijsheid der liefde, een leven vol heilige werken, eenen dood van genade en zaligheid. Amen.

**AANROEPINGEN TOT HET KOSTBAAR
BLOED,**

OP DE WIJZE DER LITANIEN,

*Getrokken uit de Geschriften van de H. Catharina
van Sene.*

Heer, ontferm U onzer, enz.

Zoete Jesus, Jesus liefde, ontferm U onzer.

- O Jesus, zachtmoedig Lam dat uit al de deelen uws lichaams uw bloed vergoten hebt, ontferm U onzer.
- O Bloed van het goddehijk Lam, reinig mij.
- Roemrijk Bloed, in hetwelk de ziel de waarheid des Vaders, wiens onuitwischbare liefde ons naar zijn beeld en gelijkenis geschapen heeft, kan kennen en zien, maak ons deelachtig aan het opperste Goed.
- O Bloed, dat brandt en de ziel in het vuur der goddelijke Liefde vernielt, ontsteek ons.
- O Bloed, door het liefdevuur vergoten om onze zielen te overstroomen, bekleed ons.
- O Bloed, afgrond van liefde, verruk ons.
- O Bloed, dat de ziel met hemelsche genade vervult, vloeï over ons.
- O Bloed, dat ons den wil Gods doet kennen, versterk ons.
- O zoet Bloed, dat de zielen verlokt, bedwelm ons.

- O Bloed, dat het leven geeft en de onzichtbaarheid zichtbaar maakt, verlicht ons.
- O heerlijk Bloed, dat de ziel versterk, en haar verlicht en engelachtig maakt, bekoor ons.
- O Bloed, in hetwelk alle slavelijke vrees verdwijnt, stel ons gerust.
- O Bloed, dat de duisternissen der eigenliefde verdrijft en te niet doet, heilig ons.
- O Bloed, dat ons met heilige begeerten ontvlamd, moedig ons aan.
- O Bloed, dat de dooden doet opstaan, schenk ons het leven weder.
- O Bloed, doopsel der ziel, hervorm ons.
- O Bloed, dat met de melk uwer zoetheid, de kleinen voedt, diegenen welke klein zijn door oprechte nederigheid en ware zuiverheid, maak ons zuiver.
- O Bloed, wiens gedachtenis de warmte en het licht aan de verkoelde en verduisterde zielen, wedschenkt, doe het ijs

onzer harten smelten en de duisternissen onzer oogen verdwijnen.

Kostbaar Bloed, wiens gedachte de martelaars deed loopen om hun bloed te vergieten, onsteek in ons de liefde van Jesus.

O Bloed, uit kracht deszelve wij ons in de wederwaardigheden, gelijk de zoete heilige Paulus, beroemen, doe ons al wat vergaat verachten.

O Bloed, dat het geluk schenkt aan de ziel die door U bedwelmd en door heilige begeerten ontstoken is, verzadig ons.

O Bloed, dat aan de zielen de edelmoe-digheid schenkt en hen van de armoede bevrijdt, maak ons rijk.

O Bloed, dat wij in de kennis van ons zelve vinden, verrechtvaardig ons.

O Bloed, dat de ongevoeligheid door medelijden vervangt, maak ons mededoogend.

O Bloed, geheiligd bad der zielen, wasch ons.

- O Bloed, dat door uwe deugd al onze ongerechtigheden uitwischt en vernietigt, reinig ons.
- O Bloed, dat ons sterk en moedig maakt op het slagveld, geef ons de overwinning.
- O Bloed, dat ons alle pijnen en vermoeidheden met geduld doet verdragen, ondersteun ons.
- O dienstvaardig Bloed, dat de schatten der barmhartigheid verspreidt, help ons.
- O Bloed, verzekerd pand van onze zaligheid, red ons.
- O Bloed, dat het leven geeft, voed ons.
- O Bloed, dat de verhongerde ziel met de eer Gods en de zaligheid der zielen verzadigt, lesch onzen dorst.
- O Bloed, dat ons de oneer uit liefde voor den gekruisigden Jesus, doet verdragen, ja zelfs beminnen en verlangen, bedwelm ons door lijden en liefde.
- O zoet Bloed! dat door uwe gedachtenis

al wat ons bitter is zoet en al wat zoet is bitter weze.

- O Bloed, dat versterkt en in alle soorten van tegenspoed aanmoedigt, beziel ons met nieuwe krachten.
- O Bloed, onze vrede en troost, verheug ons.
- O Bloed, balsem voor onze wonden, genees ons.
- O Bloed, lieflijke geur, balsem ons.
- O Bloed, dat ons toebehoort en dat ons niemand, zoo wij dit willen, ontnemen kan, versterk ons.
- O Bloed, met hetwelk wij ons voorhoofd willen teekenen om door den Verdelg-Engel, niet getroffen te worden, bescherm ons.
- O zoet Bloed, dat al die verwijderd zijn, vergadert, dat de naakten kleedt, dat de hongerigen verzadigt, vervul al onze wenschen.
- Onbevlekt Lam, door het vuur der goddelijke liefde vernietigd, zoete Jesus, vergeef ons.

Onbevlekt Lam, door het vuur der goddelijke liefde vernietigd, zoete Jesus, verhoor ons.

Onbevlekt Lam, door het vuur der goddelijke liefde vernietigd, zoete Jesus, ontferm U onzer.

Voorzang. Vernietigt u in het Bloed van den gekruisigden Jesus; drinkt van dit Bloed; verzadigt u van dit Bloed; bekleedt u van dit Bloed; weest dankbaar door dit Bloed; verdelgt de koelheid door de warmte van dit Bloed; zucht over u in dit Bloed; groeit en versterkt u in dit Bloed; verliest uwe zwakheid en verblindheid in het Bloed van het onbevlekt Lam. Baadt in het Bloed van den gekruisigden Jesus; verbergt u in zijne zoete wonden en neemt het allerheiligste kruis tot schild.

ŷ. Heere, red onze zielen.

ñ. Die gij ten prijze uws bloeds vrijgekocht hebt.

LAAT ONS BIDDEN.

Almachtige en eeuwige God, die uwen eenigen Zoon tot Verlosser der wereld

gegeven en gewild hebt dat uwe rechtvaardigheid door zijn Bloed bevredigd werd, gewaardig U ons te schenken den prijs onzer eeuwige zaligheid met zooveel godvruchtigheid te vieren, dat wij, door zijne verdiensten, van de ongelukken van dit leven bevrijd blijven en het geluk des hemels genieten. Amen.

LITANIE

DER ALLERHEILIGSTE MAAGD.

Heer, ontferm U onzer.

Christus, ontferm U onzer.

Heer, ontferm U onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

God, Hemelsche Vader, ontferm U onzer.

God Zoon, Verlosser der wereld, ontferm
U onzer.

God H. Geest, ontferm U onzer.

H. Drievuldigheid, één God, ontferm U
onzer.

H. Maria, bid voor ons.

H. Moeder Gods, bid voor ons.
H. Maagd der Maagden,
Moeder van Christus,
Moeder der Goddelijke genade,
Allerschoonste Moeder,
Allerreinste Moeder,
Ongeschondene Moeder,
Onbevleete Moeder,
Minnelijke Moeder,
Wonderlijke Moeder,
Moeder des Scheppers,
Moeder des Zaligmakers,
Allervoorzichtigste Maagd,
Eerwaardigste Maagd,
Lofwaardige Maagd,
Machtige Maagd,
Goedertierene Maagd,
Getrouwe Maagd,
Spiegel der rechtvaardigheid,
Stoel der wijsheid,
Oorzaak onzer blijdschap,
Geestelijk vat,
Eerwaardig vat,
Schoon vat van godvruchtigheid,

Bid voor ons.

Geheimzinnige roos, bid voor ons.

Toren van David,

Ivoren Toren,

Gulden huis,

Ark des verbonds,

Deur des hemels,

Morgenster,

Gezondheid der zieken,

Toevlucht der zondaren,

Troosteres der bedrukten,

Hulp der Christenen,

Koningin der Engelen,

Koningin der Patriarken,

Koningin der Propheten,

Koningin der Apostelen,

Koningin der Martelaren,

Koningin der Belijders,

Koningin der Maagden,

Koningin van alle Heiligen,

Koningin zonder vlek der erfzonde ont-
vangen,

Koningin van den Allerheiligsten Rozen-
krans,

Bid voor ons.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, spaar ons Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, verhoor ons Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, ontferm U onzer.

†. Christus, hoor ons.

℞ Christus, verhoor ons.

LAAT ONS BIDDEN.

Heer, wij bidden U, stort uwe genade in onze harten, opdat wij die door de Boodschap des Engels de menschwording uws Zoons gekend hebbende, door zijn lijden en dood gebracht worden tot de glorie der verrijzenis door denzelfden Jesus-Christus onzen Heer. Amen.

Prosa tot Maria. Stabat Mater. (1)

Aan den voet des Kruises aan hetwelk zijn Zoon hing, stond de Moeder der smarten te weenen.

(1) Twee honderd dagen aflat iedermaal men deze prosa bidt.

Hare ziel, ten prooi der zuchtigen en uiterste droefheid, werd alsdan met een zwaard doorstoken.

O! wat was die gezegende Moeder van den eenen eenigen Zoon treurig en bedroefd!

Zij zuchtte en kermde, die teedere Moeder, bij het zien der benauwdheden van haren eerbiedwaardigen Zoon!

Wie zou zijne tranen kunnen ophouden, bij het zien van Christus' Moeder door eene zoo overgrootte droefheid overstelpt!

Wie zou niet diep bedroefd zijn, als hij die teedere Moeder met haren Zoon zag lijden?

Zij heeft het schouwspel der wreedelijke geesseling en der afgrijselijke tormenten, welke Jesus om de zonden zijns volks uit te wisschen onderstaan heeft, moeten verdragen.

Welk tooneel voor eene Moeder haren welbeminden Zoon in zijnen treurigen doodstrijd verlaten op het kruishout te zien sterven!

O Moeder! afgrond van oneindige liefde,

doe mij de bitterheid uwer droefheid hevig gevoelen, opdat ik met u weene.

Maak door uwe gebeden dat mijn hart zoodanig voor Jesus brande dat het voortaan hier beneden geen geluk meer kenne, dan dat van Hem te behagen.

O heilige Moeder, doe volgens het verlangen mijns harten, en druk de wonden des gekruisigden Jesus diep in mijne ziel.

Verdeel met mij de smarten, die gij gevoeld hebt, bij het zien van uwen Zoon die met wonden overdekt voor mij zooveel pijnen heeft willen verdragen.

Dat ik geheel mijn leven godvruchtig met u weene en door medelijden aangedaan bij de tormenten van den God dien mijne zonden aan het kruis gehecht hebben.

Mij met u aan den voet des kruises houden en uwe verdrukking mededeelen, dat is mijne begeerte.

O Maagd, spiegel der Maagden, weiger mij de zoete vertroosting niet van mijne tranen met de uwe te mengen.

Dat ik mijnen roem stelle in het geheugen van Jesus-Christus'dood, in het mededeelen zijns lijdens, en in het eeren zijner heilige wonden.

Verkrijg mij de zelfde wonden te ontvangen, door zijn kruis beladen en met zijn bloed begoten te worden.

Heilige Maagd, verdedig mij, ten dage des oordeels, opdat ik de wrekende vlammen der hel niet meer te duchten hebbe.

Maak dat het kruis van Jesus mij beschermme, zijne dood mij versterke, zijne genade mij ondersteune.

En wanneer mijn lichaam door den dood getroffen bezwijken zal, dat mijne ziel het geluk hebbe in de heerlijkheid des Paradijs binnen te treden.

DE ROZENKRANS.

De Rozenkrans is de schoonste oefening van godsvrucht ter eere van Maria, hij is ook door den keus der gebeden en geheimen die hij voorstelt een krachtig middel om in de zielen de godvruchtigheid tot het lijden van Christus en zijn H. HART te onderhouden.

GODVRUCHTIGE WIJZE

OM DEN ROZENKRANS TER EERE VAN JESUS' HART
TE BIDDEN. (1)

BLIJDE GEHEIMEN.

1ste GEHEIM : DE BOODSCHAP.

O HART van Jesus ! ik aanbid u, op het oogenblik uwer vorming in den maagdelijken schoot uwer heilige Moeder.

Schenk mij de genade van aan de hervorming van mijn arm hart te werken.

2de GEHEIM : DE BEZOEKING.

O HART van Jesus ! ik aanbid u, in den moederlijken schoot verborgen en heiligende den H. Joannes, reeds vóór zijne geboorte.

Schenk mij de genade immer de groote weldaad en de groote verplichtingen des doopsels gedachtig te zijn.

3de GEHEIM : DE GEBORTE.

O HART van Jesus ! ik aanbid u, bij uwe

(1) Deze wijze is getrokken uit het boekje: *het heilig Hart van Jesus beschouwd in den Rozenkrans.*

verschijning op de wereld, in den stal van Bethlehem.

Schenk mij de genade nimmer te vergeten dat gij dagelijks, op eene geheimzinnige wijze, in het heilig misoffer herboren wordt.

4de GEHEIM : DE OPDRACHT.

O HART van Jesus ! ik aanbid u in den Tempel van Jerusalem, in de armen van den heiligen Simeon.

Schenk mij de genade u in de heilige Communie met de gevoelens van godsvrucht en dankbaarheid, die de ziel van den godvreezenden ouderling deden overvloeien, te ontvangen.

5de GEHEIM : DE WEDERVINDING IN DEN TEMPEL.

O HART van Jesus ! ik aanbid u, uwe eerste onderwijzingen aan de wereld gevende.

Schenk mij de genade immer uw goddelijk woord te aanhooren en ten uitvoer te brengen.

DROEVIGE GEHEIMEN.

1ste GEHEIM : DE DOODSTRIJD.

O HART van Jesus ! ik aanbid u, in den hof van Olijven over de schuldige onverschilligheid der Apostelen bedroefd.

Schenk mij de genade mij altoos getrouwe leerling te toonen en mij nimmer over u te schamen.

2de GEHEIM : DE GEESELING.

O HART van Jesus ! ik aanbid u, in het paleis van Caïphas de verloochening van Petrus betreurende.

Schenk mij genade, zoodra ik het ongeluk heb onder de bekoring te bezwijken, gelijk de prins der Apostelen, onmiddelijk uit mijne fouten op te staan.

3de GEHEIM : DE KRONING.

O HART van Jesus ! ik aanbid u, zoo pijnlijk door de schijnheilige aanbiddingen der soldaten aangedaan.

Schenk mij de genade u immer in eenen geest van waarheid te aanbidden.

4de GEHEIM : DE KRUISDRAGING.

O HART van Jesus ! ik aanbid u, op den weg naar den Calvarieberg zoo diep be- droefd door den tegenstand van Simon om u uw kruis te helpen dragen.

Schenk mij de genade, naar uw voor- beeld, met moed en uit liefde tot u, het op mijne schouderen te nemen.

5de GEHEIM : DE KRUISIGING.

O HART van Jesus ! in aanbid u, op het kruis den geest gevend en voor uwe beulen biddend.

Schenk mij de genade om de vergeving die gij mij zoo edelmoedig aanbiedt nim- mer te versmaden.

GLORIERIJKE GEHEIMEN.

1ste GEHEIM : DE VERRIJZENIS.

O HART van Jesus ! ik aanbid u, bij uwe glorierijke intrede in den levensweg.

Schenk mij de genade overwinnaar uit het graf der zonde op te staan en een nieuw leven aan te vangen.

2de GEHEIM : DE HEMELVAART.

O HART van Jesus ! ik aanbid u, de harten van allen die u beminnen, tot u in den hemel roepend.

Schenk mij de genade in den geest den hemel te bewonen en hem aan den voet des Tabernakels te vinden.

3de GEHEIM : DE NEDERDALING DES H. GEESTES.

O HART van Jesus ! ik aanbid u, op Pinksterdag door het woord en de liefde uwer Apostelen verheerlijkt.

Schenk mij de genade u door de getuigenis mijner werken mijne liefde te betoonen.

4de GEHEIM : DE HEMELVAART VAN MARIA.

O HART van Jesus ! ik aanbid u in het Hart van Maria, dat na uwe hemelvaart naar u slechts zuchtte, zonder mededinger heerschend.

Schenk mij de genade in u alleen mijn geluk te zoeken.

5de GEHEIM : DE KRONING VAN MARIA.

O HART van Jesus ! ik aanbid u, in den

hemel de ziel en het verheerlijkt lichaam van Maria kronend.

Schenk mij de genade in alle eeuwigheid over de heerlijkheid der Moeder van het heilig HART verhengd te zijn.

MANIER

OM, HET LIJDEN ONZES HEEREN JESUS-CHRISTUS
OVERWEGENDE, DE H. MIS TE HOOREN.

—
DE PRIESTER AAN DEN VOET DES ALTAARS.

Jesus in den hof der Olijven.

O zoete rustplaats! waar Jesus zich zoo dikwerf begaf om de vertroostingen zijns Vaders te genieten, gij vertoont ons niets meer dan rouwverbeeldingen! Eene diepe droefheid doordringt de ziel mijns Zaligmakers: Hij is, in de houding van eenen schuldige, nedergeknield; zijne handen zijn ten Hemel gericht, zijn aangezicht druipt van tranen en bevochtigt den grond met een bloedig zweet, dat een doodelijke benauwdheid veroorzaakt.

Welk is de beweegreden van eene zoo groote moedeloosheid? Wat droevige, wat pijnlijke gedachten vervullen zijnen geest?

O mijne ziel! Hij denkt aan de zonden die de heerlijkheid van zijnen hemelschen Vader beledigen, aan uwe zonden, die Hem tot de allerwreedste straffen gaan veroordeelen; Hij denkt aan de zoo talrijke versteende zondaars die zich, ondanks al wat Hij gaat lijden om hen te redden, voor eeuwig verliezen zullen, en terwijl Hij onder den last der droefheid ineengedrukt met zijn wezen ten gronde nederzinkt, smeekt Hij zijnen goddelijken Vader om genade; doch nademaal Hij om de Rechtvaardigheid te bevredigen, de ongerechtigheden der wereld op zich genomen heeft, aanziet Hem zijn Vader slechts voor een offer dat geslachtofferd moet worden: Jesus bidt, en Jesus schijnt verlaten.

O mijn edelmoedige Zaligmaker! gij kermt om mijn hart te bewegen; gij

suikt om mij ten minste eenige zuchten te ontrukken ; gij vergiet uw bloed om mij tranen van leedwezen te doen storten. Zou ik U in die droefheid, in die benauwdheden met drooge oogen, met een koel en onverschillig hart kunnen aanschouwen? Neen mijn God ! bij het zien van mijne zonden die de oorzaak van uwen vreesselijken doodstrijd zijn, zeg ik met u : *Mijne ziel is bedroefd tot der dood toe.* O ! wat spijt het mij U zooveel droefheid veroorzaakt, U zoo zeer beleedigd te hebben, ô mijn Verlosser ! dit leedwezen zal gansch mijn leven duren : ik zal mijne droefheid tot aan het graf toe dragen. Wat zou ik mij gelukkig gevoelen, als dit leedwezen vurig, en hevig genoeg was om mij hier voor uwe voeten van droefheid te doen sterven !

DE PRIESTER AAN HET ALTAAR. DE INTROÏTUS.

Jesus door Judas verraden.

De verrader, de wreedaard ! zijn teedere Meester overlaadt Hem met weldaden en

ziet hij verraadt Hem door een kus en levert Hem aan zijne aartsvijanden over. Kan men hevige en schrikkelijke pijnen genoeg verzinnen om zoodanig een monster te straffen ?

Wee mij ongelukkige ! ik verontwaardig mij tegen Judas ; maar helaas, ô mijn God ! ben ik zelf de verrader niet die U zoo menigmaal aan uwe wreede vijanden, aan duizend verschillende driften, aan den duivel, aan de zonde overgeleverd heb ? Hoe dikwerf heb ik de misdaad van Judas niet hernieuwd, met uw aanbiddelijk Lichaam en kostelijk Bloed door onwaardige Communiën te ontheiligen, en U alzoo onder den schijn van teederheid eenen verraderlijken kus te geven ?

En nogtans, ô God van goedheid ! gij wilt mij nog gelijk Judas door den zoeten naam van *vriend* trachten te bewegen. Geef dat ik de onboetvaardigheid van uwen Apostel nooit navolge, maar dat mijn hart van droefheid brekende uwe

oneindige barmhartigheid mij gunstig doet vergeven. O Jesus! erbarm U over eenen ondankbaren die U voortaan erken-
tenis toonen wil.

GEDURENDE HET KYRIE, DE GLORIA EN DE
GEBEDEN.

Jesus bij Caïphas en Annas.

Wanneer de Zaligmaker in de handen zijner vijanden overgeleverd was, werd hij van rechtbank tot rechtbank voort-
geslepen. Bij Caïphas doet men Hem een blinddoek voor de oogen, en spuwt Hem in het aangezicht: Vrede-Engelen, welk schouwspel van u! Bij Annas geeft een wreedaard Hem een schandelijke kaak-
slag. O aarde! hebt gij geen afgronden om hem in te zwelgen! Jesus heeft die slechts der barmhartigheid!

O mijn Zaligmaker! open hen voor mij die U zoo menigmaal doodelijk ge-
wond heb. Mijne zonden zijn als zooveel heiligschennende kaakslagen waarmede ik uw goddelijk wezen onteerd heb. O

mijn God ! het is rechtvaardig dat alle schepselen zich tegen mij verheffen ; en de minste minachting nogtans, de kleinste misprijzing ontrukken mij weeklachten : mijn gewonde hoogmoed zelfs vervoert mij dikwijls tot de uitzinnigste woede.

Met wat tegenzin vergeef ik mijnen vijanden : de gevoelloosheid, de wraakzucht, de haat zelfs kankeren in mijn hart : O ! wat lijdt gij om mijne ijdele kleinzeerigheden en die ontelbare fouten uit te boeten, waar de wraaklust mij tegen mijnen evenaaste , die mij beleedigd heeft, vervoert : o ! volgde ik ten minste uw stilzwijgen na te midden der beschimpingen, waarmede men U overlade ! maar neen, ik hoon die mij bespot en verscheur onmeêdoogenlijk de faam van hen over wien ik mij meen te kunnen beklagen. Genade, & geduldige Jesus ! ik zal vergeven, ik schenk van nu af vergeving aan al die mij beleedigd hebben, opdat gij ook genegen wezet om mij te vergeven. Van heden af, zal ik met den bijstand

uwer almachtige genade uwe verdraagzaamheid, uwe gelatenheid getrouwelijk navolgen en nederig erkennen dat de menschen mij nog in verre niet behandelen, gelijk mijne onwaardigheid het verdient.

EPISTEL EN GRADUAAL.

Jesus wordt door Petrus verloochend.

Was het genoeg, ó Jesus, dat er één onder uwe leerlingen, Judas, U verraden had en uwe andere Apostelen U lafhartig verlaten hadden? Moest Petrus zelf hetgeen er aan uwe versmadingen en bedruktheden nog ontbrak, aanvullen door beschaamd te zijn om U voor de stem eener zwakke dienstmeid te verloochenen? Ha! wat moest die ondankbaarheid uw gevoelig hart benijpen!

O mijn goede Jesus! de heilige Petrus heeft U slechts eenmaal verloochend; maar ik, nog veel schuldiger dan hij, hoe dikwerf heb ik zijne zonde niet door een laag en menschelijk opzicht hernieuwd! een enkel woord, een glimlach

van den kant der losbandigen zijn genoeg geweest om mij te doen zeggen dat ik U niet kende en gij de meester niet waart welke ik diende.

Hoeveel teedere blikken hebt gij niet gewaardigd op mij, zooals op den heiligen Petrus, te werpen om mij met uwe heilzame schande te overdekken, geheel mijne bloohartigheid te doen gevoelen, en mij tot U weder te geleiden; wat genade hebt gij mij niet geschonken om mij tot de getrouwheid terug te roepen!

Zijn mijne tranen zoo snel gerold als die van den heiligen Petrus! Helaas! hoelang heb ik integendeel aan uwe genaden wederstaan! Zijn zij oprecht, overvloedig, liefderijk, volhardend geweest? Ha! wat getuigen verheffen zich tegen mij!

O tranen van den heiligen Petrus! ô groote droefheid! ô rechtzinnige bekeering! ô volmaakt voorbeeld van boetvaardigheid! gij veroordeelt de mijne!

O Jesus! de zonde is mijn werk, de

boetvaardigheid dat van uwe genade : open aan mijn hart de kostelijke bron dier genade, opdat zij in mijne oogen eene rijke bron van tranen opene om mijne zonden te wasschen ; of liever wasch ze in uw bloed ; dit kostelijk bloed alleen kan mij vergiffenis doen hopen. Bloed mijns Zaligmakers, reinig mij.

AAN HET EVANGELIE.

Jesus wordt naar Pilatus en Herodes geleid.

Op den dag der grootste droefheden volgde de nacht der smadelijkste beschimpingen en de onschuldige Jesus, met ketens beladen, en door een woedend volk omringd werdt tot Pilatus geleid. Men beschuldigde Hem voor een verleider een oproermaker, Hij, de onderdanigste der menschen, en die zoo openlijk verklaard had dat men aan de Mogendheden der aarde de onderwerping toonen moet die hen toebehoort. Jesus verdraagt geduldig die leugentaal ; Hij antwoordt niets om zich te verontschuldigen.

O gij, de Rechtvaardigheid zelve belasterd ! leer mij den onrechtvaardigen laster gelijk gij in stilzwijgendheid verdragen, en versmoor in mijn hart tot de kleinste wraakzuchten.

Pilatus erkent de onschuld van Jesus, maar hij is te lafhartig om Hem te verdedigen. Om zich van Hem te ontslaan, stuurt hij Hem naar koning Herodes die Hem, in de tegenwoordigheid van geheel het hof, een witkleed deed omhangen, om te toonen dat hij Hem als een uitzinnige aanschouwt, dewijl Hij aan zijne vragen niet had willen antwoorden, noch zijne ijdele nieuwsgierigheid voldoen met voor hem mirakelen te verrichten.

O Gij, Jesus ! de Wijsheid zelve, men durft U als eenen dwaze behandelen ! Helaas ! hoe menigmaal heb ik dien boozen mensch niet nagevolgd, wanneer ik met uwe heilige grondspreuken zoo dikwijls den spot gedreven heb, godsdienstige oefeningen uwer Kerk belachelijk gemaakt en hare en uwe dienaars

den gal mijner hekelingen overgoten of met de schimpreden mijner ongodsdienstigheid overladen !

Ha ! genade, barmhartige Jesus ! weiger mij niet uit straffe mijner zonden, gelijk aan Herodes, de stem uwer heilzame ingevingen. U wil ik voortaan alleen voor geneesheer en meester.

AAN HET CREDO.

Jesus wordt tot Pilatus teruggeleid : men verkiest Barabbas.

Na te midden der uitjouwingen en des getiers van een woedend volk tot Pilatus terug gezonden te zijn, wordt Hij nog smadelijker gehoond dan tevoren. Pilatus, over zijne onschuld ten hoogste overtuigd, meent een ander middel gevonden te hebben om Hem te redden. Op het Paascheest was hij gewoon, hun ééne der gevangenen los te laten, wien zij ook mochten eischen. Deze onrechtvaardige Rechter durft den Vorst van vrede met eenen oproerstichter, den God van alle

rechtvaardigheid met eenen roover, de oorsprong des levens met eenen moorde- naar, den Heilige der Heiligen met eenen booswicht, met eenen eerlooze in verge- lijking stellen, en die eerlooze krijgt niettenin de voorkeur!! *Maak dien Jesus van kant; kruisig hem, en laat ons Barab- bas los.*

O! mijn goddelijke Meester, hoe dik- werf heb ik U dezelfde belediging aan- gedaan als de Joden met aan die drift, dat optooisel, die verlustiging, dat gezelschap den voorkeus te geven.

O goede Jesus! vergeef mij; het spijt mij U alzo misprezen te hebben, en in plaats van U al wat er onwaardigst is, de zonde, gekozen: voortaan wil ik U boven alles verkiezen en gij zult het eenigste goed zijn, naar hetwelk ik haken zal. Ik heb besloten liever duizendmaal te sterven dan de wereld en mijne driften nog boven U te plaatsen. Schenk mij altoos in dit heilig voornemen welk gij mij ingeeft te volharden: ik bemin U uit ganscher

harte, en begeer U altijd meer en meer te beminnen.

AAN DE OFFERANDE.

Jesus wordt gegeeseld.

Pilatus, altijd ongerechtig en wreed, hopen de Jesus'vijanden door een gevoelen van mededoogen te bewegen, veroordeelt Hem om gegeeseld te worden; hij meent de razernij van dit bloeddorstig volk te stillen met een gedeelte hunner vereischingen toe te staan: lafhartige Pilatus, gij zult weldra ondervinden dat er met de vijanden van God en zijne Kerk geen verdrag mogelijk is en de schande uwer onrechtvaardige toegevingen, de wroeging van eindeling zoo ver gekomen te zijn dat gij den dood des Rechtvaardigen bewilligd hebt, de wanhoop van met de schroomelijkste der misdaden bezoedeld te zijn zal uw erfdeel wezen.

O mijne ziel! laat u door het voorbeeld van Pilatus onderrichten: trap alle menschelijke vrees van den beginne met de

voeten, verklaar u openlijk en zonder zwakheid, voor God en de deugd; geef nooit iets ten nadeele uwer plichten toe, wilt gij niet van val tot val gelijk Pilatus tot in het diepste des afgronds nederrollen: want weet het wel, de boozen stellen zich met geen halve overmeestering tevreden: dan alleen zult gij vrijheid genieten, wanneer gij hen gedurig den onverzettelijken wil toont om in alle punten aan de wet van uwen God getrouw te zijn. O goede Jesus! nedergeworpen aan uwe voeten, neem ik het vast besluit U te dienen; gij geeft het mij in; ha! gewaardig U het te zegenen.

O God! de wreede straf is reeds begonnen. O mijne ziel! aanschouw, gelijk uw lijdende Zaligmaker, het hoofd gebogen, de oogen op de aarde gevestigd, wacht met schaamte beladen de vreeselijke mishandelingen af!

Zijne beulen met roeden gewapend, vliegen als bloeddorstige tijgers, op hun onnoozel slachtoffer, Helaas! zijn godde-

lijk bloed stroomt reeds van alle kanten ; de geeselingen en handen der pijnigers, de kolom en de aarde, alles is met bloed geverwd.

De woedenden slagen slechts op wonden meer : geheel Jesus'lichaam , van het hoofd tot aan de voeten, is ééne wonde : de beenderen door de razernij der beulen ontbloot kan men tellen.

Wreedaards ! wien verwijt gij schuld ? Houdt op, houdt op, gij hebt u misgrepen : de man welken gij foltert is een onschuldige, een Heilige, ik ben de booswicht, ik heb de geeselingen, de straffen verdiend, want ik heb zooveel onzedigheden in de kleeding, zooveel zinnelijke vermaken, zooveel onkuischheden, en al deze ontheiligingen van een lichaam uit te boeten dat zoo menigmaal met het vleesch Gods eenzelvig gemaakt is geweest.

O God met wonden overdekt ! ziedaar dan den toestand tot den welken mijne ongerechtigheden U gebracht hebben !

Gezegend zij in eeuwigheid uwe oneindige liefde ! En gij zelf wees bemind gelijk gij het verdient, door al de menschen, al de zondaars, door mij vooral, die meer dan de anderen uwe beulen zoo wreedelijk u heb helpen slagen.

ONDER DE STILLE GEBEDEN EN DE INLEIDING.

Jesus wordt met doornen gekroond en met eenen purperen mantel omhangen.

De woede is nog niet gekoeld, O goede Jesus ! men herinnert zich dat gij U voor koning verklaard hebt, en men maakt van U een tooneelkoning !

Ieder koning heeft zijnen troon en men doet U op eenen ruwen struik nederzitten : Mijne roemzucht, mijn dorst naar eer en ijdel aanzien in de wereld hebben U dien smaad doen onderstaan.

Ieder koning heeft zijne kroon, en de wreedaards doorsteken uw hoofd met eenen doornenkrans ; zij doorboren met geweld uw hofdschedel en rukken uwe haaren uit : ziedaar uwe kroon ! O edel-

moedige Jesus ! al de zedeloosheden mijner inbeelding , zooveel onkuische gedachten, zooveel losbandige begeerten, hebt gij willen uitboeten.

Ieder koning heeft zijn koninglijken mantel, en een gemeen purpere lomp die men op uwe bloedende schouders werpt, dient U tot mantel van uw koningdom ! Alzoo wildet gij de straf mijner weelde en verkwistingen om een lichaam van zonde, een lichaam van slijk te versieren.

Ieder koning heeft zijnen schepter, en een zwak riet in uwe gebondene, geboeide handen is uw schepter ! Bij dit zien herinner ik mij (ô Jesus, maak dat het met de diepste droefheid weze) al de werktuigen mijner zonden, al de schepselen die ik tot mijne ongerechtigheden heb doen dienen.

Ieder koning heeft zijne hulden, en men knielt, U lasterende en beschimpende, voor U neder, dat zijn de huldigen die men U schenkt. Helaas ! geheug mij met eene bittere droefheid, al de oneer-

biedigheden die ik in uwen gewijden tempel, in uwe tegenwoordigheid, voor het altaar bedreef, op het oogenblik zelfs dat uwe liefde U voor mij deed nederdalen.

Uwe beulen kenden U niet, maar ik, ik wist wie gij zijt, en nog beschimpte ik U. O! wat moet er van mij geworden, zoo gij mij volgens de strengheid uwer rechtvaardigheid behandelt? Genade, ô mijn Zaligmaker! uw bloed zelf dat ik vergoten heb, roept om vergiffenis.

AAN HET BEGIN VAN HET CANON.

Jesus wordt aan het volk vertoond.

Zie den mensch, zegt Pilatus, Jesus in eenen staat welke de versteendste harten bewegen kan, aan het volk vertoonende. O! hij heeft wel reden te waarschuwen dat het een mensch is; Hij heeft er nauwelijks den schijn van bewaard. Maar het gemeen volk, ver van ontroerd te zijn, neemt in woede toe en roept uit: *Maak dezen van kant! Kruisig hem, kruisig hem.*

Wel hoe ! onschuldige Jesus, gij vindt in dien erbarmelijken stand , niet het minste medelijden bij een volk dat gij met weldaden overladen hebt ! en ik, misdadiger, ik met recht bedroefd en om mijne ontelbare zonden gestrafd, ik vertoon mij, wijl de menschen ongevoelig blijven aan mijne kwellingen. Ha ! indien de menschen door mijne ongelukken niet meer geraakt zijn, wil ik mij in het vervolg niet meer vertoornen en zal in U alleen mijne vertroosting zoeken. Is het genoeg voor mij dat gij U gewaardiget eenen blik van goedheid op mijn lijden te werpen ? Zijn mijne kwellingen zelve reeds geene weldaad uwer barmhartigheid, vermits zij mij de noodzakelijkheid doen gevoelen om mij met U te verzoenen en uwe rechtvaardigheid te bevredigen ?

AAN HET MEMENTO DER LEVENDEN.

Jesus wordt ter dood veroordeeld.

Pilatus, deze rechter tot het einde toe onrechtvaardig, eindelijk door de bedrei-

gingen der Joden verschrikt, veroordeelt Jesus tot de schandelijkste, de smartelijkste straf: *hij gaf Hem over om gekruisigd te worden.*

O Jesus! ô gij de deugd zelve! gij verdient slechts huldgingen, bewijzen van liefde en erkentenis en men veroordeelt U tot de doodstraf; en zonder den mond te openen om te klagen, gaat gij met de zachtheid van een lam nevens uwe beulen. En ik, voor uwe oogen met zonden overdekt, ik die, terwijl ik de eeuwige pijnen der hel waardig ben in vergelijkenis met de uwe slechts zoo kortstondige kwellingen te verduren heb, ik mor en waardeer het voorrecht niet dat gij mij schenkt door mij het vermogen te geven om mijne misdaden in dit leven zoo gemakkelijk uit te boeten. Met welken iever zouden de verdoemden zich met dit licht kruis niet beladen, dat ik evenwel onverdragelijk vind, ware het hun gegeven door hetzelfde hunne verdoemenis af te koopen!

Gezegend zij uwe barmhartigheid, ô

Jesus ! Kastijd mij in dit leven, straf mij volgens uw welbehagen op deze aarde, maar spaar mij in de eeuwigheid. Ha ! dat mijne onderwerping aan al de kwellingen, die ik maar al te wel verdiend heb, U het nederig gebed doe verhooren dat ik U voor mij, ongelukkigen verloren zoon, ondankbaar kind, en voor al diegenen voor wie de liefde mij verplicht te bidden, toestuur. (*Noem hier die personen.*)

AAN DE CONSECRATIE EN DE OPHEFFING.

Jesus zijn kruis dragend beklimt den Calvarieberg.

Jesus zijn kruis bereid ziende, neemt het spoedig op en belaadt er zijne gewonde schouders mede. « Kom, zegt Hij alsdan, » kom, lieflijk kruis. Reeds dertig jaren » haak ik naar u en zoek u ; ik omhels » en druk u tegen mijn hart, wijl » gij het altaar zijt waarop ik besloten » heb mijn leven voor mijne schapen te » slachtofferen. »

O schouwspel dat den Hemel bedroeft,

en voor hetwelk de aarde onverschillig blijft ! zal het mij altoos gevoelloos vinden ?

Helaas ! te lang heb ik het geweest ; ik beweer het uit den grond mijns harten ! ik wil voortaan geheel liefde , geheel dankbaarheid wezen.

Genade, genade dus, ô Jesus ! in den naam van uw bloed ! genade voor eenen ondankbare die het niet meer zijn wil ! Ha ! lijd niet dat uw aanbiddelijk bloed nutteloos voor mij vergoten geweest zij : laat niet toe, dat het kind uwer droefheden de werken uwer liefde onnuttig make.

VERVOLG VAN HET CANON.

Jesus bezwijkt onder den last des kruises ; Simon van Cyrenen helpt Hem het dragen : de vrome vrouwen van Jerusalem storten tranen over zijne smarten.

De mensch der smart kan zich slechts met moeite staande houden. Ha ! wat gaat

Hij het lichaam gebogen, de knieën wankelende, voort, O mijne ziel! volg Hem op de lange afteekening die zijn bloed overal achterlaat: Hij valt onder den last die Hem bezwaart en recht zich slechts op om weder te hervallen. Weet gij wat zijn hart op dit oogenblik verscheurde? Helaas! Hij zag in de toekomst uwe onstandvastigheid in Hem te dienen, uwe gedurige hervallingen: aanschouw Hem nu en zie of Hij niet verdient dat gij Hem besluitet altijd te dienen. O Jesus! sta mij bij, ik wil U door mijne onstandvastigheden in uwen dienst nooit meer beledigen.

O gelukkig, duizendmaal gelukkige Simon van Cyrenen, die gekozen werd om Jesus te verligten en zijn kruis met Hem te dragen! O mijn Verlosser! hadde ik hetzelfde geluk! ware het mij gegeven een gedeelte uwer pijnen en smarten te dragen! Maar helaas! ik zondaar, verre van ze te verzachten, ik verzuur ze nog alle dagen door duizend ongetrouwheden. Zal

ik in mijne ongevoeligheid en boosheid nog volliarden ?

Neen, ik zal, met uwe genade, uwe pijnen niet meer vergrooten en aan uwe smarten en teederheid voor mij niet onverschillig meer blijven : van nu af meng ik mijne tranen met die der heilige vrouwen van Jerusalem om mijne zonden te beweenen, die de oorzaak geweest zijn van uwe tormenten. O Jesus ! vol barmhartigheid, verstoot niet een bedroefd en vernederd hart.

AAN HET MEMENTO DER DOODEN.

Jesus ontmoet zijne heilige Moeder.

O wat is het aanzien van eenen eenigen Zoon, eenen geliefkoosden Zoon, die in zijn bloed zwemt en door de slagen der beulen verscheurd is, voor eene teedere moeder een hartverscheurend schouwspel ! Helaas, ik ben het, ô teedere Maria ! ik, groote zondaar, ik ben de wreedaard die uwe ziel met een zwaard van droefheid doorstoken heb. Mij dunkt U dit billijk

verwijt mij te hooren toesturen : « Wat
» heb ik u dan gedaan, wat heeft mijn
» goddelijke Zoon u misdaan dat gij ons
» zoo behandelt ? O ! houdt op met ons
» te kastijden, heb medelijden met onze
» droefheid. »

Voor eenen booswicht gelijk ik die slechts uwe gramschap verdient, is deze verwijting al te teeder ; doch vermits de teederheid zelve uwer klachten mij doet kennen dat gij eene geheel barmhartige moeder zijt, durf ik nog verhoppen dat gij mijne vergiffenis vragen zult. O zoete, ô goedertierenste Maria ! bid voor mij zondaar, en die niet waardig ben verhoord te worden, bid in mijnen naam voor de bevrijding van die heilige zielen die uw goddelijke Zoon vrij gekocht heeft, maar die nog niet zuiver genoeg zijn om Hem in den hemel te aanschouwen : bid vooral voor die welke geen recht meer op mijne gebeden hebben : ha ! gewaardig u den meedoogenden Jesus voor mij en voor hen, het bitter leedwezen aan het bieden

van Hem beleedigd en door de menigvuldige id mijner zonden van mij verwijderd te hebben.

AAN HET PATERNOESTER.

Jesus wordt van zijne kleederen beroofd.

Nadat Jesus met veel moeite den berg beklommen had, rukken de beulen Hem zijne kleederen die aan zijne bloedige wonden kleefden, wederom met zooveel geweld uit, dat zij geheele stukken van zijn goddelijk vleesch trekken. Zij gebieden Hem onbeschoftelijk zich op het kruis uit te strekken om er aan genageld te worden en de Almagtige gehoorzaamt!

En ik, verachtelijk schepsel, ik heb mij tegen U yezet, ô mijn God! ik heb zoo dikwijls geweigerd aan uwe wet te gehoorzamen, en uwe heilige ingevingen toe te hooren! Maar heden, door uwe onbegrijpelijke onderdanigheid bewogen, wil ik, met uwe genade, nooit meer aan uwe uitnoodigingen wederstaan; ik wil mij in alles naar uwe heilige begeerten schikken,

en mij van die ondeugden ontkleeden die uwe oneindige smarten veroorzaakt hebben. Doe mij, zonder te aarzelen aan dat misdadig genot, aan dien onrechtvaardige winst, aan die uitzinnige drift, die U zoolang mijne aanbiddingen en mijne liefde ontnomen hebben, verzaken.

O mijn God ! ô mijn Verlosser ! ô mijn Vader, de stem uws bloeds klimt hooger dan die van mijn oproer , het vraagt genade voor mij : ô goede Jesus ! vergeef mij, doe mij over al de bekoringen zegevieren en verlos mij van den eeuwigen dood.

AAN HET AGNUS DEI.

O goddelijk Lam ! dat geslachtofferd heeft willen worden om ons te redden, helaas ! ik heb uwe oneindige liefde miskend, maar het spijt mij, mijn hart is van droefheid gebroken ; ik bid U, ontferm U mijner ziel, die zich zoo ongelukkig gevoelt, wijl zij schuldig is voor uwe oogen.

O zachtmoedigst Lam! ik zal te midden der vijanden die U folteren nooit ophouden uw medelijden af te smeeken, want ik heb uwe grootste meêdoogendheid noodig: erbarm U dan mijner, verhoor eenen misdadiger die zijne zonden verfoeit en in U zijne hoop stelt.

O Lam Gods! dat door uw goddelijk bloed al de ongerechtigheden der wereld uitwischt, neem ook de mijne weg: gevaardig U uw bloed met de tranen van berouw te mengen die uwe groote genade mij doet storten en mijne bezoedelde ziel zal wederom aangenaam wezen in uwe oogen: ó minnelijk Lam! O Vader! ó mijn edelmoedige Verlosser! vergeef mij mijne menigvuldige beledigingen: ik heb er berouw over, ik bemin U, ik wil U voortaan altijd beminnen.

AAN DE COMMUNIE.

Jesus wordt gekruisigd.

O mijn Heer en mijn God, in welken toestand zie ik U! Wat kost het U veel mij de middelen te verschaffen om mijne

beledigingen te herstellen , mij den hemel te doen verhop en mij mijne rechten op de gelukzalige eeuwigheid weder te schenken !

Op het kruishout uitgestrekt zijnde, opent gij uwe armen aan al de zondaars, aan mij in het bijzonder die door het misbruik van zooveel genaden schuldiger ben dan al de anderen. De beulen doorboren uwe handen en voeten, zonder door uwe pijnlijke smarten bewogen te worden en brengen U, ô teeder Lam, tot de onmogelijkheid van nog eenen zucht te laten die uw hart met een nieuw zwaard doorsteke.

O mijne ziel ! verbeeld u ook wat uwe goede Jesus lijden moest bij de schudding dat men wreedelijk aan het kruis gaf om het op te rechten en het te planten ; wat een lichaam lijden moest dat slechts op wonden steunde, een hoofd dat slechts op doornen rusten. O gij, die voorbij gaat ! komt en ziet of er eene droefheid aan mijne droefheid gelijk is.

O gekruisigde Jesus ! wijl gij mijner liefde waardig zijt, nagel aan uwe voeten mijn ondankbaar, mijn onstandvastig hart, opdat het zich van U niet meer verwijdere. Dat mijn wil welke zich zoo menigmaal tegen U verzet heeft, onveranderlijk, aan het kruis gehecht, in uwe liefde blijve ! O goede Jesus ! ô mijn meester ! gedoog dat ik U op den weg der zaligheid vergezelle.

- AAN DE LAATSTE GEBEDEN.

De doodstrijd van Jesus ; zijne dood.

Eindelijk is het uiterste uur aangebroken ; Jesus, het goddelijk zoenoffer, gaat den laatsten adem geven, en dat, al woorden van barmhartigheid en liefde uitsprekende ; al biddende, zijn bloed doende spreken voor zijne beulen, het Paradijs aan eenen misdadiger belovende die een oogenblik te voren, Hem lasterde, doch wiens hart, eindelijk getroffen, vergeving vraagt voor zijne euvel daden ; ons zijne Moeder schenkende die Hem in

haren kuischen schoot gedragen had, en haar al zijne liefde voor ons nalatende ; eindelijk al de menschen eenen brandenden dorst toonende naar hunne zaligheid. Geheel zijn leven was een gedurige akte van liefde voor ons, zijn laatste zucht was er de volmaking van. O waardig einde van een zoo schoon leven !

De goddelijke rechtvaardigheid is voldaan, het Paradijs is geopend, wij zijn aan de hel niet meer gewijd. Ha ! door welke dankzeggingen zullen wij ooit zoo veel liefde, zoo onbegrijpelijke weldaden kunnen erkennen ? Wanneer de gansche aarde, bij het zien van haren lijdenden en in zoo bovenmate groote tormenten stervenden Schepper, met uiterste droefheid en schrik bevangen wordt, zonden wij, eenig doelwit van zoo pijnlijke opofferingen, alleen ongevoelig blijven ?

Luister dan, mijne ziel naar de teedere uitnoodiging uws Zaligmakers :

« Ik vergeet de misdaad die mijne
» marteling veroorzaakt heeft : ik hang

» slechts tusschen hemel en aarde om u
» als middelaar te dienen : ik neig mij
» met mijne wonden tot u om u te be-
» schermen ; mijn hart is open om u te
» ontvangen, kom er mijne teederheid
» genieten : werp u in mijne armen, zij
» zullen u tegen de borst eens teederen
» vaders drukken : mijne handen, alhoc-
» wel door u doorstoken, zullen u slechts
» zegenen : mijn mond, voor klachten
» gesloten, verzekert u den vrede, indien
» gij toestaat om mij te beminnen. Zegt,
» wat heb ik voor u kunnen doen dat ik
» niet gedaan heb ? Zult gij nog boos
» genoeg zijn om mijne smarten door
» nieuwe zonden te hernieuwen ? »

O goede Jesus ! neen, mijn hart zal niet harder zijn dan de rotsen, die zich op den stond uws doods openberstten : het is getroffen, diep bewogen, bekeer het heel en gansch en hecht het voor altijd aan U. Liever duizendmaal sterven dan U nog te beledigen : van dit oogenblik af bemin ik U uit al mijne krachten, ô onuitspre-

kelijke goedheid! ô oneindige beminne-
lijkheid! geef dat ik slechts leve om U
alleen te beminnen en in uwe liefde
sterve.

AAN HET LAATSTE EVANGELIE.

Jesus in de grafstede.

Aanbiddelijke Zaligmaker, laat mij
toe, dat ik na U geheel den loop uws
lijdens gevolgd te hebben, U nog tot de
grafstede volge, om er U te aanbidden,
dewijl gij altijd mijn God zijt.

Het was tijd, ô mijn Zaligmaker, na
zooveel folteringen eene beginnende rust
te genieten. De onschuld uws levens, en
nog meer de godheid uws persoons,
vereischen een eerlijke grafstede, een
roemrijk graf, een stille en geruste ver-
blijfplaats. Men geeft het U, Heere, na
uw lichaam, dat in een nieuw graf gelegd
wordt, gebalsemd te hebben, vervullen
maagdehanden deze schoone taak en
vredeengelen komen tot U gesneld. Laat

toe dat ik mij met hen, vereenige en U mijne aanbiddingen opoffere.

Doch maak, ô goede Jesus! dat ik U geen onvruchtbare hulde aanbiede. U in den staat, tot denwelken de dood U gebracht heeft, aanschouwende, zal ik mij dikwerf als tot stof vergaan in mijn graf beschouwen, en dit gezicht zal mij de dwalingen der wereld leeren kennen, en mij van de ijdele en vergankelijke goederen hechtende, voortaan aan U, waardig en eeuwig goed, kleven.

Begraaf mij dus, Heere, zoo dit U behaagt, met al mijne lusten, al mijne zintuigen; wikkel mij, als in eenen lijkdoek, in de kostbare verdiensten met dewelke gij mij vrij gekocht hebt: balsam mij met de lieflijke reukstof uwer deugden; leg mij in de wonde die de lans in uw hart maakte, opdat zij mij eene grafstede beware die al de marmarsteenen in rijkdom overtreft. Aldaar zal ik, gevoelloos aan de goederen der wereld, als een vreemdeling op aarde

leven, in de afwachting dat ik in het
hemelsch vaderland U voor eeuwig ge-
niete. Amen

EINDE!

INHOUDSTAFEL.

Aan den lezer	1
1 ^{ste} dag. Assche woensdag. Over de zuiverheid der meening	4
2 ^{de} dag. Donderdag. Over den geest des geloofs	7
3 ^{de} dag. Vrijdag. Over het vergeven der beledigingen.	11
4 ^{de} dag. Zaterdag. Over het betrouwen op God	17
1 ^{ste} zondag van de Vasten. Over de bekingen	21
5 ^{de} dag. Maandag der eerste week. Over de gedachte des oordeels.	26
6 ^{de} dag. Dinsdag der eerste week. Over het gebed	31
7 ^{de} dag. Woensdag der eerste week. Over de onderwerping aan den wil Gods	37
8 ^{ste} dag. Donderdag der eerste week. Over de beproevingen	42
9 ^{de} dag. Vrijdag der eerste week. Over het H. Hart van Jesus	46
10 ^{de} dag. Zaterdag der eerste week. Over het inwendig gebed	51
2 ^{de} zondag van de Vasten. Over de gedachte des Hemels	59
11 ^{de} dag. Maandag der tweede week. Over de doodzonde.	61

12 ^{de} dag.	Dinsdag der tweede week. Over de ware vrijheid	65
13 ^{de} dag.	Woensdag der tweede week. Over de waarde van het lijden.	69
14 ^{de} dag.	Donderdag der tweede week. Over de vrees der hel	73
15 ^{de} dag.	Vrijdag der tweede week. Over de noodzakelijkheid der goede werken	79
16 ^{de} dag.	Zaterdag der tweede week. Over de goddelijke barmhartigheid	84
3 ^{de} zondag	van de Vasten. Over het vermetel oordeel.	88
17 ^{de} dag.	Maandag der derde week. Over den wederstand aan de genade	94
18 ^{de} dag.	Dinsdag der derde week. Over de broederlijke liefde	99
19 ^{de} dag.	Woensdag der derde week. Over de ware godsvrucht	103
20 ^{ste} dag.	Donderdag der derde week. Over de H. Communie	108
21 ^{ste} dag.	Vrijdag der derde week. Over den iever voor de zaligheid der zielen	113
22 ^{ste} dag.	Zaterdag der derde week. Over den bitteren iever	118
4 ^{de} zondag	van de Vasten. Over de verlatings op de goddelijke Voorzienigheid.	124
23 ^{ste} dag.	Maandag der vierde week. Over de waardigheid onzer kerken	129
24 ^{ste} dag.	Dinsdag der vierde week. Over het bovennatuurlijk leven.	134
25 ^{ste} dag.	Woensdag der vierde week. Over het menschelijk opzicht	140
26 ^{ste} dag.	Donderdag der vierde week. Over de gedachte der dood	146
27 ^{ste} dag.	Vrijdag der vierde week. Over de christelijke liefde	152

28 ^{ste} dag.	Zaterdag der vierde week. Over het einde van den mensch.	159
	Passie zondag. Over de heiligheid van den Heer Jesus.	164
29 ^{ste} dag.	Maandag der Passieweek. Over het woord Gods	169
30 ^{ste} dag.	Dinsdag der Passieweek. Over eene les van voorzichtigheid des Heeren Jesus.	175
31 ^{ste} dag.	Woensdag der Passieweek. Over het geluk van den Heer toe te behooren	180
32 ^{ste} dag.	Donderdag der Passieweek. Over het vermogen der liefde	185
33 ^{ste} dag.	Vrijdag der Passieweek. Over de moederlijke smarten van Maria.	191
34 ^{ste} dag.	Zaterdag der Passieweek. Over de goedheid des Heeren Jesus	201
	Palmzondag. Onze goddelijke Zaligmaker in den hof der Olijven.	208
35 ^{ste} dag.	Maandag der goede week. De gevangeneming van Onzen Heer Jesus Christus	215
36 ^{ste} dag.	Dinsdag der goede week. Onze Heer Jesus Christus voor Caïphas	222
37 ^{ste} dag.	Woensdag der goede week. Onze Heer Jesus Christus voor Herodes	230
38 ^{ste} dag.	Witte Donderdag. Over het H. Sacrament des Autaars, herinneris des Lijdens	238
39 ^{ste} dag.	Goede Vrijdag. De Kruising van onzen Heer Jesus Christus	250
40 ^{ste} dag.	Paaschavond. Onze Heer Jesus in het graf.	261
	Bijvoegsel.	271
	Gebed van den H. Pius V aan den gekruisigden Jesus	273

Ander gebed aan den gekruisigden Jesus van de H. Catharina van Seno	274
Groeting toegestuurd aan al de leden van den lijdenden Jesus.	275
Overwegingen gedurende de drie uren van Jesus Christus doodstrijd op het kruis, door den Gelukzaligen Henricus Suso	278
Aanroeping tot het kostbaar bloed, op de wijze der Litanien, getrokken uit de geschriften van de H. Catharina van Seno.	299
Litanie der Allerheiligste Maagd	306
Prosa tot Maria, Stabat Mater	309
De Rozenkruis. Godvruchtige manier om den Rozenkruis ter eere van het H. Hart van Jesus te bidden	312
Manier om de Mis te hooren, overwegende het Lijden van Onzen Heer Jesus Christus.	318

LEZINGEN UIT DIT BOEK.

OM TE DIENEN VOOR EENE RETRET.

De vooravond. Over het einde van den mensch (Navolging I. B. 25 H.)	159
1ste dag. Over de gedachte der dood (Navolg. I. B. 23 H.)	146
Over de gedachte van het oordeel (Navolg. III. B. 14 H.)	26
Over de vrees der hel. (Navolg. I. B. 24 H.)	73
2de dag. Over de doodzonde (Navolg. I. B. 21 H.)	61
Over de kruising onzes Heeren (Navolg. II. B. 12 H.)	250
Over de goddelijke barmhartigheid (Navolg. II. B. 11 H.)	84

3 ^{de} dag. Over Onzen Heer Jesus in het graf. (Navolg. II. B. 8 H.)	271
Over de noodzakelijkheid der goede werken. (Navolg. III. B. 13 H.)	79
Over de H. Communie (Navolg. IV. B. 3 H.)	108
Sluiting. Over de gedachte des Hemels. (Navolg. III. B. 4 H.)	57
Over de moederlijke smarten van Maria	191

LEZING UIT DIT BOEK.

VOOR ALLE DAGEN DER MAAND JUNI.

1 ^{ste} dag. Over het H. Hart van Jesus.	46
2 ^{de} dag. Over den iever voor de zaligheid der zielen	113
3 ^{de} dag. Over de heiligheid van Onzen Heer Jesus	164
4 ^{de} dag. Over Onzen Heer in den hof der Olijven.	208
5 ^{de} dag. Gevangeneming Onzes Heeren.	215
6 ^{de} dag. Onze Heer voor Caïphas	222
7 ^{de} dag. Onze Heer voor Herodes	230
8 ^{ste} dag. Het H. Sacrament des Altaars, herinneris des Lijdens	238
9 ^{de} dag. Over de kruising onzes Heeren.	250
10 ^{de} dag. Over het woord Gods.	169
11 ^{de} dag. Over de goddelijke barmhartigheid.	84
12 ^{de} dag. Over de H. Communie	108
13 ^{de} dag. Over den geest des geloofs	7
14 ^{de} dag. Over de zuiverheid der meening	4
15 ^{de} dag. Over het betrouwen op God	17
16 ^{de} dag. Over de onderwerping aan den wil Gods.	37
17 ^{de} dag. Over de beproeving	42
18 ^{de} dag. Over de bekoringen	21
19 ^{de} dag. Over de waarde van het lijden.	69